

- שיעור 1: מבוא - נושאים מרכזיים: המימד השלישי, שמאל ימין וקו האמצע _____ 3
- שיעור 2: נושא השיעור: עיגול, יושר והאחדות שביניהם _____ 7
- שיעור 3: נושא השיעור: האם האיזון הוא התכלית? _____ 11
- שיעור 4: נושא השיעור: האין כיסוד החמישי והמעבר מהדואליות לאחדות _____ 13
- שיעור 5: נושא השיעור: לזרום עם הטבע או לשלוט בו _____ 17
- שיעור 6: נושא השיעור: ארבע מדרגות רפואה _____ 19
- שיעור 7: נושא השיעור: רפואה מהעצם _____ 21
- שיעור 8: נושא השיעור: גילוי העצם _____ 25
- שיעור 9: נושא השיעור: אין אני _____ 29
- שיעור 10: נושא השיעור: סוד התנועה _____ 34
- שיעור מס' 12 _____ 43
- שיעור 13: נושא השיעור: תנועה ואי-תנועה _____ 53
- שיעור מס' 14 _____ 56
- שיעור מס' 15 _____ 68
- שיעור מס' 16 _____ 78
- שיעור מס' 17 _____ 89

1. מבוא- המימד השלישי, שמאל ימין וקו האמצע

2. עיגול, יושר והאחדות שביניהם

נושאים מרכזיים בשיעור: ארץ ישראל במרכז שבין המערב והמרכז, המזרח הוא בחינת עיגול והמערב בחינת יושר. המעבר בין העיגול והיושר. כוח האמצע. הנהגת הבורא (מערכת הידיעה) והנהגת האדם (מערכת הבחירה).

3. האם האיזון הוא התכלית?

נושאים מרכזיים בשיעור: איזון בתפיסה העיגולית, האיזון אינו התכלית אלא הוא כלי.

4. האין כיסוד החמישי והמעבר מהדואליות לאחדות

נושאים מרכזיים בשיעור: היסוד החמישי בתורת ישראל הוא האין, הדרך לשלמות עם האחד, המצוות ככוח אמצע המחבר ומעלה את החומר, כוח האמונה.

5. : לזרום עם הטבע או לשלוט בו

נושאים מרכזיים בשיעור: נקודת המרכז, היחס בין הטבע לאדם, שני רובדי הריפוי (מצד הגוף ומצד הנשמה), תפיסת האני כאני

6. ארבע מדרגות רפואה

נושאים מרכזיים בשיעור: מזרח –לב ומערב-מוח, ארבעה דרכי ריפוי, ריפוי מהעצם, הרגשת העצם.

7. רפואה מהעצם

נושאים מרכזיים בשיעור: שלושה רבדים: רובד חיצוני של נפרדות, רובד פנימי יותר של אני כאני, ורובד הכי פנימי של אחדות אני-הוא שכולם הם אחד. כוח הדממה. בניה הדרגתית ללא דילוג. הכוח שבכפילות.

8. גילוי העצם

נושאים מרכזיים בשיעור: האמצע הוא מציאות לעצמה ולכן הוא קו שלישי, מה היא מחלה, חמשת יסודות הבריאה.

9. אין אני

נושאים מרכזיים בשיעור: העצם כאחד מחמשת היסודות (יסוד האין). העצם מקור הרפואות כולן. הדרך-מחשבה אחת כל היום. השניים, השלושה, הארבעה והחמישה הם אחד.

10. : סוד התנועה

נושאים מרכזיים בשיעור: יסוד האין. האם הרוח הוא אחד היסודות. הגדרת מושג התנועה. העלם וגילוי. העלם עצמי והעלם מקרי. נספח.

11. סולם יעקב

נושאים מרכזיים בשיעור: מקור המחלות ברוח. תנועה עיגולית וישרה. היחס בין השלם לחסר. תיקון והתמסרות. כיצד נבנה הסולם לשם עלייה.

13. תנועה ואי-תנועה

נושאים מרכזיים בשיעור: שבת ומנוחה. הדרך מותוות על ידי העליון. מעמד הר סיני. הקול הפנימי. התבנית והדרך. תנועה מתוך מנוחה.

שיעור 1: מבוא - נושאים מרכזיים: המימד השלישי, שמאל ימין וקו האמצע

בהרצאות אלו, נשווה ונחלק בין התפיסה של הרפואה המערבית, הרפואה המזרחית ותורת ישראל, בעניין הרפואה בפרט, והבריאה בכללותה. דרך השוואה זו, נעמיק ונגלה את תרומתה של תורת ישראל לעניינינו כמרפאים, כמו גם לחיינו הפרטיים ולתפיסת עולמנו.

הקו הכללי בהרצאות הוא לבאר כיצד חוכמות המערב וחוכמות המזרח בכללותן, הן חלקים מתוך פאזל, וזאת מבלי שיש בידיהן את הפאזל השלם, שהוא תורת ישראל. ולכן, גם אם לעיתים נראה שלכאורה חלקים ממה שנמצא בתורת ישראל נמצא גם כן בחוכמות המערב והמזרח, הרי שבהן זה נמצא בתור חלקים בלבד, מבלי שיוכלו להתחבר לפאזל השלם, ולכן גם תרומתם והבנתם מוגבלת ואינה שלמה. זאת ועוד, כל דבר אמת שנמצא אצל חכמי אומות העולם נמצא אף בתורת ישראל אלא שהוא נמצא בה באופן של חלק מפזל כולל וצריך הכוונה והעמקה בכדי לראותו ולהבינו. כל חלק בפאזל מקבל את משמעותו ותפקידו האמיתי רק כאשר הוא מחובר לפאזל השלם. מסיבה זו, בכל תובנה יש לשים לב שמדובר בחלק מהשלם בלבד, ולהתבונן היכן מיקומה בפאזל השלם. רבים מבני עמנו נוסעים כיום למזרח לתפוס רוחניות, מבלי להיות מודעים לכך שבמזרח הרוחניות היא חלקית. אלו חלקים אחדים מהפאזל. הפאזל השלם נמצא בתורת ישראל ובארץ ישראל. לאורך הספר ננסה לבאר נקודה זו, ולתת תמונה מלאה יותר של הפאזל השלם, שהוא תורת ישראל.

המימד השלישי

הרפואה המערבית העמידה את הגוף ואת הנפש, שהוא עולם ההרגשות שבאדם, כשתי מציאויות נפרדות, וזו צורת עבודתה עימם. הרפואה המזרחית, לעומת זאת, מאמינה שהגוף והנפש משולבים זה בזה, וזוהי מערכת אחת. בהתאם לכך, עולם ההרגשות הנו חלק בלתי נפרד מההוויה הגופנית ומהאיזון הגופני שבתוכו. תורת ישראל, מגלה מימד שלישי שהוא פנימי יותר. מימד זה אינו נפרד משני המימדים האחרים (הגוף והנפש) אלא מאוחד עימם. יתר על כן, שלושת המימדים הם בעצם הוויה אחת שלמה. הגוף והנפש מאוחדים עם המימד היותר פנימי שבאדם, כלומר מדובר למעשה בהוויה אחת, לא רק באיחוד.

ניתן להבחין בשלושה מימדים:

המימד הראשון הוא הגוף.

המימד השני הוא נפש בתוך גוף.

המימד השלישי הוא איחוד הגוף, הנפש והפנימיות, ובעומק, שלושתם למעשה הוויה אחת.

הדבר מתבטא הן בנקודת שורש והן בתולדות שלה.

הרפואה המערבית תולה את הסיבות לליקוי גופני מסוים בעולם החומר (זיהום, תורשה, תזונה וכדו'). הרפואה המזרחית רואה את הסיבות לליקוי גופני גם במצבי האדם שבמימד הנפש, כלומר ברגשות כמו כעס, עצב, הרהורים. תורת ישראל קושרת את מצבי הגוף ומצבי הנפש למימד השלישי. כך למשל, שמחה יכולה לנבוע מכל אחד משלושת המימדים. שמחה שמקורה בדבר מודע כמו הולדת בן, זכייה בפיס וכדו', זו שמחה מהגוף. שמחה מהנפש תנבע מאיזון נכון, שהוא פעמים מודע ופעמים אינו מודע. אולם יש גם כן שמחה במימד השלישי, שנובעת ממקור השמחה שבנשמה. כשם שנוזל כלשהו נוזל מראשית הצינור ועד לתחתיתו, כך השמחה הפנימית נוזלת מהנשמה הפנימית עד לגוף.

בהתאם לכך, ריפוי יכול להינתן מתוך הרובד הגופני או מתוך הרובד הרגשי, וכן ישנו גם ריפוי מהשורש הפנימי (הנשמה), שישפיע ריפוי גם על הרובד הרגשי והרובד הגופני.

הצורה

הצורה של כל דבר היא גילוי המהות שלו.

לכל הוויה בבריאה יש צורה, אם כי בחלק מהדברים, הצורה אינה ניכרת בקלות, כמו למשל במקרה של מים. בהתאם לכך, לגוף האדם על איבריו השונים יש צורה. כך למשל, לראש (הגולגולת) יש צורה עגולה, ואילו לחוט שדרה יש צורה של קו אורך.

ישנה סיבה מדוע כל חלק קיבל צורה מסוימת ולא אחרת. הצורה של כל דבר אינה מקרית, והיא מגלה לנו משהו על מהותו, ואף יותר מכך.

מסיבה זו, בבואנו ללמוד את האיברים השונים בגוף, עלינו להבין את מבנה האיבר ואת תפקודו, ובנוסף עלינו גם להבין את צורתו. כאשר ננסה להבין מדוע האיבר קיבל צורה מסוימת, ניגע בשורש האיבר, ונבין את הכוח הטמון בו. נידון האיברים יידון בעזרת השם בסדרה הבאה.

בעולם יש כוחות שונים שלהם צורות שונות. יש כוח המתבטא בצורה העגולה, יש כוח המתבטא בצורה הישרה. יש כוח שהוא מחזורי, קיים כוח של התאדות, וכן הלאה. כל אלו הם כוחות שורשיים בנשמת האדם. כאשר כוחות אלו משתלשלים ומתגלים בגוף, הם מתגלים בצורה המסוימת של הראש, חוט השדרה וכדומה.

ברפואה המערבית מסתכלים על המבנה, מבלי להתייחס לצורה. ברפואה המזרחית, לעומת זאת, יש מעט ממימד הצורה, בכך שמתייחסים לארץ כשטוחה ולשמיים כעגולים, יש ביטוי של מחזוריות, וכדומה. יחד עם זאת, מדובר בביטויים כלליים, ולא קיימת תפיסה של הצורה המסוימת של כל איבר ואיבר.

בתורת ישראל, מגלים לנו שהגוף הוא השתלשלות של הנשמה, ולכן צורתו אינה מקרית, והיא קשורה קשר ישיר לנשמה. כלומר, לא זאת בלבד שקיימת אחדות בין הגוף והנשמה, אלא מדובר באותה ההוויה המתגלמת בשלושה מצבים שונים. הדבר דומה למים, שיכולים לשנות מצב צבירה, כך שפעם אחת הם מוצק (קרח), ואילו בפעם אחרת הם נוזל או גז (אדים), אולם תמיד הם נשארים אותה ההוויה של מים.

יין ויאנג, שמאל וימין

בתורת המזרח, הבנויה על יין ויאנג, היין נחשב כימין והיאנג כשמאל. בתורת ישראל הדבר מתהפך, כלומר היין נמצא בשמאל ואילו היאנג בימין.

הצדדים ימין ושמאל אינם דבר מוחלט, אלא הם ביחס למיקום האדם. בתורת המזרח, הצד אליו פונה האדם הוא כלפי דרום, ובהתאם לכך, צד ימין שבאדם נמצא במערב, והשמאל במזרח. אי לכך, בתורת המזרח המערב והצפון נקראים *קו ימין*, והמזרח והדרום נקראים *קו שמאל*. ביהדות, לעומת זאת, פני האדם פונים מזרחה, ולכן הדרום מצד ימין והצפון משמאל. עקרון היין והיאנג, ימין ושמאל הוא בסיסי ביותר, ולכן הבדל זה הוא מהותי ומראה על היפוך מושגים שורשי מאוד.

עלינו להבין - מדוע הימין והשמאל מוחלפים במיקומם בין תורת ישראל למזרח?

תורת ישראל היא עצם המבנה של הבריאה (כפי שיבואר בסדרת ההרצאות). שאר החוכמות הם חלקים ממנה, והם השתקפותה במראה.

כאשר מתבוננים במראה, הימין והשמאל מתחלפים. במראה שקופה (אספקלריה מאירה), לעומת זאת, הימין נשאר ימין והשמאל נשאר שמאל. תורת ישראל היא למעשה מראה שקופה של הבריאה, [ובעומק יותר היא השורש לצורת הבריאה] ואילו תורת המזרח היא מראה של היהדות, ולכן מתחלפים שם היוצרות. זו הסיבה מדוע הימין והשמאל התחלפו בין תורת ישראל לתורת המזרח.

בתורת המזרח לא קיים הסבר מספק לדרך שבה האחד השלם (הדאו) התפצל לשני קווים (יין ויאנג), ולכן למעשה לא ניתן להתחקות אחר שורש היין והיאנג. מסיבה זו בתורת המזרח, לא ניתן לקבוע מי מבין היין והיאנג הוא שורשי יותר, או שמא אין אחד שהוא שורשי יותר.

בהסתכלות על היין והיאנג בתורת המזרח, לא ניתן לדעת מי מהשניים קדום יותר, מי גובר על מי התגברות עצמית, ומי שורשי יותר מבין השניים. בניסיוננו לקבוע האם היאנג קודם ליין או להיפך, אפשרות אחת היא שמדובר במעגל מחזורי, ואין בעצם אחד הקודם לשני וזאת למעשה תפיסת המזרח. אפשרות שנייה היא שיש אחד שקודם למשנהו. בעומק, בתפיסה עיגולית שבה יש מחזוריות, אין אחד שהוא קודם לשני, ואילו בתפיסה היושירת, שבה כל נקודה בקו עוקבת אחר רעותה, יש לאחת קדימות על השנייה.

אם נסתכל על המציאות, נראה כי לעיתים היאנג הוא על העליונה, ולעיתים היין הוא דווקא הדומיננטי. יתר על כן, בתורת ישראל יש דין להקדים ימין על שמאל, ולעומת זאת באומות העולם השמאל גובר על הימין. תפיסה זו שורשה בתפיסה היושירת. במציאות אכן הימין גובר על השמאל, כך שכוח החיוב שבבריאה חזק וקודם לכוח השלילה. להלן יבואר מדוע זה באמת כך.

היין והיאנג, הימין והשמאל הם שני קווים, ובכדי לדעת מי מביניהם הראשון, יש למצוא את נקודת ההתחלה, כלומר את שורש היין והיאנג. התשובה המתבקשת היא ששורשם בדאו, באחד. אולם ניתן להוכיח שאין הסבר שאינו בר סתירה לשאלה כיצד התחולל המעבר הראשוני מהאחד השלם (הדאו) אל השניים (יין ויאנג). כלומר איננו יכולים להתחקות אחר השורש מהם הגיעו היין והיאנג, מבלי שתהיה קפיצה רעיונית שאין לה הסבר. מסיבה זו על פי תורת המזרח, לא ניתן לענות על השאלה כיצד מן הדאו נעשה מעבר ליין ויאנג, וכן כיצד מן היין ויאנג מתחולל המעבר חזרה אל הדאו.

קו האמצע

המימד השלישי, שמגלה תורת ישראל, הוא קו האמצע. בכל התגלמות של ניגודים, קיים האמצע שהוא כוח פנימי אחד, המהווה את נקודת החיבור ביניהם. על פי תורת ישראל, האיזון בין שני כוחות אפשרי בכל עת דרך החיבור לנקודת האמצע המאחדת ביניהם.

הבדל מהותי בין תורת ישראל לתורת המזרח הנו, שלא כמו בתורת המזרח הבנויה על שני קווים- ימין ושמאל (יין ויאנג), בתורת ישראל, קיים קו שלישי נוסף שהוא קו האמצע.

היין והיאנג מתאפיינים בכך שהם מנוגדים, ובו בזמן משלימים. הניגוד שבין היין והיאנג והחיכוך שביניהם, יוצרים גם את נקודת החיבור שביניהם. במילים אחרות, עצם ההתנגדות יוצרת את החיבור, את האמצע, וזהו המכנה המשותף שביניהם. יתר על כן, זהו כוח שמחבר אותם לנצח, ואינו מאפשר להם להיפרד. ברובד עמוק יותר, היין והיאנג הם למעשה ההתגלות של חיבור זה.

איזון תמידי בין שני כוחות מתאפשר כאשר שני הכוחות שווים, ובכך הם הופכים לאחד. אי לכך, האיזון המיוחל בין היין ליאנג, אינו בא מהאיזון עצמו, שהוא בלתי ניתן להשגה בעולם זה, אלא מכוח נקודת האמצע המאחדת ביניהם, ולכן השוני שביניהם מתבטל בה. נקודת האמצע קיימת בכל רגע ורגע, והיא למעשה קו בפני עצמו. בתורת המזרח מנסים לאזן בין היין והיאנג במימד הנפרדות שביניהם. איזון כזה לעולם אינו אפשרי. מסיבה זו, השגת התכלית שמציבה תורת המזרח, של חזרה לדאו דרך יצירת איזון קבוע ומוחלט בין היין ליאנג, אינה מתאפשרת בשלמותה לעולם. גם אם לכאורה היו מקרים בהם הושגה מטרה זו, היא אינה מתאפשרת תוך חיבור תמידי אל העולם הזה.

שלמות הבריאה היא בחיבור לאחד ובו בזמן לנפרדים.

בתורת ישראל, יצירת האיזון בין שני הכוחות אפשרית בכל רגע ורגע תוך חיבור אל המציאות, כיוון שהאיזון מתאפשר דרך החיבור לנקודת האמצע המאחדת ביניהם, תוך כדי שמירת המודעות לשניהם. באופן זה, החיבור אל האחד אפשרי בכל עת, כיוון שהאחד הוא שורשו של קו האמצע. וכך, נקודת האמצע משמשת כמו דבק שבו, מחד האדם מחובר לאחד, ומאידך הוא מחובר לשני הכוחות הנבדלים.

שיעור 2: נושא השיעור: עיגול, יושר והאחדות שביניהם

נושאים מרכזיים בשיעור: ארץ ישראל במרכז שבין המערב והמרכז, המזרח הוא בחינת עיגול והמערב בחינת יושר. המעבר בין העיגול והיושר. כוח האמצע. הנהגת הבורא (מערכת הידיעה) והנהגת האדם (מערכת הבחירה).

קו ישר ועיגול

המערב הוא בחינת יין והוא קו היושר, המזרח בחינת יאנג והוא העיגול. תורת ישראל היא האיחוד שבין העיגול והיושר. המערב שהוא יין הוא בחינת ארץ, והמזרח שהוא יאנג בחינת שמימי. לעולם מתעסק המזרח בנקודה רוחנית יותר והמערב בנקודה גשמית יותר.

עד עכשיו הזכרנו בכללות שישנם שלושה דרכי הסתכלות שונות. הרפואה המערבית, המסתכלת על הגוף כמציאות לעצמו, הרפואה המזרחית, המאחדת בין רגשות האדם (הנפש) לבין גופו, וישנה התורה הקדושה, המגלה מימד שלישי.

הרפואה המערבית נקראת מערבית כיוון שהיא במערב, המזרחית נקראת כך כיוון שהיא במזרח. ארץ ישראל, הן מבחינה גיאוגרפית והן מבחינות אחרות, נמצאת במרכז. מקומות אלו אינם בכדי ויש להם משמעות. בתורת המזרח, היאנג נמצא במזרח והיין במערב. מסיבה זו, בעומק שורש תורת המזרח ביאנג, ואילו תורת המערב שורשו ביין. תורת ישראל שנמצאת במרכז היא נקודת המרכז.

בשיעור הקודם ניסינו להבין מי מבין היאנג והיין הוא הקודם, וראינו שאין מקום להגדיר אחד שהוא קודם, אלא הם נוצרו בבת אחת. החלק הטהור שבצ'י עלה למעלה, והפך לשמימי, ואילו החלק העכור שבו, ירד למטה והפך ליין. לכן זה בלא זה אי אפשר.

היאנג, שהוא השמיים, נקרא הפן המתעגל, היין, שהוא הארץ, נקרא הפן השטוח. כלומר יש לנו שני מימדים - מימד אחד של דבר מתעגל ומימד אחר של דבר ישר. שיטת המזרח בנויה ממעגלים, ולפיכך לפיה הכול קשור לכול, משפיע על הכול ומתחבר לכול. המערב בנוי על היושר, על השטח. תורת ישראל זה האיחוד של העיגול והיושר.

ננסה להעמיק לראות מה זה מעגל ויושר ומה היא האחדות שביניהם.

בתורת הקבלה מבואר שהעולם בנוי בשתי מערכות - מערכת העיגולים ומערכת היושר. במערכת העיגולים נקודת המוצא היא בעצם גם נקודת הסוף. ביושר, לעומת זאת, נקודת המוצא בתחילת הקו, נקודת האחרית בסופו, והם אינם מתאחדים.

איננו באים כאן לדון מה היא צורת פרטי הנבראים. ודאי שכדור הארץ עגול, והסולם ישר. אנו באים לדון בשאלה תפיסתית. יש דברים שאפשר להסתכל עליהם בצורה מעגלית או בצורה של יושר. כך למשל, בהסתכלות על הקשר סבא-אבא-בן, אפשר לתפוס זאת במבט של יושר, ואז נתייחס להדרגתיות שבקשר זה: הסבא הוא העליון, האבא אמצעי, והבן הוא תחתון. אולם אפשר לתפוס קשר זה גם בצורה מעגלית: הנכד חזר למקצוע של הסבא, לנקודת המוצא של הסבא, ובכך סגר מעגל.

אם כן, איננו מדברים בצורה ציורית אלא תפיסתית - איך מסתכלים על אותו העניין עצמו. הרפואה המערבית והרפואה המזרחית מסתכלות על אותו גוף האדם בדיוק, אולם האחד מסתכל במבט עיגולי והשני במבט של יושר. כך למשל, זיהוי של מחלה במזרח הוא ביחס עיגולי. כלומר שם יחפשו לראות האם קיים חוסר איזון בהרכב הכללי של הדבר. כלומר, לא יסתכלו על הדבר כמציאות לעצמו, אלא יסתכלו על היחסיות שלו במערכת הכללית - ממה הוא

מושפע, איך הוא השפיע, איך הוא ניזוק, ואיך עלול להזיק. בתורת המערב, לעומת זאת, אם איבר מסוים חולה, על דרך כלל מטפלים אך ורק בו, מבלי להתייחס למערכת כולה.

אם כן, עיסוקנו בסדר הקדימה בין היין והיאנג לא מדובר בסדר קדימה של מה קדם למה מבחינת זמן, אלא בחינת איזו תפיסה היא השולטת- האם מסתכלים בתפיסה עיגולית או בתפיסת יושר. בתורת המזרח ההסתכלות על היין אף היא במבט של יאנג, כלומר גם על היושר מסתכלים מתוך העיגול. ואילו במערב כל איבר לגופו, ואם וכאשר מסתכלים על היאנג, יהיה זה מתוך מבט של יין.

כל דבר בעולם הוא הפרטות של תפיסה עיגולית ושל תפיסה יושרית.

מוח ולב

האדם מחולק ליושר, המתבטא במוח, ולעיגול, המתבטא בלב. בתורת המזרח סברו שהזיכרון והמחשבה של האדם נמצאים בלב, ורק מאוחר יותר תפיסות מבחוץ הובילו לחשוב שזה במוח. במערב האדם חושב במוח.

המוח נמצא בנקודה העליונה ביותר באדם, ולכן ממוקם בתפיסת יושר, שבה קו התחלתי היורד כלפי מטה. הלב, מאידך, ממוקם יחסית במרכז הגוף, הוא קשור למחזור הדם, ויש בו קשר לעיגולים ולמערכות. המחלוקת לגבי היכן המחשבות, אם במוח או בלב, אינה שאלה של מיקום בלבד, אלא שאלה של מהות. מסיבה זו, במזרח ששורש תפיסתם עיגולית, חושבים שהמחשבה בלב, וכל תפיסתם את העולם, כמו גם את גוף האדם ואת הרפואה, היא עיגולית, מחזורית, וקשורה להדדיות. במערב, ששם המחשבות ממוקמות במוח, תופסים את האדם כקו יושר, שמתחיל במוח ומתפשט עד הרגליים. בהתאם לכך, כל תפיסת עולמם היא תפיסה של יושר.

העיגול והיושר אינם יכולים להתאחד.

כל נקודה בעיגול מתחברת לכל נקודה בעיגול, אך עיגול שמסתובב, לעולם לא יוכל להתחבר לקו יושר וגם לא יוכל לעגל את היושר. בנוסף, קו היושר לא יכלול בתוכו לעולם את העיגול. במילים אחרות, העיגול והיושר לעולם לא יוכלו להתאחד. מסיבה זו תורת המזרח ותורת המערב הן מציאויות לעצמן, הנפרדות זו מזו.

בדורות המאוחרים יותר ישנה זליגה מהמערב למזרח ומהמזרח למערב. זליגה זו יצרה דברים טובים וכן נזקים. הדבר תלוי בכך, שיודעים כיצד לעשות את החיבור בין מין שאינו במינו. כאשר לא יודעים להרכיבם נכונה ייווצר נזק.

אולם לאור הנאמר, איך אפשר שתהיה זליגה חיובית? איך אפשר שיהיה חיבור אם מדובר בשתי שיטות הפוכות? **ישנו כוח אמצעי שמאחד את העיגול והיושר, את המזרח והמערב, ומאחד את העיגול עצמו. כוח האמצע שורשי יותר מהצ'י, וממנו הצ'י יונק.**

מתאפשרת זליגה בין מזרח למערב, כיוון שלמעשה היין והיאנג מאוחדים תמיד זה עם זה. הם שני צידיו של אותו המטבע. שניהם בעצם ביטוי של הצ'י, שמניע ביניהם והוא שורש שניהם. אולם הצ'י אינו מה שמאחד ביניהם, כיוון שהצ'י הוא מעגלי, ולכן כפי שנאמר, אינו יכול לחבר את היושר. הצ'י יכול לאחד ביניהם רק במערך העיגולי של תורת המזרח, שבו היושר אף הוא בתפיסה מעגלית, אך לא ניתן לאחדו עם תורת המערב היושרית. מה שמאפשר את הזליגה החיובית בין המזרח והמערב הוא שיש בין היין והיאנג נקודת אמצע אחת, שהיא זו שבעצם מאחדת את הכול.

הבריאה נבראה בשתי מערכות שונות זו מזו, ורק השילוב של עיגול ויושר יכול ליצור מערכת שלמה אחת. חשוב לציין שלא ניתן לבטל את תורת המזרח ו/או את תורת המערב. שתיהן אבחנות הכרחיות ושונות. שתי המערכות, העיגולית והיושר, חשובות ואמיתיות, ואין אחת שעולה בחשיבותה או באמיתיותה על השנייה אלא שתיהן הכרחיות.

הסיבה לכך היא שבעולם יש ריבוי של עיגולים. את העיגולים ניתן לסדר זה על יד זה, ולכן בין עיגול לרעהו היחס אינו עיגולי, וזו למעשה תפיסה יושרית. אי לכך, אפשרות זו אינה מתאימה. באפשרות השנייה, שהיא הנכונה, המעגלים מסודרים זה בתוך זה. בכדי לעבור מעיגול לעיגול, חייבים את הקו הישר שיחבר ביניהם. מסיבה זו, עיגול בלבד או קו בלבד לא יספיקו. במילים אחרות, אין זה אפשרי להשתמש ברפואה הסינית בלבד, או ברפואה המערבית בלבד. השילוב בתוך המערכות הוא הכרחי.

כשם שבגוף האדם מחזורים רבים, כך גם במציאות העיגולית לא מדובר במחזוריות אחת בלבד, אלא בעומק ההגדרה של המערכות כעיגוליות מדובר במערכות מרובות.

בתורת חכמי ישראל אנו למדים, שקיימים למעשה עשרה עיגולים הנמצאים זה בתוך זה ומחברים ביניהם בקו. נשאלת השאלה מה קורה במעגל האחרון? נראה הגיוני, שכמו בעיגולים שלפניו, גם מהמעגל האחרון לאינסוף המעבר יהיה דרך קו.

אם כן נשאלת השאלה מה הוא השלב האחרון, העיגול או היושר? ובמה משניהם מתחילים? נראה לכאורה שהיושר הוא התהליך האחרון. "דע מאין באת ולאן את הולך" כלומר, באיזה נקודה מתחילים ולאיזה נקודה סופית אנו שואפים. בנושא זה נדון בהמשך, אולם נתבאר עד עתה שהחיבור בין העיגולים הוא על ידי קו היושר.

בעיגול אין צורך במודעות זו תנועה שקורת לכשעצמה, ללא דעה או רצון.

ביושר, התנועה מתרחשת מכוח המחשבה, היוזמה, והיצירה והיא דורשת מודעות.

כפי שמסביר רבנו יצחק אייזיק חבר, המערכת העיגולית, כמו הגלגל, זו מערכת שמניעה את עצמה מעצם מהותה. אין בה חדש. המערכת העיגולית היא למעשה התנועות הטבעיות והבלתי רצוניות שבאדם. זו מערכת מחזורית שמניעה את עצמה, כמו למשל מערכת הנשימה או מחזור הדם, שאינם דורשים מודעות או פעולה רצונית בכדי שיפעלו. במערכת היושר, לעומת זאת, העלייה מנקודה אחת לנקודה גבוהה ממנה אינה מתרחשת מעצמה אלא היא דורשת מאמץ. כדי שיתרחש שינוי צריך להפעיל כוח. הכוח הוא למעשה הרצון, הדעת והתבונה, שלשם כך דרושה מודעות. לא מדובר בספיראלה. המעבר מעיגול לעיגול נעשה על ידי מודעות לשינוי המעגל. האדם צריך להתאמץ לשנות את מודעותו. במילים אחרות זה נתון לבחירתו של האדם.

מאמינים שבעולם שני סוגי הנהגות: הנהגת הבורא שהיא עיגולית, והנהגת האדם שהיא היושר. כלומר, יש בחירה ויש הנהגת הבורא. מערכת העיגולים זו הידיעה, שבה הבורא צופה ויודע את העתיד מבלי יכולת להשתנות. מערכת היושר זו הבחירה של האדם.

יש דברים שנתונים לבחירת האדם, ויש דברים שלא. יש מערכות עיגוליות שנכפות עליו, כמו למשל היותו אדם ולא ברווז. ויש מערכות אליהן האדם מגיע מכוח בחירתו.

שתי המערכות הכרחיות וחשובות, ללא העיגול האדם היה נאלץ להיות מודע בכל רגע לנשימתו, היה עליו ליזום את נשמתו, כמו גם לרצות לנשום. ללא היושר, האדם לא היה יכול להתקדם בחייו, והיה כמו מערכת אוטומטית ללא רצון ובחירה. יחד עם זאת, ההתקדמות אינה אפשרית ללא העיגול, כיוון שאם הייתה מערכת יושר בלבד, לא הייתה מנוחה, והאדם אינו מסוגל להניע את עצמו לבדו ללא סוף.

האדם מניע את עצמו, ועולה לעיגול חדש, שבו התנועה היא שוב מכוח עצמה.

כדי לעלות מעיגול לעיגול, על האדם להפוך למודע למעגל שבו הוא נמצא, לראות את הנקודה ממנה אפשרית העלייה לעיגול הבא, ואז לבחור לעלות מעגל.

נקודת הנפש או עולה או יורדת, ובניגוד לחומר, היא לעולם לא תהיה באותה הנקודה¹. התורה הקדושה היא נקודת המרכז שבעיגול. היא אינה עיגולית בלבד או ישרה בלבד. כאשר המעגל נע, נקודת המרכז אינה משתנה ונשארת ללא תנועה. הנקודה המרכזית היא א'ן.

¹ יש לשים לב, שכאשר אנו מדברים על מערכת היושר האמיתית אין הכוונה לתורת המערב, שבה היושר סולף. במערב אין מדובר ביושר של התורה, אלא בקו חומרי שפועל כלפי מטה, כלומר כלפי החומר והארציות. ואילו אנו מדברים עתה על קו יושר ממטה למעלה.

שיעור 3: נושא השיעור: האם האיזון הוא התכלית?

נושאים מרכזיים בשיעור: איזון בתפיסה העיגולית, האיזון אינו התכלית אלא הוא כלי.

ישנן שתי דרכים בכדי לבנות עיגול. הדרך האחת היא לקחת מחוגה, לשים את החוד בנקודת המרכז ולסובב, כך שנוצר עיגול. האפשרות השנייה היא לקחת סרגל, ולסמן את הנקודות, שמרחקן מהמרכז שווה. האופן שבו ניבנה העיגול, אם דרך קווים (האפשרות השנייה) או על ידי התעגלות (האפשרות הראשונה), משנה את משמעות העיגול. בכל צורה שבה נבנה את העיגול, הוא תמיד נבנה מנקודת המרכז, וכל נקודה בהיקף רחוקה מאמצע העיגול במידה שווה. בקו ישר אין כך הדבר. כל נקודה רחוקה מזו שלפניה.

איזון ברובד הפנימי הוא תולדה של התפיסה העיגולית שבה כל נקודה שווה.

במצב שבו הכוחות שווים זה לזה, זהו מצב של שיווי משקל ולכן יש לנו איזון. אם הכוחות שווים, הרי שאין מלחמה ביניהם, כלומר הם אינם מתנגדים זה לזה.

האיזון המוכר לנו מתרחש כאשר כל צד מקבל את מה שמגיע לו. בדרך זו לא סילקנו את עצם הניגוד שביניהם, אלא סילקנו את הניגוד שבהקצנה שלא נתן להם להתקיים. לעומת זאת בעיגול, המטרה היא ליצור שכל נקודה שווה לשנייה, כך שאין קונפליקט. למשל, אין קושי לבחור בין עטים שכולם זהים, כלומר לא נוצרת התנגדות. אולם כאשר יש מגוון עטים שונים, ישנה התנגדות, ונוצר קונפליקט באיזה עט לבחור.

מכך נובע, שהאיזון בין היין ליאנג הוא התפיסה העיגולית, שרואה את הכוחות כשווים, ולכן אין ביניהם מלחמה, והם אינם נוגסים זה בזה. הנגיסה ביניהם תהיה מתוך התפיסה שהם נוגדים זה לזה. כלומר ברובד החיצוני, האיזון הוא בכך שנותנים לכל צד את המינון לו הוא זקוק, ואז האדם מתאזן. אולם ברובד פנימי יותר, הכוונה למצוא את נקודת האחדות שביניהם, שבה הם שווים, ולכן ממילא הם כבר אינם נוגדים זה לזה.

קיום העיגול הוא לצורך ביטול היושר ולהיפך.

קיימת מלחמה תמידית בין המזרח למערב (כיום, אפשר לראות זאת למשל בעליית קרנה של סין המאיימת על כוחה של ארה"ב). במלחמה למעשה כל צד נכחד מעט. תכלית המלחמה היא להביא לידי ביטול המערב על ידי ביטול המזרח, ולהיפך. הביטול נוצר באותו אופן, שבו חיכוך שתי אבנים זו בזו גורם להן להתפורר. גם פטיש השובר מספר עצום של כוסות לבסוף מתבלה ומתכלה. כלומר, גם בצד המנצח משהו נכחד ומתמוסס. הדבר נכון במלחמות גשמיות כמו גם במלחמות רוחניות. חוסר האיזון מוביל להתנגדות, שדורשת את מציאת האיזון. אבל עצם חוסר האיזון כילה מעט מהיין ומעט מהיאנג.

מצב של איזון מוחלט בבריאה אינו קיים, ולכן האיזון אינו התכלית.

נתבונן: אם כבר הצלחנו להגיע לאיזון, והמטרה היא להגיע לדאו מתוך האיזון, מדוע לאחר שכבר הגענו לאיזון אנו ממשיכים לחיות? מה הלאה? אולם המציאות היא שגם כאשר הגענו לאיזון, הוא מופר מחדש ואנו שוב יוצאים ממנו. מדוע הגוף יוצא שוב ושוב מהאיזון אם התכלית הינה האיזון? או במילים אחרות- מדוע לאחר שגרמנו לאיזון תמיד משתנה האיזון? התשובה לדבר היא שבעולם אין דבר שהוא מאוזן במאת האחוזים. תמיד יש סטייה ולו הקטנה ביותר. דבר שהוא מאוזן לגמרי לעולם נשאר באיזון ולא יוצא ממנו. מכיוון שאין כך פני הדברים, ניתן להסיק שלא היה איזון מדויק. מאחר ואיזון מדויק אינו קיים לכאורה התכלית אינה איזון, שכן אם התכלית היא איזון אנו מפספסים את המטרה לנצח. יתר על כן, אנו חיים מתוך היעדר האיזון.

האיזון הוא כלי, ותכליתו להביא להכרתנו, שקיים מצב של מנוחה.

האיזון הוא רק דרך להגיע לנקודה פנימית יותר. תכלית האיזון להביא למנוחה. אך המנוחה דרך האיזון אינה מלאה, כיוון שהיא נבעה מאיזון של שני כוחות שהם מנוגדים, ועוד שהרי אין איזון גמור. המנוחה האמיתית אינה באיזון, אלא היא במקום שבו לא קיימים שני צדדים אלא רק צד אחד. המנוחה הגמורה היא במקום שבו קיימת אחדות גמורה. האיזון באדם בעולם הזה לעולם לא יהיה תמידי, כי אם היה כזה האדם לא היה יכול לצאת ממנו, ואם לא היה יוצא ממנו היה תמיד חי בעולם שבו יש שניים (מאוזנים אמנם, אבל שניים...) והתכלית היא להגיע למנוחה בעולם של האחד. זו הסיבה שהבריאה בנויה כך שנרגיש טעמה של מנוחה, אך שוב ושוב היא תאבד לנו.

הכרתנו את האחד הפנימי לרגעים, מובילה אותנו למהלך שנחפש דרך לחיות באחד באופן תמידי.

מלכתחילה, יצאנו מהאחד, וחלקינו שבים אליו מדי פעם באקראי, כדי שנבין כמה האחד הוא טוב, כשם שמחלה גורמת להעריך ולרצות את הבריאות. ללא האיזון לא נרגיש את הפרת האיזון. מי שלא חש מעולם את האיזון לא יבין את ההשתוקקות לאיזון ולמנוחה המתקבלת בעקבותיו.

בצורה זו האדם לומד להכיר שיש מנוחה, והוא משתוקק לה. אך האם יש דרך אחרת שבה לא נופלים וקמים בלי סוף? רוב האנשים משלימים עם מציאות שבה יש איזון לתקופה ואז הפרת איזון לתקופה. אולם אם בנפש יש תשוקה להיות באיזון תמידי, ולמעלה מכך במנוחה תמידית, צריך לחפש שיטה אחרת.

אם כן, מציאות האיזון היא כלי בלבד בכדי להביא אותנו לכתישה, ובכדי להביא אותנו לנקודה הפנימית שמעבר לאיזון.

האיזון הוא כלי בלבד והוא אינו התכלית. היין, היאנג והאיזון שביניהם הם מנוף להגיע לנקודה פנימית יותר בשתי צורות. בצורה האחת, רגעי האיזון מעוררים געגוע למצב האיזון, גורמים לנו להבין שקיים מושג של מנוחה בנפש, וגורמים לנו לחפש דרך עמוקה יותר, שתוכל להוביל לאחדות שבה יש איזון, ובעומק יותר תוביל לאחד. כמובן שלא כל אדם בחייו זכה להרגיש את האיזון, ולכן יש כאלו שממשיכים להתנהל בהבלי החיים. לעומתם ישנם כאלו, שאמנם חוו את האיזון, אך למדו להשלים עם כך שהוא רגעי וחולף. אדם אמיתי יחליט לחפש אחר דרך אחרת שתוביל אותו לאיזון שלם, למנוחה.

בצורה השנייה, ההתכתשות שבין שני הכוחות שבחוסר האיזון, גורמת לכך שכל צד מתכלה מעט ונחלש, וכך בפעם הבאה שני הכוחות חלשים יותר, ובהתאם גם חוסר האיזון נחלש, ולכן בפעם הבאה האיזון יהיה גדול יותר, כיוון שהנגדיות ביניהם הלכה ונחלשה. במצב כזה, גם כשהאדם יוצא מהאיזון הוא כבר לא מתרחק כל כך מהאיזון כמו בעבר. האדם בחייו חייב להתכתש, חייב להיות בחיכוך. הניסיון להימנע ולברוח מכך, תגרום לכך שזה יצוץ מכיוון אחר, כיוון שלא ניתן לברוח מהתכלית. כתישת הכוחות הנגדיים מקרבת לאיזון ולנקודה הפנימית שמעבר לאיזון.

התורה הקדושה היא נקודת האמצע, והיא באה להביא את האדם למצב תודעה, שהנקודה האמצעית שבקרבו היא למעלה מהנגדיות בכלל.

בכל מימד חייב נקודת אמצע, אם לא מצאנו את נקודת האמצע לא איחדנו את הקצוות. האדם לא יכול לחיות בשני קצוות קיצוניות, ומוכרח שיהיה נקודת אמצע שתאחד את הכול.

שיעור 4: נושא השיעור: האין כיסוד החמישי והמעבר מהדואליות לאחדות

נושאים מרכזיים בשיעור: היסוד החמישי בתורת ישראל הוא האין, הדרך לשלמות עם האחד, המצוות ככוח אמצע המחבר ומעלה את החומר, כוח האמונה.

בתורת ישראל כמו גם בתורת המזרח, יש חמישה יסודות, אולם בשונה מתורת המזרח, ישראל רואה בארבעת היסודות קבוצה אחת ואילו היסוד החמישי שהוא האין הוא יסוד מסוג שונה.

בתורת המזרח מוזכרים חמישה יסודות שהם: מים, אש, עץ, אדמה ומתכת. היסודות המוזכרים בתורת ישראל הם: אש, רוח, מים ועפר.

יש כאן שתי תפיסות שונות לחלוטין לגבי מהות היסודות מהם מורכבת הבריאה. בעצם גם בתורת ישראל קיים יסוד חמישי. אולם היסוד החמישי שונה מארבעת היסודות האחרים. היסוד החמישי על פי תורת ישראל הוא האין. ארבעת היסודות האחרים הם מבחינת יש. בין המזרח לתורת ישראל יש מחלוקת יסודית, האם היסוד החמישי הוא מהות שווה לשאר היסודות או הוא מהות שונה מהם, ויש לו הבחנה שונה.

המעין בתורת המזרח ניכר לו בהתחכמות בין תפיסה של ארבע לתפיסה של חמש.

כאשר באים להקביל את חמשת יסודות המזרח עם המציאות, אנו נתקלים בסתירה. כך למשל אנו רואים שיש ארבע עונות, ארבע כיווני אוויר וכדו'. כדי לפתור את הסתירה חלק טוענים שאין ליסוד אדמה עונה, וחלק טוענים שהוא בסוף כל אחד מחילופי העונה. יש כאן בעייתיות, כיוון שאם כל היסודות שווים צריך שתהיה הקבלה פשוטה מול מה שנראה בבריאה. כך גם הדבר לגבי כיווני האוויר. לראות ביסוד האדמה את המרכז מהווה בעיה, כיוון שהמרכז איננו כיוון.

עניין אחר הוא שאנו רואים שכוח האין אינו קיים במזרח, ואילו בתורה יש יסוד של אין. מה הסיבה להבדל זה? כאשר אנו מסתכלים על האיזון בין היין והיאנג, מדובר באיזון בין שני כוחות של יש. בתורה יש איזון נוסף שהוא שונה, ובו מאזנים בין כוח היש לכוח האין. התכלית של היין והיאנג אינה היש שבהם אלא האין שבהם. אפשר לחלק את השיטות במזרח בעניין זה לשני סוגים. בשיטה האחת שמקורה בהודו, אומרים שלמעשה דבר אינו קיים. כלומר, הכול הוא בחינת אין ואילו היש אינו באמת קיים. יש רק הוויה אחת שהיא האין. השיטה האחרת שמקורה בסין ובחלק מהשיטות בהודו טוענת, שהכול בעלם הזה הוא בחינת יש, ואילו האין קיים במימד אחר- בדאו (טאו).

תורת ישראל מעמידה ראייה שלישית, שבה ישנם ארבעה יסודות יש, והיסוד החמישי הוא האין. יסוד זה אינו קיים במימד אחר, אלא הוא קיים כאן יחד עם ארבעת היסודות האחרים. הדבר שונה מהראייה המזרחית שבה האין נפרד מהיסודות. יתר על כן, על פי תורת ישראל ארבעת היסודות קיימים על מנת להוביל ליסוד החמישי (האין), שנמצא בתוכם. ברפואה המזרחית לא משתמשים בדאו לרפואה, כיוון שהם אינם רואים בו אחד היסודות, אלא שהוא נמצא במקום אחר, ולא במציאות זו.

ישנו אור הנקרא אור האינסוף, ובלשון חוכמת המזרח דאו (או טאו). זהו מושג מקביל ברמה מסוימת. אור האינסוף מאיר בכל העולמות כולם. אצל כל אדם בכל מצב ובכל מקום. על פי תורת המזרח בתפיסה הסינית לא קיים אור אינסוף בתוך חמש היסודות אלא זו מציאות הקיימת במקום אחר אך לא ביסודות. לעומת זאת בהודו

לפי חלק מהשיטות יש רק אור אינסוף וזולת זה אין כלום. כלומר, אין אור אינסוף בחומר עצמו. בתורת ישראל יש שילוב. אור האינסוף מאיר בחומר. התורה נותנת את קו האמצע, החיבור בין חומר לרוח- דרך המצוות.

בתורה, יש הבחנה בין מצוות עשה ומצוות לא תעשה המקבילה להבחנה בין יין ויאנג. ישנן רמ"ח (248) מצוות עשה, כנגד רמ"ח האיברים שבאדם, ו שס"ה (365) מצוות לא תעשה, כנגד הגידים שבאדם. בסה"כ יש תרי"ג (613) מצוות.

היין הוא בבחינת מצוות לא תעשה, והיאנג הוא בבחינת מצוות עשה. מטרת מצוות עשה ולא תעשה, היא לשמש כמו כנפיים, המעלות את האדם לאֵין. בהתאם לכך, קו הימין וקו השמאל, כלומר מצוות העשה ולא תעשה, קיימים למטרה זו, ואין להם תכלית לכשעצמם. המצווה נקראת כך מלשון צוותא, ציוות, כלומר חיבור- הן מחברות את האדם לאֵין.

כבר נאמר שהתכלית אינה האיזון. כאן אף רואים זאת בכך שמספר מצוות עשה ומספר מצוות לא תעשה אינו מאוזן מלכתחילה. כמו שבנדנדה, אם יש איזון, היא אינה יכולה לעלות מעלה, כך דרך חוסר האיזון מטרת היין והיאנג לשמש כנפיים המעלות אותנו מעלה.

במצוות לא תעשה, קיום המצווה הוא רק כאשר מזדמנת האפשרות לבחור בין עשייה לאי-עשייה. למשל, למרות שבזה הרגע לא רצחתי אין זה אומר, שקיימתי את מצוות לא תרצח. רק כאשר באה עבירה לידי ואני מתגבר ומונע עצמי ממנה, אז מצוות לא תעשה מתקיימת. בחיי היומיום, פעמים האדם מתמודד יותר עם מצוות עשה מאשר עם מצוות לא תעשה. הואיל וזה המצב, למרות שבמספור הכללי מספר מצוות לא תעשה רב יותר, במציאות היומיומית הדבר עשוי להשתנות.

עבודתו של האדם היא לעלות בסולם. כל העלייה בנויה על חוסר האיזון הקיים. על פי חוכמת המזרח, עבודת האדם לאזן את עצמו. אולם אם כן כיצד העובדה, שהאדם הגיע למצב מאוזן, לוקחת אותו אל המקור, אל האיחוד, אל האינסוף? בחוכמת המזרח חסרה הדרך הברורה לחזור אל הטאו, אל המקור.

שלא כמו בתורות האחרות, בתורת ישראל קיים מצב של קידוש החומר. כלומר, החומר נתפס כתפיסה רוחנית, ויש עלייה רוחנית דרך מצוות שקיומן קשור לחומר. באומות עולם אין קידוש החומר, ואין מצוות עשה בחומר אלא מצוות לא תעשה בלבד. בתורת המזרח אין דרך מעבר בין חוויית האֵין לחוויית החומר, אלא יש נגדיות מאד קיצונית. חסר האיזון בין מצב שבו "אין כלום" לבין מצב של חומר מוחלט, כחמשת היסודות שכולן חומר. רק בתורת ישראל, שבה האֵין הוא אחד מהיסודות, אפשר לחבר בין התפיסה שלא קיים כלום לתפיסה שקיים חומר גשמי בפועל, שמגלים בו את האור הרוחני דרך המצוות שקיימות בחומר.

בעצם מה שחסר בתורת המזרח בכללות, זה לגלות את הטאו, את אור האינסוף, כקיים כאן ועכשיו, אצלי, ברגע זה בתוך החומר. העומק בתורת ישראל הוא לא רק לגלות את התכלית לעתיד לבוא, אלא גם את התכלית של כל רגע ורגע. על פי תורת ישראל, התכלית יכולה להיות אצל כל אחד כאן, עכשיו ומיד. התכלית היא לגלות את אותו כוח שאינו מתחלק ליאנג ויין, שאינו מתחלק לעשה ולא תעשה, שאין בו את חוסר האיזון והתנועה, אלא הוא הוויה אחת שלמה. אם בורא עולם היה קיים רק בשמיים, אפשר היה להגיע לאמת רק לאחר המוות. אולם כאשר מגדירים במיוחד, שמציאות הבורא נמצאת כאן בעולם- "אין מקום פנוי ממנו", ניתן לגלות את התכלית כאן ובזה הרגע. הדבר קורה, על ידי כך שאני מגלה את הנקודה, שהיא מעל היאנג והיין, מעל החסר וההשלמה, ולכן ממילא אין שם צורך

באיזון אלא זו תפיסה של אחד. הנשמה נמצאת בגוף, ומי שיזהה אותה, ירגיש ברמה מסוימת את הנצחיות כבר היום. הרמה השלמה תהיה בסוף.

בתורת המזרח, אין דרך ברורה לצאת מתפיסת האינג ויין לתפיסת אור האינסוף. וכן אין דרך ברורה לחיות עם השלמות יחד עם הנגדיות, תוך כדי חיי החומר.

הדרך של האדם להגיע במציאות לשלמות האמיתית שבקרבו, היא על ידי כך שהאדם מאיר את אור האינסוף כאן ועכשיו (עבודה ראשונה), במקביל חי את האיזון הטבעי הגשמי (עבודה שנייה), כפי שמלמדת תורת המזרח, ובנוסף מאזן את אור האינסוף עם כוחות האינג והיין שנמצאים בקרבו (עבודה שלישית).

במילים אחרות, השלב העליון ביותר שבנפש הוא אור האינסוף שבנפש, השלב השלישי הוא איזון נפשי וגופני בין האינג והיין, והשלב האמצעי הוא איזון בין שניהם (בין אור האינסוף שבנפש לבין האיזון יין ויאנג), וזאת מטרת התורה. כלומר, לגלות את אור האינסוף בתוך החומר.

הדברים מפגישים אותנו עם סתירה מוחלטת, אולי הגדולה ביותר ביהדות, שבה אם אדם מאמין שהוא אחד עם הבורא כפשוטו, לשם מה יקיים מצוות? אנו בנויים על אמונה כפולה, מחד אנו מאמינים שאנו מאוחדים עם הבורא, ומאידך אנו עבדיו. מחד אנו מאמינים שיש אור אינסוף, ומאידך אנו מאמינים שיש נבראים. איך האמונות מסתדרות? הרי זו סתירה מוחלטת- אם מאמינים, שמדובר באחד אז אין נפרדים, ואם הם נפרדים, אז זה לא אחד. הרי אי אפשר להגיד שהאדון משרת את עצמו. זו השאלה הכי עמוקה שיש בחיים. זו הסיבה שהיהדות נקראת אמונה.

אמונה

בתורת המזרח לא קיימת דרך ברורה של עליה מהנפרדות לאחד, אך ביהדות היא קיימת. בתורת ישראל עולים בעזרת האמונה.

במקום, שהשכל מכריח, לא צריך להאמין. האמונה באה היכן שהשכל כבר לא יכול לשרת אותנו. אפשר "כמעט" בשכל להוכיח שיש בורא לעולם. האמונה מתחילה בנקודה, שבה אנו לא מצליחים לתפוס- מחד אנו מאוחדים באינסוף מלכתחילה, אולם מאידך אם קיים כזה כוח, והתכלית להתאחד איתו, אז איך אפשר להתאחד אם בעומק אנחנו כבר אחד? זהו מעגל ללא מוצא. התשובה אינה תלויה בכמות הלימוד והידע, או בכך שנחשוב על כך בלי סוף. למעשה לא ניתן להגיע לתשובה. היהדות בנויה על מסגרת שנקראת אמונה, ולא לכל דבר אפשר להגיע בעזרת הסבר שהוא שכלי. גם בחיים איננו מנתבים הכול לפי השכל.

תורת המזרח אינה עוסקת בשאלה כיצד מהאחד המוחלט (טאו) נעשה ריבוי של שניים? אם כן חסר שם הסולם מלמעלה למטה ומלמטה למעלה (בין השניים לאחד).

מבחינה מתמטית אין נוסחה לשלב ההנדסי שבו עוברים משניים לאחד. מהשניים לארבעה, שהם כבר בריבוי, אפשר לעבור. אולם המעבר מהאחד אל השניים ולהיפך הוא רק על ידי האמונה.

האמונה היא בכך שישנה מציאות שבה הם מאוחדים, על אף שהם נגדיים. לאחר שאני מאמין שהם מאוחדים, אז ממילא אני מאמין שאני יכול לאחדם בנפשי ולאחוז בהם יחדיו. צריך להאמין שיש דרך. צריך להאמין שישנה אחדות בין התפיסה המאוחדת לתפיסה הנפרדת, אפילו שאין בכך הגיון.

"יגעת ומצאת תאמין!" כבר בשלב היגיעה יש להאמין שתמצא. בדרך כלל אחרי שמוצאים, האמונה מיותרת, כיוון שיודעים שהדבר אכן ישנו. אבל כאן גם אחרי שנמצא הדבר, הוא אינו מסתדר עם השכל, ולכן עדיין צריך להאמין, שמה שמצאת זה המציאות. השכל אומר: או שאתה באור אינסוף או שאתה בנפרדות, אי אפשר לאחד ביניהם. אין

דבר כזה בשכל הישר את שניהם יחד. הרבה תחושות רוחניות אנשים רואים זאת כדמיון, כי זה לא מסתדר עם השכל הישר. אדם חייב להאמין לעצמו שהוא מצא משהו.

גם האיזון בין היאנג והיין יכול להתבצע על ידי אמונה. הסינים לא מאמינים בכך, כי אז אין מקום לרפואה. יש לשים לב, שאין הכוונה לשלול את רפואת המזרח ורפואת המערב. לאחר חטא האדם הראשון, אין אפשרות להגיע לרפואה גמורה מכוח האמונה בלבד, ויש לצרף לכך את חכמי אומות העולם. משימתנו להשתמש ברפואות אלו באיזון הנכון, בצרוף עם תורת ישראל ורק כך תושג הרפואה השלמה. בימות המשיח הרפואה תהיה רק על ידי אמונה.

חשוב להדגיש שהאמונה היא בצירוף לעשייה, אנו מאחדים את מצוות עשה ומצוות לא תעשה, את היאנג והיין על ידי האמונה, וכן אנו מאחדים אותם עם אור האינסוף בעזרת האמונה. האמונה היא מצד הנשמה, הגוף אינו מסוגל להאמין. מצד הגוף יש לפעול בהשתדלות ומצד הנשמה באמונה. מידת ההשתדלות גדלה ככל שהאמונה קטנה יותר. בכל דרך שאינה תורת ישראל כאשר מגיעים למציאות האחד אין יכולת לאחד את האיזון הגופני עם אותה תפיסה שהגענו לאחד. יוצא שנשארים בשני קצוות. היהדות היא הדרך לכלול את שניהם, ולשם כך צריך את המצוות באמצע. המצוות נותנות את האיזון בין תפיסת השניים לתפיסת האחד ואז אפשר לחיות עם שניהם בכפיפה אחת.

הבריאה כולה בנויה בצורה של סתירה (שמיים וארץ, נשמה וגוף, זכר ונקבה, מים ואש), וזה המימד בו אנו חיים. מי שמבין את מימד הסתירה וחי בתוך הסתירה בצורה נכונה, מאחד את שני צדדיה. אבל מי שמחליט שהוא רק צד אחד בסתירה מתכחש לעצמו.

שיעור 5: נושא השיעור: לזרום עם הטבע או לשלוט בו

נושאים מרכזיים בשיעור: נקודת המרכז, היחס בין הטבע לאדם, שני רובדי הריפוי (מצד הגוף ומצד הנשמה), תפיסת האני כאני

נקודת המרכז היא בעלת רובד פנימי ורובד חיצוני. ברובד החיצוני, מדובר במיזוג, באיזון, ביצירת מצב שהתנודה שבו סבירה. הרובד הפנימי הוא גילוי האחדות, האחד שנמצא בהוויה כולה. כל דבר עליו נתבונן, נראה את האופן בו המזרח והמערב תופסים אותו, ובנוסף נראה כיצד נקודת המרכז מאחדת ביניהם. ברובד הפנימי האיזון נמצא באחד, וכדי לגלות את האחד אנו מוכרחים להבין את הפאזל של הבריאה. הרפואה הסינית, הבודהיזם, הרפואה המערבית וכדומה, הם כולם חלקים של פאזל. אם ניקח את כל החוכמות ביחד ונקבצן, נוכל לבנות תמונה שלמה. יש לשאוף להקיף הכול אך בו בזמן לדעת שאין זה אפשרי. הבריאה בנויה בצורה של שלשלת שבה כל דבר מורכב בעצם מהכול. מסיבה זו, למידת הפרט כפרט אינה מאפשרת לראות את התמונה הכוללת הנכונה. גם כשמתכוונים בפועל לטפל רק בשיטה אחת, חשוב להשתדל להקיף את המערכת כולה ואז להעמיד כל נקודה על מקומה הנכון.

אדם וטבע

עבודת האדם היא עבודה כפולה מחד עליו להתאים את עצמו לטבע ומאידך עליו לשלוט על הטבע. השליטה בטבע עיקרה ומיקומה מכוח הנשמה.

אחד ההבדלים היסודיים בין המזרח למערב הוא שבמזרח מנסים להתאים את האדם לטבע ולהגיע למיזוג עם הטבע, ואילו המערב מנסה להתאים את הטבע לאדם ולצרכיו, כלומר לשלוט בטבע. ההבדל נעוץ בכך שהמזרח הוא היאנג שהוא השמיים, הנמצאים מעל האדם, ואילו המערב הוא יין, שהוא הארץ הנמצאת מתחת לאדם. הבדל זה יוצר הבדל בהסתכלות על הטבע. במזרח, האדם תופס עצמו כנמצא מתחת לטבע, ולכן צריך להתאים עצמו לחוקיו. במערב, לעומת זאת, הטבע מתחת לאדם, ולכן הוא שולט בטבע ומשעבדו לצרכיו. כל תפיסה לכשעצמה היא חלקית, ונשאלת השאלה מה היא נקודת האמצע?

בתהילים קל"ט נאמר: "אחור וקדם צרתנו". מצד אחד, האדם נברא רק ביום השישי, ולכן הוא אחרון למעשי בראשית, אולם נשמת האדם קדמה למעשי בראשית. במילים אחרות, מבחינת גוף האדם הוא נברא אחרון, ומבחינת הנשמה הוא הראשון. בהתאם לכך, גוף האדם נתון לחוקי הטבע, ונשלט על ידי הטבע, ואילו הנשמה, היא השולטת בטבע.

לפיכך, ראיית המזרח, נכונה באופן חלקי בלבד. האדם מצד רפואת הגוף אכן צריך להתאים עצמו לטבע, כיוון שהוא כפוף לחוקיו. אולם כוח הנשמה שבאדם דווקא שולטת בטבע. שיעבוד הגוף לטבע הוא בחינת תיקון הגוף, אולם שיעבוד הנשמה לטבע גורם לאיבוד הנשמה, כיוון שהיא מעל הטבע, וכיוצא בזה גם את גופו מאבד, כיוון שהחרבת הנשמה גם מחריבה את הגוף.

במערב השליטה בטבע שגויה, כיוון שהיא מכוח הגוף, וזה גורר חורבן, כיוון שלא ניתן לשלוט בטבע מצד הגוף אלא מכוח הנשמה.

ריפוי אמיתי הוא ריפוי כפול. כל מחלה יש לרפאה מנקודת הגוף על ידי איזון, ומכוון הנשמה על ידי שמשליטים אותה על הגוף.

כאשר אדם חולה, , אנו רוצים לאזן אותו, כדי להחזירו למעגל הטבעי. כלומר, אנו מנסים להתאים את גופו לטבע. אולם הדבר נשאר כחצי עבודה, אם לא מוספים לכך טיפול בנשמה, כך שתשלוט על הטבע. במילים אחרות הריפוי צריך לבוא גם מכוח הנשמה.

ראשית אנו מזהים שיש בנו את כוח הגוף שבו קיימת ההפרטות, לאחר מכן אנו מזהים את כוח האחד שקיים בקרבנו, ואז אנו מאירים אותו, בנקודת חוסר האיזון וכך ריפאנו את הדבר מהאחד להפרטות.

בכל איזון קיים רובד פנימי (האחד שבו אין שני כוחות) ורובד חיצוני (איזון בין שני הכוחות). כל כוח בשורש הוא אחד, וכאשר הוא בפועל הוא מתפרט, כמו הענף ממנו יוצא אשכול ענבים או אב ממנו יוצאים כמה בנים. חוסר האיזון, שהוא שורש המחלה, קיים רק בהפרטות. כאשר חוזרים אל השורש, בנקודה שקדמה להפרטות, שם אין חוסר איזון, כיוון ששם הכוח הוא אחד, ועוד לא הייתה ההפרדה שיכולה ליצור את חוסר האיזון. עלינו לזהות את כוח האחד בנפש, ומשם לאחד בין האחד להפרטות.

עלינו לזהות חוסר איזון ולשאוף לאזנו. בו בזמן עלינו ללכת בדרך המובילה לגילוי האחד. בשלב השלישי נגלה את האחד בתוך נקודת האיזון.

חשוב לזכור שהמרפא חייב לחוות את הדברים בעצמו קודם שיוכל לרפא אחרים.

איך מגלים את האחד כדי שנוכל להשתמש בו?

האחד מתגלה בכלי השונה מהכלי שבו האיזון מתגלה. בקלות אפשר לזהות חוסר איזון, כיוון שזהו ביטוי מוחשי של הנפש. האחד שבתוכנו זו נקודה הרבה יותר נעלמת, וצריך ללמוד איך להכירו, ואז להשתמש בו ככלי לאיזון. ההכרה היא מציאות לעצמה ולאחריה יש לעבור לשימוש מעשי בפועל.

הכוח של תפיסת האני כאני- נקודת העצם

קיימים בתוכנו כוחות שונים. יש כוח שנקרא שכל, ויש כוח שנקרא רגש. הכוחות הללו חלוקים ועלולות להיות ביניהם סתירות. בנפש קיים גם מימד שלישי שזה תפיסת עצם המציאות שלי. תפיסה זו אינה שכל או רגש, אלא זו עצם התפיסה של אני כאני. כל אחד מכיר את ההרגשה שהוא קיים. זו הנקודה העמוקה ביותר בקרבנו, וכל אחד יכול למצוא זאת בתוך עצמו. הרגש והשכל הם דברים משתנים, אולם תפיסת האני כאני אינה דבר משתנה, ולכן סוד האחד טמון שם.

מימד זה יכול לשמש אותנו ביום יום, ואם נלמד להשתמש בו, נלמד לרפא מתוכו, כיוון שהוא התגלמות כוח האחד שבתוכנו. הכוח ככוח מוכר לכל אחד, אבל תורת ישראל היא זו שמלמדת איך משתמשים בזה.

האמצע הוא נקודת העצם, והוא שורש הריפוי. עד עתה בררנו את נקודת האמצע שהיא נקודת העצם. להלן נמשיך להעמיק את העצם, ונלמד כיצד לרפא מכוחו. זהו סוד הרפואה לפי תורת ישראל- רפואת העצם. העצם נגלה בתוך חוסר האיזון ומאזנו. תכלית כל הספר מלפנינו, לבאר ריפוי מכוח נקודת העצם.

שיעור 6: נושא השיעור: ארבע מדרגות רפואה

נושאים מרכזיים בשיעור: מזרח – לב ומערב-מוח, ארבעה דרכי ריפוי, ריפוי מהעצם, נקודת העצם.

המזרח הוא בחינת יאנג-שמייים-עיגול-לב-חום. המערב הוא בחינת יין-ארץ-יושר-מוח-קור. החום והקור הם תנודות במצבי הגוף והנפש של האדם.

המזרח הוא יאנג, המבטא חום, והמערב הוא יין המבטא קור. הלב הוא חום, ולכן מאפיין את המזרח. המוח שהוא קור מאפיין את המערב.

המחשבה היא בחינת יושר שזה ארץ, יין, מערב. הלב הוא נקודת המחזוריות שבאדם, ולכן זהו בחינת מעגל שזה שמייים, יאנג, מזרח.

הרגשות קשורים לחום (למשל, חם מזג) והמחשבות קשורים לקור (למשל, מחשבה קרה).

האדם מתחלק לשלושה חלקים. עולם הרגשות שנמצא בלב, עולם המחשבות שבמוח ונקודת העצם של האדם.

כשבאים לאזן את האדם אפשר לאזנו בארבע דרכים:

ישנו **איזון דרך הגוף**, שבו האיזון הוא דרך התפיסה החיצונית של האדם. באיזון שכזה תופסים את האיבר כאיבר, ולא בתפיסה של נפש. אפשרות זו היא גופנית בלבד, ולכן לא נעסוק בה כרגע.

שלוש האפשרויות האחרות הן איזון דרך הרגשות, דרך המחשבות או דרך העצם והן מאפשרות ריפוי גם דרך הנפש. **איזון דרך עולם הרגשות**, הוא על ידי יצירת מצבים שייצרו לו הרגשה הפוכה. בהתאם לכך, מי שנוטה לשמחה יתרה, צריך לגלות אצלו את נקודת העצב, מי שנוטה לפזיזות צריך לגלות בו את נקודת הסבלנות והאיטיות, וכך הלאה. אפשר גם לאזן על ידי שדרים בתפיסת ההרגשה. ניתן להעביר הרגשות מאחד לשני. כך למשל, אוהבים יכולים דרך נקודת האהבה לשדר זה לזה חום, שמורגש ממש פיסי. באופן דומה, אפשר גם להרגיש את הניקור שבנפש אדם אחר, וכדו'. יש צינור מעבר שדרכו אפשר להעביר הרגשות. ברמה הגבוהה מדובר בדבר שהוא ממשי כמו העברת חפץ מיד ליד. זהו דבר מוחשי וקיים. זו העברת שדרים מנפש לנפש. מסיבה זו, כאשר יש לאדם חסר בהרגשה, אפשר ליצור אצלו שינוי דרך ערוץ ההרגשה, ולכן זו שיטת ריפוי. כשרוצים לרפא אדם יש ליצור איתו קשר נפשי ולהעביר דרכו את השדר "אני מרגיש אותך". האדם השני מרגיש את נפש הדובר ואת רגשותיו. אדם המדבר עם חיבור לרגש, הוא אדם חי, המדבר את נקודת הנפש שלו ונותן אותה לזולתו. זוהי שיטת ריפוי עמוקה שלא נעסוק בה לעת עתה.

האופן השלישי זה ריפוי במחשבה תוך יצירת **איזון דרך החשיבה**. שיטת הריפוי היא דרך יצירת איזון במחשבותיו ובתדמיתו העצמית. ככל שדעות האדם קיצוניות יותר הוא נוטה יותר לחולי. כשדעותיו מאוזנות יותר, מבטו יותר אמצעי, ולכן הוא נוטה פחות לחולי. דרך העברת מחשבות, אפשר לשכנע אדם, שלו דימוי עצמי מסוים או אמונה מסוימת, לחשוב אחרת.

אופן הריפוי הרביעי, הוא איזון וריפוי דרך העצם.

כל דבר בבריאה בנוי כדבר והיפוכו (יאנג ויין, חום וקור, לח ויבש, וכך הלאה). הניגוד מכריח שיש חסר, כיוון שכשאין חסר אין ניגוד. הבעיות של כולנו מתחילות במקום שקיים בו יין, שהוא שורש החסר.

בנקודת העצם אין יין, ולכן אין חסר. כשהאדם מגיע לנקודת העצם שבנפשו, שבה אין חסר הוא גם לא צריך השלמה (יאנג).

נקודת ריפוי בלי התנודות הרגילות שאנו מכירים, היא כאשר הריפוי בא מתוך האדם ולכן הוא לא יכול לצאת ממנו, ולהתנדף לחוץ. זהו ריפוי מהעצם המתמיד, ולכך זו רפואה מתמדת.

בכל צורות הריפוי בהן דנו עד כה, ישנה פעולה מהחוץ אל תוך האדם. כך הדבר בריפוי שמקורו בתרופה, מגע, שדר אהבה, מחשבה וכדומה. הריפוי אם כן אינו בא מעצמו, וכשם שהייתה תנועה מהחוץ כלפי פנים, כך יכולה להיות תנועה בכיוון ההפוך, ולכן המחלה פעמים רבות חוזרת. לעומת זאת, דבר שהוא עצם, הוא אינו נכנס אלא הוא כבר שם. ולכן כמו שלא נכנס גם לא ייצא.

נקודת העצם

רוב האנשים אינם מכירים את צורת הריפוי מהעצם, כיוון שאינם מכירים את האני כאני. רובינו לא יודעים מהו העצם באמת ומה תפקידו.

לכל אדם רמת מודעות מסוימת לרגשותיו, למחשבותיו וכדו'. כל אדם מזהה את עצמו ומכיר את עצמו ברמה מסוימת. אנו מזדהים עם מחשבות ורגשות, ויש להם השפעה על עצמנו ועל סביבתנו. בחיים הפשוטים שאנו מכירים, תפיסת האני כאני אינה באה לידי שימוש כמעט ולחלוטין. אם נשאל אדם מי הוא? כל אחד יפרש זאת אחרת, והתשובות בדרך כלל יתייחסו לדברים כמו: במה אני עובד, מהו שמי, וכן רגשותיי, מחשבותיי, וכדו'. אנו משתמשים ב"אני" במחשבות, ברגשות ובמעשים, אבל האדם אינו מפתח את זיהוי האני כאני, כיוון שהוא לא יודע למה הדבר נחוץ. נתנו לנו רבדים חיצוניים בנפש, אך הנקודה הכי יקרה היא העצם, ודווקא אותה הזנחנו. העצם הפך בדרך כלל ללא רלוונטי. אנו אפילו לא מכירים אותו. קיבלנו מתנה ובמקום להתעסק בעצם המתנה אנו מתעסקים בנספחיה. העצם הוא מימד שהוא חדש לנו, ולכן כדי שנוכל להשתמש בו, צריך ליצור כלי חדש, ולשם כך צריך הגדרות חדשות. למעשה כל אדם מכיר את עצם האני. כאשר האדם מתייחד עם עצמו בשקט, ומנסה להרגיש את עצמו, הוא יגיע להכרה עצמית בעצם המציאות שלו. יחד עם זאת, כאשר מנסים להתמקד בעצם האני, יש לדאוג לכך שההתמקדות אינה עוברת דרך חשיבה או הרגשה. כאשר המודעות לעצם עוברת דרך חשיבה, למשל, האדם למעשה אינו חש את האני, אלא הוא חש את האופן שבו המוח חושב את האני.

ההכרה של האני כאני זו הכרה שתבוא לכל אחד מתוך עצמו ואינה יכולה להתקבל מתוך הסברים, זו היא מציאות שבאה לאדם מתוך עצמו.

הרגשת העצם היא דבר שהאדם צריך ללמוד בעצמו ולא ניתן ללמדה, כשם שלרכוש שיווי משקל אפשר רק דרך עבודה עצמית. אדם יושב בחדר שקט ומנסה להתרכז במציאות של עצמו כעצם. אם הוא מרגיש את עצמו כעצם, בלי שום תדמית לזה, אזי יידע שנגע בעצם של עצמו. אבל אם מתלבש לזה מחשבה, הרהור או הרגשה כמו "מי האני?", "מה היא מהות האני?" או ניתוחים עצמיים לגבי דפוסי החשיבה, ההרגשה ותכונות אלו ואחרות, סימן שקיבל את התפיסה של האני דרך הרגשות ומחשבות. במקרה כזה יש להאט את המחשבה בהשקטה, להסיח את הדעת מהתדמית, ולנסות לחזור להרגשת עצם האני. קוראים לזה עוף הפורח באוויר, כאשר נותן למחשבה לפרוח כמו לעומת שבאה. המחשבה חלפה והאדם חוזר לרמת ההתייחדות. הדבר בא בהדרגה ומתוך עבודה.

שיעור 7: נושא השיעור: רפואה מהעצם

נושאים מרכזיים בשיעור: שלושה רבדים: רובד חיצוני של נפרדות, רובד פנימי יותר של אני כאני, ורובד הכי פנימי של אחדות אני-הוא שכולם הם אחד. כוח הדממה. בניה הדרגתית ללא דילוג. הכוח שבכפילות.

הדבר היחיד, שקיים באדם באופן תמידי במצב אחיד שלא נע ולא משתנה, זה העצם של האני שנמצא בתוכו. בנקודת העצם, אין צורך בריפוי אבל משם אפשר למשוך רפואה לעצמו ולזולתו. אולם, רק לאחר שרכש המרפא לעצמו את נקודת העצם יוכל לרפא אחרים. צריך קודם להבין איך להגיע לנקודת העצם, ולאחר מכן ללמוד איך מרפאים משם.

כל חלקי האדם, מלבד העצם, הם ברי תנועה. כך למשל, ריכוז המחשבה הוא אחד העבודות הקשות ביותר שיש לאדם, כיוון שהמחשבה תמיד נעה. במידה וזוהו הרבדים החיצוניים לעצם בלבד, האדם יהיה תמיד במימד התנועה, שבה הרפואה היא בדרך המוכרת לנו.

עצם האני זו הוויה שלמה, שאין בה חסר. הפסוק "כי אני ה' רופאך" מרמז על כך, שמקור הרפואה של האדם הוא עצם האני שבו. לאחר שגילינו את העצם של האני שבתוכנו, נוכל לעזור לאחר לרפא עצמו מתוך העצם שלו. הדבר דורש מהאדם עבודה פנימית וזאת בשונה מרפואות חיצוניות, בהן לא נדרש מהאדם להיות מלומד, או לעבור תהליך נפשי, אלא פשוט לבלוע תרופות או לקבל טיפול אחר.

כשם שבעולם המוחשי איננו יכולים לתת דבר מה שאינו ברשותנו(אי אפשר לתת למישהו מיליון דולר אם אין לנו), כך לא ניתן להעניק ולרפא מתוך דבר שאינו נמצא בנו באופן גלוי. ברפואה המערבית רוכשים ידע, אחר כך בא חולה רושמים לו תרופה והא הולך וקונה אותה, הרופא אינו צריך להיות בעל בית מרקחת, כדי לרשום לחולה תרופה. בשונה מכך, רפואה מהעצם צריכה להיות משהו שהמרפא קודם רכש לעצמו מתוך עבודה פנימית. רק לאחר שריפא עצמו יוכל לפנות כדי לרפא אחרים.

בשונה מהרפואה המערבית, שבה ההסתכלות שכלית, ברפואה המזרחית זו תפיסת הלב. הרופא בא לאבחן את החולה לפי תפיסת הנפש ויש הסתכלות יותר פנימית. בהתאם לכך, יש להרגיש את החולה לפני שניתן יהיה לרפאו. בכך הרפואה המזרחית קרובה יותר לרפואה שהיא שלמה, כיוון שיש בה כניסה פנימית של המרפא אל תוך עצמו ומתוך הרגשתו הוא בא לטפל באחר.

תפיסת העצם היא מימד עמוק אף יותר, שבו בכדי לרפא צריך להיות שם בנקודת העצם. כאשר לשם ריפוי האחר אנו רוצים לגלות את מימד האיזון בלבד, אין זה מן ההכרח, שהמטפל בעצמו כבר הגיע לנקודת איזון, כדי שיוכל להביא את האחר לידי איזון. ברפואה מנקודת העצם לא כך הם הדברים.

להגיע לעצם

הכוח הפנימי באדם הוא כוח הדממה שבו ולא כוח הפעולה שבו. כל עוד אני חושב, מרגיש ועושה אני לא בעצם, כיוון שיש תנועה והעצם הוא חסר תנועה.

בכדי להגיע לנקודת העצם שבאדם, אנו חייבים להגיע לנקודה של הדממה מוחלטת של הנפש. אחת הסיבות לשם "אדם" היא מלשון דממה. מחד, האדם נקרא "מדבר" ומאידך מלשון דממה. "סייג לחוכמה שתיקה". הדממה כוללת בתוכה שלושה חלקים, כל רובד פנימי יותר.

(2) דממה רגשית

(3) דממה מחשבתית

לעצם של האדם שלושה לבושים בצורה של מעשים, הרגשות ומחשבות. בכדי לגלות את העצם, ראשית עלינו להסיר את שלושת המלבושים הללו. הפשטה זו איננה לצמיתות אלא היא זמנית, כלומר מדובר בתהליך של הפשטה והלבשה. הפשטת המלבושים היא על ידי כך שאני מדומם אותם, וכעת יוסבר מדוע.

ישנו חילוק שורשי בין עצם נפש האדם לבין שאר החלקים שבאדם. כפי שנאמר, בעצם אין תנועה ואילו שאר החלקים הם ברי תנועה. הם נעים מהיאנג ליין ובחזרה. הם קיימים עד כמה שהם כוח של זרימה. אין דבר שהוא קיים ולא זורם. יכול להיות רמות זרימה שונות, אך חייב שיהיה זרימה. מאחר והוויית חלקים אלו היא התנועה שבהם, כאשר דוממתי את תנועת כוחות חיצוניים אלו, הם אינם פעילים עוד. בדרך זו מלבושים אלו הוסרו, וכעת אפשר להגיע לעצם.

כותב רבנו אברהם בן הרמב"ם בספרו "המספיק לעובדי ה'": "העבודה הפנימית היא לעלות למעלה מן המורגש". בדרך כלל, "למעלה מהמורגש" נתפס בינינו כאדם קר וקשה, אולם כלל חשוב הוא שכל חסרון יש בו גם מעלה. כאשר העדר ההרגשה מגיעה מתוך הדממה ולא מחוסר לב, אז זו נקודה חיובית. יתר על כן, מדובר על רגעים של הדממה, ולא מצב תמידי. זהו אמצעי בלבד.

ככדי לדומם את הנפש צריך הדרכה. להגיע למצב, שבו לא חושבים כלל, קשה יותר מאי-עשייה או מנטילת הרגש. בדרך כלל נוטים לחשוב תמיד, גם אם אלו מחשבות לא ממוקדות.

רבנו אברהם בן הרמב"ם מציע שאדם ייקח מקום חשוק, ולאט לאט ישקוט את עצמו על ידי כך שייתן למחשבות לזרום. מחד, המחשבות זורמות הלאה, מבלי שהוא מתייחס אליהם, ומאידך כאשר המחשבות דבקות מדי, כשם שניתן לעבור מחדר אל חדר, כך באופן טבעי יעבור ממחשבה שבאה אליו ומתקשת להישאר למחשבה "אני קיים", ויאמר זאת לא כסיסמא מהפה אל החוץ, אלא מתוכו, ובה ימקד את כוחות הנפש שלו. וחוזר על כך בקול שקט ודק, שוב ושוב, ויראה שהמחשבות מושקטות לאיטן. אם לא כך הדבר, יכול לנסות להרגיע עצמו תחילה על ידי אכילה או מוסיקה שקטה.

על פניו נראה לעיתים שבתורות המזרח הדבר נמצא גם כן, אולם אם נתעמק נראה, שלא כמו בתורת ישראל שהיא קו האמצע, במקורות אחרים, אין את השיטה המלאה. כך למשל, בהודו חסר השלב בעבודה הפנימית, שהוא הכרת האני כאני, וזה אינו מאפשר להגיע באמת למטרה. בעם ישראל יש את השבת, שהיא מימד המנוחה שבה הנפש לא מתנועת, ולכן יש בתורת ישראל את ה"אני כאני" במצב מנוחה. אצל הגויים אין מימד של שבת (מנוחה), ולכן תפיסת האני כאני אצלם היא במצב של תנועה.

תפיסת האני כעצם בלתי מתנועע אינה קיימת באומות העולם, ובמיוחד אינה קיימת בהודו. למעשה אין אצל הגויים "אני" אלא הם נכללים בשלם. מכיוון שהתחברותם לשלם היא מכוח ביטול האני והעדרו ולא מתוך חיבור פנימיות האני, מתוך חיבור עצם האני לשלם, למעשה אין באפשרותם לקשר את החומר עם השלם. נקודה זו צריכה בירור עמוק כי בזה חלוקים נשמות ישראל מן אומות העולם. בעולם יש את צד המערב, המזרח ואת ישראל שהיא האמצע, הדבר מתבטא גם במיקום של הנפש, שבה נשמות ישראל נמצאות באמצע.

באדם שלושה רבדים. הרובד הראשון הוא המימד החיצוני, ובו האדם מכיר את חלקי הנפש החיצוניים שבו, שהם המחשבות הרגשות והמעשים. האדם עשוי לזהות אותם כאני או להתעמק יותר ולזהותם כנפשו ולא כאני. הרובד השני הוא זיהוי עצם האני כאני. והרובד השלישי הוא זיהוי הכול כאחד.

במידה ומגלים את המימד הנפרד שבנפש מחד, ומאידך את המימד הכולל של אני-הוא, מבלי לגלות את המימד האמצעי שמקשר ביניהם, מוכרח שיהיה דילוג בנפש, שיוביל לחוסר איזון. המימד האמצעי שמאחד בין שני המימדים האחרים הוא עצם האני כאני. וזו תורת ישראל הבאה לאחד בין השלם לנפרדים. מה שאין כך אצל אומות העולם, שאצלם ישנו דילוג בין הנפרד לשלם ללא דרך התחברות מובנית.

בנפש קיים צד של נפרדות, המתבטא ברבדים החיצוניים הנפרדים בעלי התנועה, וקיים בנוסף רובד שהוא הפנימי ביותר בנפש האדם, והוא האחדות של אני-הוא. רובד זה משולל תנועה, ובו כולם הם אחד. כולם מכירים את רובד הנפרדות, וחיים בו רוב הזמן, ואילו הרובד הפנימי של אני-הוא חלק מאיתנו זוכים להכיר. בין שני הרבדים הללו, ישנו הרובד האמצעי, המגשר בין שני הרבדים הקוטביים. זהו הרובד הפנימי בנפש של האני כאני בעצם, ובו אין כל תנועה.

לא ניתן לדלג על השלבים, כפי שעליה בסולם היא שלב אחר שלב, כך כל אחד מהשלבים צריך להיות קיים בנפשנו.

עלינו לבנות זאת נכון, בצורה של בניין או סולם. כלומר, אנו נולדים עם תפיסת הנפרדות, ממנה במהלך החיים עלינו לעלות לחוויית האני כאני, ומשם עולים לתפיסה של אני-הוא, ואז למעלה מכך, להכרה של הבורא שהוא האינסוף המוחלט.

כל זמן שהאדם לא זיהה את האני כאני, יהיה דילוג בניסיון למשוך רפואה ממצואות של האני המוחלט, וכמוהו כעבודת צנרת לקויה, שבה מנסים למשוך מים מהגג לקומה הראשונה, מבלי לשים צינור בקומה האמצעית, כך שהמים לא יוכלו בעצם להגיע לקומה הראשונה.

בלשון המקובלים נאמר שהמשכת האור עוברת כמו דרך צינור, ובהתאם לכך, צריך לבנות צנרת בכל הנקודות עד לנקודה הסופית. אם יש דילוג השדר לא יוכל לעבור. הסיבה לכך שהרפואה הסינית אינה משתמשת בדאו כרפואה מעשית, היא שמאחר ואצלם יש דילוג, אין להם דרך רציפה לחבור אליו, ולכן הדרך היחידה שעומדת ברשותם היא ריפוי דרך האיזון.

הכוח שבכפילות

מחד, התמקדות המרפא היא בתוכו, כך שהוא חי עם האני בעצם שלו, ולמעלה מכך עם האחד המוחלט, ומשם הוא ממשיך את הרפואה אל המטופל. ברגע שאיבד את ההתמקדות שבתוכו, הוא איבד את מקור הרפואה שמשם הוא יונק.

הטיפול מהעצם יש בו התעסקות כפולה. מחד, עליו להימצא עם המטופל, ומאידך המטפל מגיע לעצם בתוכו ומכוחה הוא מרפא. לשם כך עליו לחיות בנקודת העצם בעת הטיפול עצמו. אי לכך עליו להיות בשני מקומות בו זמנית- עם המטופל ויחד עם זה בעצם שלו עצמו.

כל אחד מכיר בחייו את ההתעסקות הכפולה, שבה אנו עושים כמה דברים בו זמנית או חושבים על משהו אחד ועושים דבר אחד. אולם זה מוכר לנו בדרך כלל בדברים חיצוניים לנו בלבד. הכוח שבכפילות קיים, כדי שנוכל להתעסק עם המימד הפנימי שלנו ובו בזמן לחיות בהתעסקות החיצונית שבפועל.

רפואה המגיעה מאיזון חיצוני בלבד, היא פעולה של איזון בפועל ובה האדם ממוקד בנקודת האיזון בלבד. אולם בשביל למשוך רפואה המגיעה מהאור הפנימי שבתוך האדם, המרפא חייב לחיות באחד המוחלט של אני-הוא, משם

להיות באני הפרטי שלו (כלומר למשוך האור אל האני כאני), ומשם למציאות הנפרדים, אליה הוא מושך רפואת איזון אל המטופל. בדרך זו, המרפא בונה קומה שלמה של בניין הנפש בתוכו, ומשם מושך רפואה אל המטופל.

לסיכום הדברים, שורש החיים הוא גילוי העצם, משם אנחנו יונקים את החיים הפרטיים שלנו ומשם אם נזכה גם נוכל לרפא.

שיעור 8: נושא השיעור: גילוי העצם

נושאים מרכזיים בשיעור: האמצע הוא מציאות לעצמה ולכן הוא קו שלישי, מה היא מחלה, חמשת יסודות הבריאה.

יש כמה רבדים של ריפוי שהרובד הפנימי ביניהם זה הריפוי מהעצם של האדם. ננסה להתחקות אחר השורשים שבדבר בתורתנו הקדושה.

האמצע, בנוסף להיותו מחבר ומאזן בין הקצוות, הוא גם קו לעצמו. זה החידוש של התורה ופה גם שורש החילוק עם תורת המזרח.

בתורת ישראל שלושה אבות. אברהם הוא יאנג, יצחק הוא יין ויעקב הוא האמצע. אי לכך, האמצע אינו רק חיבור ואיזון ביניהם אלא זה מציאות לכשעצמה. יעקב שהוא האב השלישי נקרא בכיר האבות. כלומר, האמצע בכיר מהקצוות, וזאת על אף שבסדר התולדה אברהם קדם ליצחק ויצחק ליעקב. במזרח אין מושג של שלישי אלא ימין או שמאל בלבד ואילו האמצע מחבר ביניהם בלבד. התורה באה לגלות את ההבחנה שנקראת שלישי, שאינו רק מאחד ומחבר אלא הוא הווייה לעצמו.

מטרת התורה הקדושה כולה זה נקודת האמצע, הקו השלישי. מסביר המהר"ל, שהתורה ניתנה בחודש השלישי, על ידי משה שהוא השלישי לרחם אחרי מרים ואהרון, וקבלת התורה הייתה ביום השלישי של הכנות למעמד זה.

ברובד האמצע יש רובד פנימי ורובד חיצוני. ברובד החיצוני הוא מאזן, וברובד הפנימי הוא האחד שלמעלה מהשניים.

המחלה היא מלשון חלל. כלומר, היא מעידה על חוסר. על פי שיטת היין והיאנג, מה שחסר הוא אחד מהם, כתוצאה מכך השני התרבה או להיפך, וכך נוצר חוסר האיזון שהוביל למחלה. בראיה זו, החלל הוא באחד מהקצוות. עם זאת, ישנה הגדרה אחרת למילה חלל. חלל בא מאותו שורש של המילה חולין, חול. היפך החלל הוא מלא, והיפך החולין הוא קודש. קדוש הוא מלשון מופרש, מובדל.

אם הקודש הוא המאזן ביניהם אז הוא חלק מהם, הוא מתחבר אליהם, ואם הוא מתחבר איתם הוא לא מובדל מהם. לעומת זאת, אם הוא מובדל הוא לא מחובר, ואם הוא לא מחובר אז הוא לא מאזן. ישנה כאן סתירה. אולם עומקם של דברים הוא שמה שחסר זה העצם שהוא הקודש. בעומק אם נזהה רק שני קווים אז החסר יכול להיות רק באחד הקווים כלומר או ביאנג או ביין, אבל אם יש קו שלישי אז החסר יכול להיות גם בו. אם כן החלל הוא מעצם, הנקרא קדוש, מובדל מופרש, כי הוא למעלה מימין ושמאל.

בעומק, כל נקודת ריפוי שלמה ואמיתית מגיעה מנקודת העצם. אם העצם היה גלוי לא הייתה מחלה, ולכן החלל הוא מהעצם. המחלה יכולה לנבוע מחוסר האיזון, אבל השורש שממנו נוצר חוסר האיזון הוא מחוסר גילוי של העצם. יש לשים לב שאין חוסר של העצם עצמו אלא שהגילוי שלו חסר. כלומר, המחלה קשורה למידה שבה העצם נגלה.

הראשון בתורה שהיה כתוב עליו במפורש שהיה חולה הוא יעקב, כתוב בתורה שבשרו ליוסף "הנה אביך חולה". כלל יסודי הוא, שכל דבר שמוזכר לראשונה בתורה הוא השורש של הדבר. יעקב הוא הראשון שחולה, כיוון שהוא מי שבא לגלות את מקור הרפואה. כוח הרפואה הוא מקו האמצע שהוא יעקב. כל אחד מהאבות טבע משהו אחר. אברהם טבע זקנה, כדי שיבחינו בינו לבין יצחק. יצחק טבע ייסורים, בכדי שיתמרקו לאדם עוונותיו. יעקב טבע חולי. טענתו הייתה- שמא האדם ימות בלא עת, ואז לא יכין צידה לדרך. כלומר לא יכין את עצמו לאחרית.

יעקב הוא זה שחידש את החולי, כדי שהאדם יכין עצמו לנקודת האחרית, שבה כל מה שנשאר לו זה העצם. "כי ערום יצאתי מבטן אימי וערום אשוב". יעקב ביקש את החולי כדי להכין עצמו למוות שבה אין יאנג ויין אלא את העצם. כשהאדם עשה בחייו עבודה פנימית לגילוי העצם, אז הרגע שבו נשאר העצם בלבד (רגע המוות), כבר מוכר לו.

החולי בא להזכיר את המוות, אך הוא גם בא להזכיר שיש לחיות את העצם עכשיו.

אם מסתכלים על החולי רק ברמת האיזון, פועלים ליצור אצל האדם איזון ביין וביאנג בלבד. ניסיון זה נכון וחשוב, אולם זהו רק צדו האחד של המטבע, כיוון שבצורה זו נשארים ברמת האיזון בלבד, מבלי להגיע לרובד הפנימי יותר, שאליו יהיה האדם מוכרח להגיע ביום המוות. הצד השני של המטבע הוא, שמכל חולי יש לזכור שעליך לגלות את העצם. ככל שהעצם גלוי יותר כך האדם פחות נחלה.

בזוהר הקדוש כתוב, שאת החולה צריך לרפא באופן כפול. את החולי מרפאים בגוף בנקודת האיזון, וכן יש לרפא את החולי מצד הנשמה שבאדם, כלומר ריפוי מנקודת העצם שבו.

לסיכום הדברים, יש ימין שמאל ואמצע, מזרח מערב ועצם. ישנו ריפוי מנקודת האיזון וריפוי מנקודת העצם. מעתה ואילך נתמקד בכל מימד בו ניגע בפן של גילוי העצם. גילוי העצם צריך להיעשות במקביל לגילוי החיצוני, אותו ניתן ללמוד במקומות אחרים.

בכל נקודה, נחدد היכן נמצאת נקודת האיזון, והיכן נקודת העצם. המטרה להוביל את האדם לתפיסה מחשבתית, יותר על כן לתפיסה חווייתית פנימית, ולאחר מכן מעשית, כך שיוכל להשתמש בגילוי העצם שבקרבו לשם ריפוי מעשי.

גילוי נקודת העצם יכול להיות במוח או בלב ואז יש עבודה להביא את הגילוי לשאר החלקים בגוף.

סיימנו את השלב הראשון בשעורים, שמטרתו גילוי קיומו של העצם אותו נתנה תורת ישראל. שלב הביניים עליו מדלגים בסדרה זו הוא איך מגיעים לעצם. שלב זה מצוי בסדרת שעורים נפרדת. השלב השלישי, אליו נעבור כעת מדבר על האופן שבו נגלה העצם בכל אחד מהרבדים.

יסודות הבריאה

במזרח יש חמישה יסודות שהם: אש, מים, אדמה, מתכת, ועץ.

בתורת ישראל (וכך גם סברו חלק מחכמי יוון) ארבעה יסודות שהם: אש, רוח, מים ועפר. לעיל נתבאר שיש בתורת ישראל יסוד מסוג נוסף שהוא אֵין.

קל להבחין שבין שתי הגישות, יש חילוף מארבעה לחמישה, וכן לפי תורת ישראל יש רוח וחסר את יסוד העץ והמתכת. במזרח הרוח אינו מוגדר כיסוד על אף שהוא קיים, אלא הוא מופיע כצ' המניע את חמשת היסודות.

כל מספר הוא בעל משמעות פנימית.

כלל חשוב הוא שלמספר של כל דבר יש משמעות. בספרים הקדושים כתוב שמספר הוא מלשון ספיר, הארה. המספר אינו דבר מקרי אלא יש לו משמעות עצמית, והוא בא להאיר משהו. כל מספר קיים, כי הוא שורש של כוחות בטבע, והוא הקבלה של תופעה שורשית בטבע, שמניינה כאותו המספר. כתוב בגר"א, רבינו אליהו מוילנה, "כל דבר שבענף הוא מקרי בשורש הוא עצמי".

בחמשת היסודות, המספור של הדבר אינו מקרי וכך לגבי שאר המספרים. אם כן חשוב לדעת מדוע ישנם דווקא חמישה יסודות.

קיים מימד בתוך האדם עצמו שהם חמשת חלקי הנשמה שבו.

המושג חמש מופיע ביהדות בחמשת חלקי הנפש. באדם חמישה חלקים שהם נפש, רוח, נשמה, חיה ויחידה.

ננסה להתחקות כיצד בתורת המזרח נבנה שיש דווקא חמישה יסודות ולא למשל שבעה או שלושה: מהאחד (טאו) עברו לצ'י שהוא עודנו אחד, משם עברו לשניים (יין ויאנג). מהשניים המעבר לשלוש אינו ברור. יתר על כן הערך "שלוש" בתור שלושה כוחות שווים, שכל אחד הוא יצירה לעצמו, אינו קיים באמת במזרח², ולכן יש בעצם דילוג לארבע ומשם לחמש.

בתורת ישראל ישנו המספר שלוש כשלוש, כיוון שיש את קו האמצע, שהוא מציאות לעצמה (כלומר לא נוצר מהרכבה של שניים או הפרטות של שניים, אלא כתופעה בפני עצמה). לקו האמצע שני רבדים, רובד חיצוני כמאזן ורובד פנימי כמציאות לעצמו. הדבר מהווה הוכחה נוספת לכך שהמציאות הפנימית היא שיש שלושה קווים ולא רק שניים, כיוון שאם היו שניים בלבד, לא היה הסבר למהות המספר שלוש כשלוש בפני עצמו.

לא ניתן בעזרת תורת המזרח להגיע בעצם לנקודה השורשית ביותר, כיוון שאין להם מושג של שלוש כשלוש אלא כהרכבה של שניים, האיזון אינו אחד ואם הוא לא אחד כיצד יגיע לדאו.

זו הסיבה לנאמר בשעורים קודמים, שבתורת המזרח יש דילוג במעבר של האדם אל האחד (כך למשל, האם וכיצד גוף האדם חוזר לאחד? אם אין הגוף חוזר לאחד יוצא שלא הכול חוזר לאחד). נקודה זו כיצד לחזור לאחד כמעט לא נתבארה בתורת המזרח, ואף המעט שנתבאר אינו מביא את הגוף לאחד אלא את הנפש בלבד. אם מגדירים שהאדם הוא בעצם מצב של אחד שמורכב משניים כדי לחזור לאחד הוא קודם חוזר לשניים, כלומר שלאחר מות האדם מתרחש תהליך של הפרדת נשמה וגוף. אבל אם מגדירים את האדם ככוח אמצעי, כאחד, אז הוא יכול לחזור לאחד מיד מבלי לחזור לשניים ולאורך בלבד.

לפי תורת ישראל, האדמה היא היסוד התחתון, האֵין העליון, ושלושת היסודות שבקו הם : אש משמאל, מים מימין ורוח באמצע. נמצא שבתורת ישראל ישנם שלושה יסודות: אש מים ורוח, ובנוסף לכך יסוד עליון שמאחד וכן יסוד תחתון שמאחד. לעומת זאת בתורת המזרח אין יסוד שמאחד.

יסוד החמישה בתורת המזרח הוא שלכאורה יש תפיסה של ארבעה יסודות והאדמה היא החמישית והיא נמצאת מתחתם או בסופם כדוגמת העונות שהם ארבעה, וסוף כל עונה שייכת לאדמה.

בעומק, בתורת ישראל יש לחמישה מימד נוסף, לפיו יש שלושה יסודות בקו אחד, יסוד אחד מעל ויסוד אחר מתחת. היסוד שלמטה זה האדמה, והיסוד שלמעלה הוא כוח המאחד העליון. ביסודות לפי תורת המזרח אין אחד היסודות שיכול להיות למעלה אלא הם כולם על אותו קו, כי זו שיטת העיגול, שיטת השוויון. לעומת זאת, בתורת ישראל יש ארבעה יסודות (אש, רוח, מים, עפר) ובעומק יש את הכוח החמישי שמעליהם והוא האֵין, שהוא מציאות לעצמו (בשם ההוויה י-ק-ו-ק הוא לא כשאר האותיות, והוא מייצג את קוצו של יוד) וכולל את כולם עימו.

הרוח

² האפשרות שהשלישי במזרח הוא האדם בין שניים לארץ אינה מתקבלת, כיוון שאם הוא תוצר של הרכבת השמים והארץ הוא לא מציאות בפני עצמה, ולכן אינו מציאות שורשית ולכן אינו המרכז. שאלה זו שורשית ומהותית, כיוון שאם האדם הוא תולדה של השמים והארץ, יוצא שהוא אינו יותר חשוב מהם, ולכן אינו יצור-על. אבל אם לאדם מציאות עצמית, ולכן שורשו בעצם שלמעלה משמים וארץ, אז ברור שהאדם הוא בחיר היצורים ויש לו יותר חשיבות מהשמים ומהארץ (שורש אחד הוא יותר עליון מהשורשים האחרים).

ניתן לראות, שהשאלה לגבי המספר שלוש כשלוש, הינה יסודית והיא קשורה לשאלות פילוסופיות מחיי היומיום. כך למשל, בקשר בין האדם לשמים ולאֵין, נודעת השלכה לגבי שאלת זכותנו להשתמש בטבע לצורכנו. אדם נקרא אדם מלשון "אֵדְמָה לעליון", חז"ל אומרים שהאדם נברא יחידי, כיוון שכמו שיש יחידי למעלה כך יש יחידי למטה. האדם מקביל לאחד שלמעלה, ואינו מקביל לשניים. אם האדם נברא משמים וארץ, כדי לחזור לאחדות היה עליו לחזור קודם כל לשניים ולאֵין ורק אחר כך לאחד. לאחר חטא האדם הראשון, באמת לאחר המוות זהו התהליך שבו הגוף חוזר לאדמה ונשמתו לשמים וזה מקביל למהות האיזון של הקו האמצעי, אבל במצב הטבעי האדם הראשון נברא כקו אמצעי עצמי, מבלי למות, ואז הוא היה מגלה את העצם כעצם וחוזר לאחד, כי הוא עצמו אחד.

במזרח הרוח היא הצי'. לפי המזרח הרוח (צ'י) הוא למעלה מהיסודות והוא אינו אחד מהם, ואילו לפי תורת ישראל הרוח הוא אחד מהיסודות. אי לכך נשאלת השאלה מדוע הרוח מהווה בתורת ישראל את אחד היסודות?

שיעור 9: נושא השיעור: אין אני

נושאים מרכזיים בשיעור: העצם כאחד מחמשת היסודות (יסוד האֵין). העצם מקור הרפואות כולן. הדרך-מחשבה אחת כל היום. השניים, השלושה, הארבעה והחמישה הם אחד.

כשמדברים על מימד החמישה ראשית צריך להבין מדוע ישנם דווקא חמישה, אם נשייך זאת לצדדים, אז צדדים יש רק ארבעה (מזרח, מערב, צפון ודרום), ואם נמקם את החמישי למטה, אז מדוע אין למעלה? אם כן היו צריכים להיות שישה (ארבעת כיווני הרוח וגם למעלה ולמטה).

בתורה הקדושה שורש ארבע היסודות נקרא שם ההוויה כלומר י-ק-ו-ק (בשל הקדושה האות ק' מחליפה כאן את האות ה'). האות ו' מייצגת את ששת הצדדים, האות ה' היא באמת המימד של החמישה (ארבעה צדדים וקרקע), וצריך להבין בחמשת היסודות המזרחיים היכן נעלם המימד של למעלה.

לעומת זאת בתורת ישראל מימד החמש אינו מימד של צדדים אלא מימד שונה כפי שבואר לעיל ויבואר עוד להלן. היסוד החמישי לפי תורת ישראל הוא האֵין, והוא נקרא "קוצו של יוד". הכוונה לקוץ שנמצא בכתיבת י' בספר תורה ונמצא בשם ההוויה.

כשמדברים על חמשת היסודות במזרח אנו מדברים על יסודות של כול מה שבבריא, ולכן הם גם יסודות החומר הגשמי, שהוא מוחשי לעין. זהו מימד החיצוני. לחמשת היסודות יש גם מימד פנימי אנרגטי. אנרגיה זו מתבטאת בכוחות כמו חום-קור, לח-יבש, מעלה-מטה, מתפשט-מתכווץ. כוחות אלו ברי זיהוי בכל המימדים מלבד העצם. הסיבה לכך היא שבנקודת העצם אין הפכים ואין תנועה, ולכן אנרגיה זו אינה יכולה להימצא שם. מכך נובע, שבתורת המזרח מימד העצם אינו נכלל בחמשת היסודות.

מכיוון שכך, אין לנו נגיעה בעצם בתוך היסודות לפי המזרח, ולכן לא נוכל להגיע לעצם דרך התפיסה המזרחית של היאנג ויין ושל חמשת היסודות.

האם העצם הוא אחד מהיסודות? אם הוא אחד מהיסודות, יש דרך לגעת בו בטכניקת היסודות, אבל אם אינו אחד היסודות אי אפשר לגעת בו מתוך אחד היסודות.

בתורת ישראל, העצם הוא אחד מהיסודות (יסוד האֵין). השפע יורד מהעצם כביכול של הקב"ה לעצם של עם ישראל.

בתורת ישראל היסוד החמישי, שהוא האֵין, שונה במהותו מארבעת היסודות האחרים, ולכן הוא היסוד העליון. יסוד האֵין הוא מימד העצם כנקודת חיבור.

בגמרא נאמר "אין מזל לישראל". לכל אומה ואמה יש שר ויש לה מזל, וישראל היא מעל המזל. מזל זה מלשון נזל, אם ישראל הם מעל המזל מהיכן נזל אליהם השפע? אלא שהכול בא מה' יתברך. הבעש"ט אומר "אל תקרא אין בצירה אלא אין בפתח" - "אֵין, מזל לישראל". כלומר, שורש הנזילה מהאֵין. השפע בא כביכול מהעצם של בורא העולם למשהו שהוא דומה לו כביכול שזה העצם שלנו, המימד הפנימי של האני, שהוא נקודת האֵין. כלומר שורש ההשפעה (הבאת השפע) שלנו הוא מנקודת העצם שלנו. אם הוא לא היה אחד מהיסודות, אז לא הייתה יכולה להיות לנו נגיעה בו בעת המצאותינו ביסודות, והוא לא היה יכול להיות שורש ההשפעה.

העובדה שהעצם הוא אחד מחמשת היסודות עונה על השאלה לגבי דרך המעבר מהשניים לחמישה ולהיפך. בתורת ישראל, אחד מחמשת היסודות הוא העצם, וכמו שבין השניים במקביל ליאנג ויין יש נקודת אמצע שהיא עצם, גם

במימד של החמישה עוד פעם העצם תופס מקום. ולכן הן את הקו ימין ושמאלו אנו מאחדים בנקודת אמצע שהיא העצם, וכך גם את חמשת היסודות אנו מאחדים בנקודה העליונה שנקראת אָין, שהיא העצם. אם כן גילינו את העצם במימד השניים (כאמצע) ובמימד החמישה (אחד היסודות). עלינו לזכור, שבכל מימד צריך לגלות את העצם, ולכן לעולם בכל מה שנדבר נחפש לראות איפה העצם גלוי שם.

בגמרא במסכת שבת כתוב "המבזה תלמיד חכם, אין רפואה למכתו", כלומר אי אפשר לרפאו (מחלה חשוכת מרפא). לפי יסוד הבעש"ט שהוזכר לעיל יש לקרוא "אין רפואה למכתו". הבעש"ט מסביר, ששורש הרפואה למקום שאין לו רפואה הוא השורש עצמו, כלומר העצם.

מחלה שנחשבת שאין לה מרפא היא מחמת שהעצם לא נגלה ולכן אין לה רפואה.

מחלה שאין לה כרגע רפואה זהו מחמת שנגלה לנו רק הענף. כיוון שהענף אינו שלם, הוא אינו יכול לרפא את הכול. כאשר מגלים את האין, הוא יכול לרפא אפילו דבר שעל פי המימד הפנימי אין לו רפואה. מזה נבין שגם במימדים שיש להם מרפא, ניתן לרפא מהמימד החיצוני או לרפא מהמימד הפנימי ביותר שהוא האין.

שורש כל הרפואות כולם מנקודת האין הפנימית.

"החכמה מאין תמצא" - החכמה היא בעצם המבנה הכללי של כל הבריאה כולה, זה התהליך הכולל. כלומר, ההנעה של כל הבריאה כולה היא החוכמה, והיא מונעת מכוח האין.

"אנוכי עפר ואפר" האפר הוא דבר יותר בטל מהעפר (כשהעפר מתעדרן הוא בחינת אפר) והוא האין, ולכן הוא באות א'. אפר בהיפוך אותיות זה שורש רפא. הרפואה היא מהאפר. צורף שלישי של המילה הוא פאר. פאר תחת אפר, מקום הרפואה הוא מהמקום שנקרא פאר. כתר המלכות שהוא התפארת של המלכות נמצא בראש המלך. הרפואה היא בעצם מהמציאות שהיא למעלה מהראש כלומר מהעצם - משם המימד של הרפואה הפנימית שקיימת בבריאה. כל מציאות של מחלה הוא מלשון חלל, חסר. במימד היותר פנימי שבתוכנו אין חסר, ובמימדים החיצוניים יש חסר. אנו צריכים להשלים את החסר מהמימד שאין בו חסר. אם כן, ניתן למלא חסר מהמימד שבו מתבטא כרגע החסר (למשל בחמשת היסודות יש חסר באש ומשלימים אותו בעזרת יסוד אחר). במקרה כזה ההשלמה היא על ידי משהו שגם בו קיימת האפשרות של חסר. אולם אפשר גם כן להשלים את החסר מהשלם, כלומר מאותו מקום שכלל לא קיים בו חסר.

המבוא למימד שבו חיים את נקודת העצם זה לחשוב נקודה אחת בלבד לאורך כל היום.

כל זמן שהנפש מגלה רק מימד של תנועה אז קיימת בו אפשרות של מילוי ושל חסר. במימד העצם זה לא קיים. בחיים הפשוטים של אדם ממוצע מרגע שהוא קם ועד שהוא ישן הוא מתעסק באלפי נושאים, אלפי מחשבות ורגשות, וכך מתרחק מהעצם מאוד, כי העצם הוא אחד ולא ריבוי. ההתרחקות היא בעצם התפשטות לאלפי כיוונים (אם היה מתפשט רק לשניים היינו יותר קרובים לשורש). גם אם עושים מדיטציה, בזמן שלפני ואחרי שוב יש חוסר התמקדות והתעסקות באלפי דברים ואז "נפל מאיגרא רמה, לבירה עמיקתא". בספרים הקדושים כתוב, וזאת גם הייתה תפיסת הצדיקים, שהיה להם מימד של מחשבה אחת איתה הלכו מהבוקר עד השניה. העומק הוא להתחבר לנקודה אחת. בהתאם לכך, כוונת הפסוק "שיויתי ה' לנגדי תמיד" היא ללכת עם אותה המחשבה מהבוקר עד הלילה. אין הכוונה שהאדם יתחיל לחשוב מרגע זה כל היום משהו אחד בלבד, אלא יש לבנות בהדרגה הלך חשיבה זה של מיקוד ומחשבה אחת בלבד. חשוב להדגיש שהמחשבה אחת בלבד היא לא העצם אלא מבוא לה.

במדיטציות הרגילות האדם מחובר להבטה מבחוץ על כל מה שקורה, אך הוא אינו מחובר לעצם שלו. הצופה ענינו הבטה לחוץ, ולכן הוא אינו נקודת העצם. אנו מחפשים מימד, שבו האדם חי במציאות של הבריאה ובו בזמן קיים בעצם שלו ולא רק בתור צופה. זו היא נקודת האמצע, נקודת העצם.

במילים אחרות, יש המימד שבו האדם שקוע לגמרי בתוכו, יש מימד שבו הוא כל הזמן צופה מבחוץ, ויש מימד שאין אני, כלומר אין צופה ונצפה, אלא האדם פורש מהעולם הזה. אך יש מימד נוסף, שלא קיים בדרך כלל במדיטציה, שבו יש אני למעלה מהצופה, וזו נקודת העצם.

הכפילות הנכונה היא גילוי העצם, והיאחזות בו כנקודה תמידית, ובמקביל לו לפעול בעולם.

כולנו למעשה חיים במימדים כפולים. אנו חושבים משהו אחד מדברים משהו אחר ועושים משהו שלישי. בלשון חז"ל האדם מורכב מנפש, רוח, נשמה, חיה ויחידה. הנפש-בכבד, הרוח-בלב, הנשמה-במוח, חיה-צופה, והיחידה היא העצם שלמעלה מהצופה. עלינו להגיע למימד של היחידה בתוכנו (העצם שנמצא וקיים), ובמקביל נהיה בחיה שצופה, ובמקביל נחיה את החלקים האחרים שפועלים.

אדם צריך שיהיה לו מיקוד כפול: מיקוד לתוכו ומיקוד החוצה (כלומר ממוקד וצופה במה שהוא פועל, וכן צפייה בפעולת אחרים או בהווייתם). הסכנה במיקוד בפעולה החוצה היא שכך אני מאבד את מה שבתוכי (מיקוד פנימה). אי לכך על מנת לא לאבד את החיבור לעצם, צריך שיהיה את שני המימדים במקביל.

המילה אֵין היא היפוך אותיות של המילה אני. מימד האֵין הוא מימד של תפיסה פנימית של האני.

האני זה מציאות כפולה של פנימיות וחיצוניות. אם האדם מגדיר רק את פנימיותו כאני או רק את חיצוניותו, המטרה מתפספסת. לאני עצמו שני צירופים- אני ואֵין. מצד האֵין שבו הוא מעל ליסודות, ומצד האני שבו הוא מורכב מארבעת היסודות, כל אחד עם סוגי ההרכבה שלו שבזה משתנים כל בני האדם אחד מרעהו.

במציאות האדם, ארבעת היסודות הם מעגל האני שבו, והיסוד החמישי הוא מעגל האֵין שבו. אלו אינם שני מימדים שונים, אלא זה אותו המימד שנקרא אני. ולכן האֵין נקרא מחד למעלה מהיסודות ומאידך הוא חלק מהיסודות. כל אות היא גילוי של מאור. שם האדם (המורכב מאותיות) הוא בעצם המציאות של הרכבת כוחות הנפש הפרטיים שלו. שינוי שם האדם משנה את שורשי הנשמה שלו. אי לכך בהחלפת סדר האותיות אני ואֵין, לוקחים את אותם הכוחות ומרכיבים אותם באופן שונה, כך שנוצר משהו שונה.

באופן השטחי היה אפשר לראות זאת כאילו יש בתוכי מימד שהוא האני ובתוכו יש מימד פנימי יותר שהוא האֵין, אבל לא שזה אותו המימד. אבל בעומק זה אותו הדבר, רק צירוף שונה. מה ההבדל? עבודת האדם היא לחיות את המימדים באופן כפול. כלומר, לחיות את האֵין בצורה הפנימית ובו בזמן באופן מקביל את האני בצורה החיצונית. אם היינו אומרים שאלו שני כוחות נפרדים אז היינו עוסקים בשני דברים (ריבוי) ובכך בעצם מתרחקים מהשורש. אם הם היו רבדים אחד בתוך השני, היינן חיים בדילוג, שבו פעם חיים עם האני ופעם עם האֵין ושוב עם האני ואז עוברים לאין וחוזר חלילה. וגם אם היינו חיים את שניהם בבת אחת זה היה נחוה כפיצול אישיות.

איחוד היסודות

לפי זה נבין שבתורת המזרח יש לנו את מימד חמשת היסודות, ואז את היין והיאנג, הצ'י ואז הדאו. אנו חיים בכמה מימדים נפרדים ולא במימד אחד. כאשר מבינים שיש רק מימד אחד שהוא אני, ומימד האֵין הוא גם בעצם האני, מתעסקים לעולם בהוויה אחת בלבד. זה כמו להסתכל על השמש בזוויות שונות, אבל תמיד מסתכלים על אותה השמש, ולכן מתאפשר מיקוד. אם מסתכלים פעם על השמש ופעם על הירח (בעומק, זה משל ליאנג ויין), מאבדים את המיקוד. כשמגיעים לתפיסה הכרתית פנימית שבעצם האני הוא אחד, והמימד של האֵין זה תפיסה איך לראות את האני, אז אני נשאר ממוקד. אני לעולם מתעסק רק עם דבר אחד.

בחמשת היסודות, יסוד העץ ויסוד המים הם לא אותו הדבר, וכך בהשוואה בין כל היסודות אנו מתעסקים עם חמישה דברים שונים. אבל לעומת זאת כשמסתכלים על האדם, למרות שיש לו איברים השונים זה מזה כמו לב, כבד, רגל, יד, ראש וכך הלאה, אנו מתייחסים אליו כישות אחת (אדם אחד), ולא ככמה בני אדם כמספר האיברים שבו.

כאשר תופסים את חמשת היסודות כפשוטם, נמצאים בתפיסה נפרדת של החיים, ואי אפשר דרכם להגיע למציאות האחדות, כי יש דילוג, והסולם לא קיים. אבל אם תופסים את חמשת היסודות כאני ואין המתחלפים ביניהם, כלומר שזה אותו האדם בצירוף שונה, אז כמו שהאני והאין זה אותו האדם, כך גם בתוך ארבעת היסודות לפי תורת ישראל שהם אש, רוח, מים ואפר, אלו לא ארבעה יסודות כפשוטו אלא זה יסוד אחד שלו ארבעה הסתכלויות.

מים שאידינו אותם הם לא משהו אחר מהמים שבברז, גם אם מים מאודים נראים שונה. כשם ששלושת מצבי המים אינם שלושה חומרים שונים, למרות שכך זה נראה (הקרח שונה במראה ובתכונות מסוימות מהאדים), כך בעצם יש רק יסוד אחד שלו ארבעה אופנים.

כתוב שבגאולה- "והיה ה' למלך על כל הארץ, ביום ההוא יהיה ה' אחד, ושמו אחד"- ה' אחד זה שיש רק מציאות מוחלטת אחת של האינסוף ברוך הוא, ושמו אחד, זהו שכל הנבראים יש להם שם, הם אחד, כי שם של הדבר הוא בירור וגילוי מהותו. ולכך כאשר השם אחד זהו בירור וגילוי שמהות היותם אחת. זה המימד הפנימי שנעלם מאיתנו בנפש, ולכן זה מימד הגלות. החיבור בין כולם הוא מכוח האמונה. בלשון אחרת, התפיסה שבעומק הכול אחד, ואף על פי כן שייך ביניהם מימד של נפרדות. אומות העולם דעתם היא או שיש נפרדים או שהכול אחד. אולם בעומק הכול אחד, ואף על פי כן יש בהם תפיסה של נפרדות. זהו סוד האמונה.

מימד השלושה הוא בעצם אחד.

מימד פנימי יותר ביחס למימד השלושה (ימין-שמאל/ יאנג-ויין ונקודת אמצע/ נקודת עצם שמאחדת ביניהם) הוא שהאמצע, שהוא העצם, אינו רק מאחד את השניים, אלא השניים הם התגלמות שונה של אותו האחד, ולמעשה יש רק אחד. אברהם אבינו טבע את הזקנה, כיוון שהוא ויצחק היו דומים, והיה קשה להבדיל ביניהם. איך זה ייתכן שהם דומים אם הם יאנג ויין? אם הם דומים הם לא הפכים. אך בעומק כל שלושת האבות הם אחד, ולכן אברהם ויצחק היו דומים זה לזה. לפי זה נבין שבמימד של השלושה יש שלוש אבחנות:

האבחנה החיצונית ביותר היא שיש כאן שני מימדים והאמצעי הוא כדי לחבר ולאזן ביניהם בלבד ולכן השלישי אינו קיים לכשעצמו.

במימד היותר פנימי, מלבד היותו חיבור, האמצעי עומד בפני עצמו, ולכן הוא ישות עצמאית נפרדת.

המימד השלישי מגלה שהם כולם אותו העצם, אותו האחד. הם שלושה פנים של אותו האחד.

אם כך, בעומק אין שניים. בחיי היומיום כרגע אנו מרגישים שהמציאות היא נפרדת, אבל בעומק של הנשמה, כל אחד מאיתנו יכול להגיע למימד שהוא יתפוס שהכול זה הוויה אחת שמתגלמת בכמה אופנים. מאחר ואנו בנויים מנשמה וגוף, כלפי הנהגת הגוף, בהנהגה המעשית בפועל אנו נפרדים (אם אדם לווה כסף משכנו הוא לא יסרב להחזיר לו בתואנה שהם אחד, וכשלאחד כואב ממכה לשני זה לא כואב...) ומתנהגים שכל אחד הוא מציאות לעצמו, אבל כלפי עומק הנפש שבתוכנו, וזה סוד העומק של אהבת ישראל ואהבת הברואים כולם, כולנו אחד.

צורת חיים זו היא חיים של סתירה. ואכן זה שורש הסתירות כולם (בתוך הבריאה)- האם לתפוס את כל הנבראים כמימד אחד או כמציאות נפרדת. אם חיים רק באחד המימדים אנו בבעיה.

עכשיו אפשר להבין למה בתורת המזרח אי אפשר להגיע לטאו, ואילו בתורת ישראל אפשר להגיע לאחד המוחלט. לפי תורת המזרח, אין דרך לעבור ממימד אחד לאחר (מחמשת היסודות ליאנג ויין ומשם לטאו) מבלי לקפוץ. אבל

אם תופסים שלאותו מימד יש תפיסה פנימית וחיזונית, כאשר התפיסה החיצונית שלו היא מימד של ריבוי, בין אם זה יאנג ויין, בין אם זה חמשת היסודות, אך בו בזמן אותו הדבר נתפס גם כאחד, אז אין צורך לעבור ממשוה למשהו, אלא אני נשאר באותה הנקודה. אם אני נשאר באותה הנקודה, אז ברור שאפשר להגיע, כי אני כבר נמצא שם.

כמו בסיפור על אותו אחד שחיפש את האוצר ב... אבל אז גילה שהאוצר נמצא אצלו בבית מתחת לכרית. אנחנו מחפשים את האחד שם, אבל האחד הוא כאן! ולא רק אחד כאן, כמו בתפיסה ההודית שאין כלום מלבד האחד, אלא הריבוי כאן, והאחד הוא כאן בו זמנית באותה הווייה.

"על כן יעזוב איש את אביו ואת אימו ודבק באשתו והיו לבשר אחד" הקב"ה ברא מצב שכל אחד ואחד צריך להתחתן. זה טבע הבריאה. מדוע זה כך? האיש והאישה הם רק משל, כדי שנקבל את התחלת ההתנוצצות לתפוס את מימד האחד כאחד. גדלת לבד ויום אחד התחברת וגילית שאתם שניים שהם אחד. אל תעצור הבנה זו כאן, אלא תרחיב אותה הלאה: כל הבריאה כולה היא בחינת יחסי גומלין של איש ואישה, זכר ונקבה, נותן ומקבל, וצריך לאחד את כולם. ה' נתן את תרי"ג המצוות, כדי להגיע לאחדות איתו. זה הסולם.

אם כן, המימד הפנימי בנפש הוא תפיסת האני כאן, והמימד החיצוני הוא תפיסת האני כאני, בשום אופן אי אפשר לתפוס רק צד אחד של המטבע. כל הצרות כולן באות כאשר חיים רק עם חצי אמת. אם נתפוס עצמנו כאן בלבד, הדבר יוביל להרס היקום כולו. מאידך, מי שחי רק את תפיסת האני כאני, חסר לו את מקור הנביעה הפנימי של האין, של העצם.

שיעור 10: נושא השיעור: סוד התנועה

נושאים מרכזיים בשיעור: יסוד האָין. האם הרוח הוא אחד היסודות. הגדרת מושג התנועה. העלם וגילוי. העלם עצמי והעלם מקרי. נספח.

היסוד החמישי בתורת ישראל הוא האָין. תפיסת האָין עניינה ההכרה בכך שבעצם ישנה רק הוויה אחת נבראת, המתגלמת לנו בדברים שונים.

בגמרא נאמר, שכאשר אדם ניזוק מחברו יראה זאת כאילו זו יד ימין שהזיקה ליד שמאל. למשל יד ימין נחתכה מסכין, שהחזיקה יד שמאל שניסתה לחתוך לחם. הרי יד ימין לא תעניש את יד שמאל מחמת ששתיהן האדם עצמו. העומק של זה הוא שכל ישראל הם איש אחד בלב אחד. ישראל הם בסוד היש שתופס את הבריאה כמציאות אחת.

ההיפרטות היא אחד.

ההיפרטות היא בכך שבאותו האחד רואים כמה וכמה גוונים. אין זה אומר שכל אדם יכול לראות ברכוש חברו כשלו וכדומה. כמו שיש דין באיזה איבר לשים תפילין כלומר מגדירים מיקום בתוך האיברים אבל עדיין זה נשאר אדם אחד. גם בתוך התפיסה של האחד אפשר לחלק מימדים בתוכו אבל עדיין הוא נשאר אחד. זה שורש החילוק עם תורת המזרח, שבה הטאו הוא אחד, אבל ההפרטות ליין וליאנג ומשם לחמשת היסודות, הם כל אחד לעצמו והם נפרדו מהטאו לגמרי, ואמורים לבסוף לחזור אליה. בתורת ישראל בעצם ישנה רק הוויה אחת, וכל ההיפרטויות אלו בעצם גוונים שונים שבאותה ההוויה. זה הסוד הפנימי של הבריאה.

אם הבריאה הייתה היפרטות מוחלטת אין בעצם דרך לחזור לאחד. כאשר ההיפרטות בתוך האחד, ברור שיש איך לחזור לאחד.

האם התנועה (רוח) היא יסוד?

דיברנו לעיל שחילוק נוסף הקיים בין חמשת היסודות של המזרח לבין ארבעת היסודות שבישראל הוא שבישראל אחד מארבעת היסודות הוא יסוד הרוח, ואילו במזרח הוא אינו אחד מהיסודות אלא הוא מקביל בעצם לצ'. במזרח הצ' אינו נחשב יסוד אלא הוא למעלה מהיסודות, ומהותו היא תנועה. אם כן, האם צריך לתפוס את התנועה כאחד מהיסודות, או כמעל ליסודות? בהבנה הפשוטה, בהגיון, כוח התנועה נראה כמו שאינו אחד מהיסודות. נראה כאילו הוא קודם ליסודות ומניע אותם.

מושג התנועה

המושג המוחשי של התנועה הוא תנועה במרחב מעלה, מטה ולצדדים. יחד עם זאת, ניתן לזהות תנועה גם במימדים פנימיים יותר בנפש שלנו. בספר יצירה נאמר, שישנם שלושה סוגי מהויות- מקום, זמן ונפש. בנפש יש תנועה של מחשבות המתנועעות מעניין לעניין. בזמן ישנה תנועה אחורה וקדימה על ציר הזמן, וכמו כן ישנה תנועה ממקום למקום.

נתחקה מעט אחר שורש התנועה. לפי תורת המזרח, בכל אחד מחמשת היסודות יש תנועה, אך מקור כל התנועות הוא בכוח תנועה אחד שהוא הצ'. גם אם לאחר מכן הם התפצלו כמו ערוצי נהר, ליסודות השונים, עדיין מדובר בשורש תנועה אחד.

בשורש, התנועה איננה שינוי ממקום למקום, כיוון שלמשל המחשבה שגם היא מוגדרת כתנועה, אינה נעה במרחב. אם כן מה היא תנועה?

כדי להבין מה היא תנועה, עלינו להתחקות אחר שורש התנועה שבבריאה. בכל מימד של תנועה יש שינוי. עצם כך שדבר משתנה הוא מתנועה. אם הוא לא מתנועה הוא לא משתנה. השינוי קורה כאשר ישנם לפחות שני מימדים. שני המימדים השורשיים ביותר זה היש והאין. היש הוא דבר שהוא נברא, קיים. האין הוא מושג של העדר. העדר כפשוטו הוא דבר שאינו קיים. אולם בעומק המושג העדר אינו כפשוטו, מכיוון שאם היה כפשוטו, לא יכול היה להיות שהוא מתחדש, שהרי היעדרותו היא נצחית. אולם העדר הוא גם כן דבר שנברא כלומר, הוא מחודש. אם כן העדר של מה? לפי חכמינו הקדושים קודם היה העדר ואח"כ היה יש. אולם הדבר טעון בדיקה שהרי העדר מחודש חייב להיות קיים אחרי שישנו יש, והוא חייב להיות ביחס ליש. עד כמה שאין יש אז אין העדר, ואם אין העדר אז אין יש, אז איפה זה מתחיל?

לפי חז"ל, קודם היה העדר ואח"כ היה יש. כמו שכתוב בפרשת בראשית "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד". כתוב קודם ערב ואח"כ בוקר, כיוון שקודם היה חושך (העדר) ולאחריו הגיע אור (יש). חשוב להבין ביחס למה מגדירים העדר. אם העדר הוא ביחס למה שיהיה לאחר מכן, אז לא שייך להגדיר העדר לפני שהיש הופך לקיים (לא ניתן להגיד שדבר נעדר אם הדבר אינו קיים עדיין). אם ההעדר הוא ביחס ליש שעוד לא קיים אז הוא העדר נצחי, ואם הוא נצחי אז הוא לא נברא (מתחדש), והרי נאמר שההעדר הוא נברא. במילים אחרות, אם לא היה קיים יש האם העדר היה קיים? אם הוא היה קיים תמיד אז הוא נצחי, ואם הוא התחדש אז ביחס למה? זו היא שאלה עתיקת יומין בה התחבטו גם הפילוסופים היוונים.

שורש התנועה הוא ביחס ליש ולאין. כלומר ליש ולהעדר. כשאנו מגדירים שהיה העדר, בפשטות ההעדר הוא ביחס ליש שיהיה. מכיוון שהיש אינו קיים ניסו להגיד שהם נבראו בבת אחת. אולם בעומק, כמו שכתוב בדברי רבותינו, ההעדר זה יחס של היש שהתחדש ביחס ליש הקודם. זה אומר שהיש שהתחדש, מה שנעדר ממנו זה היש הקודם. שורש ההעדר הוא שנעלם מאיתנו האינסוף.

כל תנועה שקיימת היא סוג של התפשטות והתכנסות, למשל במזרח יש את יסוד האש שהוא מתפשט ואת יסוד המתכת שהוא מתכווץ. כל התכווצות היא סוג של העדר וכל התפשטות היא סוג של יש. צריך להבין ביחס למה הדבר. לשם כך צריך לברר מה שורש התנועה הראשון שהיה קיים.

שורש התנועה של ההתפשטות זה ההתפשטות שלנו (הנבראים) ושורש ההעדר זה שנעדר מאיתנו מה שקדם לנו. "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד" כלומר החושך והאור היו משמשים בערבוביה. כלומר נגלה לי חלק ממהו והחלק שלא נגלה לי זה ההעדר. מה שנגלה לי זה המציאות שלי, המימד שמעליי שלא נגלה אליי, זה לא שהוא נעדר, אלא אני לא מכיר אותו. כלומר ההעדר הוא בערכנו. אבל העדר של מה? שורש ההעדר הוא שנעלם מאיתנו האינסוף.

העלם כנגד גילוי

שורש התנועה בבריאה כולה הוא גילוי והעלם, ריחוק וקירוב. בתנועה יש מימד בשורש ומימד בענפים (הבריאה). המימד השורשי של התנועה הוא שנעלם מאיתנו האינסוף ברוך הוא וכל חיינו אנו עמלים כדי לגלותו. לאחר מכן בענפים קיים מימד של גילוי והעלם בתוך הבריאה עצמה.

אנו רוצים להתחקות אחרי שורש התנועה היומיומית שאנו מכירים. לכל דבר יש שורש ויש ענפים. אם נבין את שורש התנועה, נוכל לזהות את התנועה הנפשית שכל אחד מאיתנו מכיר ביומיום. אם אנחנו לא מבינים את שורש התנועה, כמובן שגם לא נבין את התנועה שאנו מכירים ביומיום.

כל התנועות שישנן בעולם הן קירוב כנגד ריחוק, העלם כנגד גילוי. המימד הראשוני של התנועה הוא התפיסה שלנו ביחס לאינסוף. כלומר, האם נעלם מאיתנו האינסוף או נגלה, או ערך העלמו וגילוי. מימד שני של התנועה הוא מה

נעלם ומה ניגלה מאיתנו בתוך הנבראים. המימד השני קיים ביומיום, ובו אנו מכירים העלם וגילוי למשל מהסוג, שבו אני יכול לראות או לא לראות את מה שנמצא בחדר השני.

אולם שורש התנועה הוא שנעלם מאיתנו האינסוף ברוך הוא, וכל חיינו אנו עמלים כדי לגלותו. כחלק מאותה תנועה קיים מימד תחתון של גילוי והעלם אותו אנו רואים בבריאה. העלם בבריאה כמוהו כמתנה עטופה. כל עוד לא הסרתי את העטיפה מה שבפנים הוא בגדר העלם, אבל זה העלם בענפים בלבד.

העלם עצמי והעלם מקרי

בכדי להבין האם כוח הרוח שהוא הכוח המניע הוא אחד מהיסודות, אנו מתחקים אחר שורש התנועה. לשם כך נשאל האם המימד של גילוי והעלם מהאינסוף, והמימד השני שהוא בבריאה, קשורים זה לזה או שמא הם נפרדים.

יש להבחין בין העלם עצמי שהוא מוחלט, לבין העלם מקרי, שהוא נעלם זמנית או ממני בלבד.

ברפואה הסינית, הטאו הוא הנעלם, וגם בתוך מימד היאנג והיין או חמשת היסודות יש העלם וגילוי. המציאות של הטאו נעלמת, כי מעולם לא השגתי אותה ולכן לא הכרתי אותה. בחמשת היסודות, מצב ההעלם זמני יותר, כיוון שהיסודות למעשה ידועים והעובדה שחלק מהם נעלם היא רגעית.

צריך לעשות הבחנה בין העלם עצמי והעלם מקרי. העלם עצמי הוא כאשר בעצם מעולם לא הכרנו ולעולם לא נכיר את הדבר שנעלם. העלם מקרי הוא כאשר הדבר נעלם ממני באופן זמני. בהעלם המקרי יש שתי אפשרויות. האחת היא שאני מכיר את הדבר שנעלם אך איני מוצא אותו כרגע, והשנייה היא שהעובדה שאיני מכיר את הדבר הנעלם היא מקרית (במובן הרחב של המילה) וקיים תמיד הפוטנציאל שבעתיד אכיר דבר זה. כך למשל, פטרה קיימת למרות שבמקרה לעולם לא נסעתי לירדן לראות אותה או מעולם לא שמעתי עליה.

במזרח לא קיים העדר עצמי אלא רק העלם מקרי. ההוכחה לכך היא שההעלם שקיים בין-יאנג ובחמשת היסודות, הוא מכך שיש שינוי של תנועה ביניהם, ויש חלק שנעלם כרגע אולם אפשר שכבר נתגלה בעבר ואף יתגלה בעתיד. הטאו לפי המזרח אף הוא העלם מקרי, כיוון שמטרתם להגיע לטאו, ולכן יש לו הפוטנציאל להתגלות, והוא נעלם כרגע מחמת שלא הגעתי אליו. אם לעומת זאת נגדיר שהטאו הוא העלם עצמי, מכך יבע שלא ניתן להגיע לטאו, ואז תורת המזרח אינה שלמה ולא מובילה למטרה שהציבה לעצמה. כלומר זו דרך ללא מוצא. זאת ועוד, שהרי לשיטתם ישנם אנשים שהשיגו את הטאו, ואם כך הוא אינו העלם עצמי אלא מקרי.

אם לפי המזרח כל העלם הוא מקרי, הרי שאין דבר שאי אפשר לגלותו. דבר שהוא בעצם בר השגה הוא בעצם גלוי, ורק לעת עתה ייתכן ונמצא זמנית בהעלם מקרי. אם זה כך, יוצא שכל תנועה היא בהכרח מסוג מקרי, ולכן אכן אינה יכול להיות אחד מחמשת היסודות. כלומר, זה שהאש נעלם אינו הופך זאת ליסוד "אין-אש", וכך הלאה לגבי שאר היסודות. יתר על כן, אם בכל מה שקיים, ההעלם מקרי ולא עצמי, אז הוא גם לעולם לא יעלם לחלוטין בעתיד.

בתורת ישראל, לעומת זאת, האינסוף נעלם בעצם, ועל אף היותו נכללים בו הוא עדיין נעלם במהותו מאיתנו. ולכן זהו העלם עצמי ולא רק מקרי, והרי שמחד לעולם אנו כלולים בו, אולם מאידך לעולם הוא נעלם מעימנו. בתורת ישראל הרוח היא חלק מהיסודות, מפני שהוא ממוצע להוביל את שאר היסודות לאינסוף. כפי שנתבאר לעיל שיסוד הרוח הוא יסוד קו האמצע ותכליתו לאחד את כל קווי הצדדים ולהעלותם לאין סוף. לפי תורת ישראל מהות כל היסודות הוא לשם חיבור מכוח הרוח לאינסוף, ולכן כוח העברתם לאינסוף הוא חלק מהיסודות והוא הרוח. וזאת מכיוון שהאין סוף עצמו מולבש תוך היסודות, ולכן החיבור אליו הוא חלק מתפיסת היסודות. בתורת המזרח לעומת זאת, הצי' נמצא בתוך היסודות, אולם הוא אינו מהוה תהליך מובנה של היסודות לטאו אלא עיקרו של הצי' הוא תנועה ותהליך בתוך היסודות עצמם. בתורת ישראל ההעלם עצמי ואם כן נצרך תמיד

כוח של רוח, ולכך הרוח יסוד מתמיד, כי הוא עצם הוויית היסודות. זאת ועוד, כפי שבואר לעיל, לתורת ישראל האינסופי נגלה תוך העלם, בתוך היסודות, ולכך התנועה אליו היא חלק מהיסודות, כי זו תנועה תוך היסודות. כפי שבואר להלן, במזרח יש רק תנועה מעגלית, ולכך אין בזה תנועה לדאו, מה שאין כן בתורת ישראל שבה ישנה גם תנועה יושרית, וזו תנועה לאינסופי.

נספח:

סוגיית ההסתמכות על הרגש הטבעי והשכל שבאדם. יציאה כנגד התפיסה שהכול אשליה או שהדרך לטאו הוא נחלתם של יחידים.

כל דבר בחיים בנוי על הרגש הטבעי הפשוט ביותר שיכול להיות לאדם. אם אנחנו בונים על דבר שהוא מעבר לתפיסה הרגשית הטבעית שקיימת בתוכנו, אנחנו בעצם נעקרנו מן המציאות. הדבר הבסיסי עליו אנחנו בונים הוא אותה נקודה בסיסית הקיימת בתוכנו, שאיתה אנחנו מתרוממים הלאה והלאה. כל דעה שהאדם אומר אותה צריכה להיות מותאמת בעצם לתפיסה הרגשית הטבעית שלו. דבר שאינו מותאם לתפיסה הרגשית הטבעית אין בכוחו להוליך אותנו באמת.

כל דבר שאנו באים להציע, צריך לעמוד במבחן הטבעי של האדם הנורמאלי הפשוט. זה מאד קל לקחת את הדברים ולהרים אותם למעלה ולהגיד היה פלוני והיה אלמוני, ששייך לשם (אותם יחידים שלכאורה הגיעו לטאו). כשבאים לבחון דבר בתפיסת הדרך שבה אנחנו חיים אנחנו צריכים לקחת את עצמנו, את ההכרה שאנחנו מכירים את הנפש שלנו, ולראות אם הדברים באמת תואמים את מה שאני מסוגל להרגיש ולחוש. אם אדם מציע דבר שהוא מעבר לתפיסה, שאני יכול להרגיש ולחוש אותה על אף שאולי הוא צודק בהצעה, זה לא בשבילי.

מי שמסתפק בדרך שלא מביאה אותו לשומקום זה זכותו. מי שמסתפק בנקודה קטנה אין דרך להגיד לו לשם מה לרצות הלאה מזה. צריך לבדוק לאיפה כל דבר מוליך. לבוא ולהגדיר יש דרך אבל אני לא יודע איך היא מוליכה לסוף, אז לשם מה ללכת בה? אם אינך מעוניין להגיע לסוף, הגיוני לבחור בה. אבל אם אתה מעוניין להגיע לסוף אז למה ללכת בדרך כזו?

כל דבר שאנו באים לבדוק צריך לבדוק אותו במבחן האישי הפשוט והידוע. דבר שאני לא מרגיש אותו אני לא יכול להתעסק בו. כל כוח שנדבר בו צריך להיות חי מוחשי בפועל.

אם יוצאים מנקודת ההנחה שהשכל שלי הוא שקרי וכך גם הרגש על מה אני בעצם יכול לבנות? נשארים במעגל אינסופי של אולי ואולי ואולי, ואי אפשר לסמוך על שום דבר פנימי שבי. אז על מי אסמוך? על מישהו אחר? ואולי אף הוא טועה? אני מבין שהשכל שלי לפעמים טועה והוא אינו מושלם, וכך גם הרגש אבל עם זה אני בונה. אני בונה על מה שאני מבין ועל מה שאני מרגיש.

אני יכול לחפש מורה חכם ממני, שיעזור לי לפתח בי את ההרגשה, או אני יכול ללכת בדרך שאני מאמין בה, אבל האמונה היא כוח שנמצא אצלי וגם האמונה אני חייב להרגיש שהיא אמיתית. אם אני שולל את השכל ואת הרגש אני שולל גם את האמונה. אז לפי מה אנתב את חיי? חייבים להשאיר קרקע שמאמינים שההרגשה שלי היא הרגשה, שהתפיסה החושית הפשוטה שלי היא אכן תפיסה חושית. אז אני יכול להתעמק להגיע למימד גבוה יותר.

שיעור 11: נושא השיעור: סולם יעקב

נושאים מרכזיים בשיעור: מקור המחלות ברוח. תנועה עיגולית וישרה. היחס בין השלם לחסר. תיקון והתמסרות. כיצד נבנה הסולם לשם עלייה.

לפי היהדות עיקר האדם נקודת הרוח שהיא מעגלית וגם יושרית.

כל המחלות מקורן ברוח.

בגמרא מסכת בבא מציעא דף קז' עמ' ב' כתוב: "כל החוליים כולם מגיעים מהרוח". יש כלל ידוע, שהקב"ה בונה את הרפואה מהמכה עצמה. לפיכך, אם המכה עצמה באה מהרוח גם הרפואה תבוא מן הרוח.

איך הרפואה באה מהרוח.

הרוח מהווה את קו האמצע. מים מימין אש משמאל, ורוח באמצע. רוח הוא כוח התנועה. קיים הבדל עמוק בין כוח התנועה שקיים ביהדות לבין כוח התנועה שקיים במזרח ונקרא צ'י.

במזרח יש תנועת צ'י בתפיסה עיגולית ואם יש בה יושר זו עליה וירידה במערכת עיגולית.

כוח התנועה במזרח הוא תנועה מעגלית. המזרח הוא בחינת יאנג, שמיים, תפיסת עיגול, ולכן הצ'י שקיים בו הוא ביחס לאותה תפיסה, כלומר הוא בתנועה מעגלית. בצ'י התנועה שקיימת היא מעגל בתוך כל יסוד ויסוד או ביחסיות שבין היסודות. אין תנועה מהסוג הישר בתורת המזרח. התנועה הישרה שקיימת בה היא ביחס לתפיסה המעגלית. במזרח עליה וירידה גם אם הן ישרות, הן באות לבנות מערכת עיגולית, שכשם שגלגל שעולה ויורד נשאר גלגל, או המים שמתאדים מעלה לשמיים ויורדים כגשם הם חלק ממחזור המים שזו תפיסה עיגולית.

כאשר התנועה עיגולית בלבד לא נוכל לצאת מהעיגול. לשם כך אנו זקוקים לתנועה של יושר. בתורת המזרח כל סוגי התנועה הם תנועה בתוך ובין היסודות ולא תנועה לדאו. תורת ישראל, שמאחדת בין מזרח מערב, עיגול ויושר, הרוח (התנועה) אינה בתפיסה מעגלית בלבד אלא גם בתפיסה יושרית, ולכן מתאפשר המעבר ממעגל אחד למשנהו.

אם התנועה היא רק במעגל, אין דרך לצאת ממעגל למעגל, שלכך כבר ראינו שצריך את תנועת הקו. ולכן במזרח אין בירור של דרך איך יוצאים מחמשת היסודות (סוג של מעגל), אין בירור של דרך איך יוצאים מהיאנג והיין, וממילא איך מגיעים לדאו.

כאשר יש תפיסה יושרית יש מעבר מעיגול לעיגול³, ולכן רק כאשר נגלה את הרוח, שהיא תנועה יושרית, במקביל לתנועה העיגולית, תוכל להיות עלייה.

בתורת ישראל העיקר הוא הרוח.

היהדות מאמינה שהאדם נברא כדי לעלות יותר ויותר מעלה, לבנות עיגול תחתון ולעלות לעיגול העליון מכוח התנועה היושרית שנמצאת בקרבו.

סולם שמוצב ארצה וראשו מגיע השמימה.

בכדי שתהיה תנועה של יושר לשם עליה, צריך שתהיה נגיעה במקום ממנו אנו יוצאים ובמקום אליו רוצים להגיע ואז בנינו מימד של סולם.

³ גם העליה בספירלה היא מסוג יושר, כיוון שהעליה היא מתוך סטייה מהעיגול וסטייה זו בנויה על יושר.

אם אדם רוצה לעלות מקומה לקומה צריך סולם, מדרגות או כל אמצעי אחר שמוצב מהקומה התחתונה בה הוא נמצא לקומה העליונה אליה הוא רוצה להגיע. אולם איך האדם שנמצא בקומה הראשונה יציב את קצה הסולם בקומה אליה רוצה להגיע? הרי הוא אינו נמצא שם. מי שהגיע כבר למעלה, יכול לשלשל חבל למטה, לבנות מעלית וכדו'. אבל איך קובעים סולם מלמטה למעלה אם לא הגענו למעלה? לכאורה מישהו מלמעלה היה יכול לשלשל סולם. אם אף אחד לא נמצא למעלה אז אין קומה עליונה ואין סולם.

העלייה אינה מכוח האדם בלבד.

בתורת המזרח, הטאו שלם ונמצא בשלמותו ואינו מוליך אותי אליו. לכן הוא גם לא בונה לי סולם. אם מתווסף לכך שעל פי תורת המזרח גם לנו אין נגיעה במקום אליו רוצים להגיע (הטאו), הרי שלא ניתן לבנות סולם (מימד היושר), ולכן תנועת הצ'י היא עיגולית בלבד.

לפי תורת ישראל האדם אמנם יכול לעלות מעולם לעולם, אך לא מכוח עבודתו בלבד. כמו שאומרת הגמרא במסכת קידושין, "אלמלא הקב"ה עוזרו, אינו יכול". אנו חייבים עזרה מהבורא, כדי שיבנה לנו סולם, כיוון שמי שיכול לבנות סולם הוא רק מי שנמצא למעלה. כלומר עזרת ה' יתברך אינה רק בעלייה עצמה, אלא דבר ראשון בעצם האפשרות לעלות, כלומר בבניית הסולם.

לתורת המזרח אין מציאות שאותו שלם מקושר אליו ומסייע לי להגיע אליו ולכן אין דרך מובנית להגיע אליו. בתורה הקדושה מלבד היות הקב"ה בתפיסת השלמות של עצמו, הוא מביט אל החסר, יודע חסרונותיו, ועוזר לו להגיע אליו.

לפי תורת ישראל השלם פונה אל החסר. "דיברה תורה כלשון בני אדם", כלומר בורא עולם, על אף היותו שלם הוא מדבר גם בשפה של חסר. כשם שהורה ידבר אל ילדתו בשפתה שלה, כך הקב"ה יורד לחסר, מתלבש לחסר, פונה לחסר.

יש כאן נקודת מחלוקת בסיסית בין ישראל למזרח. לפי תורת המזרח, הטאו אינו מנהיג אותי, מוליך אותי או מקושר אליי. אלא הוא נמצא שם ואני שנמצא כאן צריך להגיע אליו. כשם שכנוסעים לתל אביב, ת"א אינה באה לקראתנו. אי לכך במזרח יש בעיה איך להגיע אל הטאו, כי נמצאים בעצם במערכת עיגולית בלבד, ללא כלי לצאת ממנה.

מה שלא כן בתורת ישראל, שבה שורש האמונה הוא שהקב"ה על אף היותו שלם בכל מיני שלמויות, הוא פונה אל החסר, נמצא איתו ועוזר לו להשלים חסרונותיו, ולכן אפשר לבנות סולם של יושר מלמטה למעלה.

נוסיף שבמערב היושר הוא רק מלמעלה למטה, אולם לא מלמטה למעלה ואי אפשר להעלות דבר. שם קיימת רק מהות של פירוד והפרטות ואין כל דרך לשלם. המערב אינו חותר לנקודה השלמה.

בתורת ישראל קיימת תפיסת היושר, שבה יש מעבר מלמעלה למטה ומלמטה למעלה וחוזר חלילה. אולם חשוב לזכור שמכוח האני בעצמי, אני יכול לעלות למעלה, כשם אדם שנמצא בקומה הראשונה אינו יכול להציב סולם של מיליון אמה, כיוון שאין ביכולתו להגיע לשם, וממילא זה למעלה מכוחו להציב סולם שכזה. רק כאשר מישהו מלמעלה מציב סולם אפשר לעלות.

ההבדל העמוק בין תורת המזרח לתורת ישראל הוא שלפי תורת המזרח כשהאדם נמצא בחסר אין לו נגיעה בשלם, כיוון שהטאו לא תופס תפיסה של חסרונות, ולכן מי שנמצא בחסר לא נמצא בטאו. לפי תורת ישראל, הסולם יוצר חיבור בין הלמעלה למטה, ולכן גם כשאני נמצא בחסר יש לי נגיעה בשלם. כאשר האדם מוסר עצמו לה' יתברך הוא דבק באינסוף ברגע זה.

אם האינסוף הוא אכן ללא סוף, אז לכאורה לעולם לא נוכל להגיע אליו. אולם בעומק יותר, אדם שמאמין באמת באמיתת הימצאו של ה' יתברך שמו, שהוא קיים והוא אינסוף וכל יכול, אומר לבורא עולם "בידך אפקיד רוחי". כלומר,

אני מוסר את עצם המציאות שלי אליך, ואתה תוליכני לאן שצריך. למה הדבר דומה? לתינוק שכאשר הוא נמצא בידי אימו, הוא סמוך ובטוח שאימו תוליך אותו לאן שצריך. ברגע שהפקדתי בו את עצמי, אז אני כבר נמצא בנקודה השלמה. לאן יוליכני איני יודע.

האדם רוצה לדעת לאן מוליכים אותו כאשר אינו סומך על מי שמוליכו. אבל כאשר האדם בטוח שמוליכים אותו לנקודה הכי טובה שישנה, הוא אינו חושש. הוא מאמין באמונה שלמה, שמי שמוליכו שלם בכל מיני שלמויות, והוא רוצה את טובתו השלמה. אז האדם מוסר את עצמו לאותה הוויה, וכך הוא דבק באינסוף ברגע זה.

תיקון והתמסרות

השלמות מצידינו היא למסור עצמנו אל השלם, שיוביל אותנו לנקודה השלמה.

לכל אדם תיקון שונה. האחד צריך לתקן מעשיו, האחר את מידותיו, והשלישי את מחשבותיו. מה הכוונה בתיקון? מה המצב שהתעוות שצריך להחזירו לתיקונו? כיוון שאנו חסרים, אנו לא יכולים לדעת לגמרי מה המצב השלם, כי השלמות למעלה מתפיסתנו. הבחירה והתיקון שלנו היא לוותר על האגו שלנו, ועל כוח השליטה, ובמקום למסור כל כוחותינו לשלם. כשאני מוסר כל כוחותיי לשלם, הוא בודאי ישלים אותי על הצד הטוב ביותר. בחירת האדם היא בין בניית מערכת חיים עצמאית לבין מסירת כל כוחותיו לאל יחיד ומיוחד, שינהיג אותו.

מידת ההשתוות היא, שיש לי רצון לדבר פלוני ואיני יודע אם בורא עולם רוצה זאת או לא, ולכן אני מעמיד עצמי בפני בורא עולם, ואומר לו: "אם אתה רוצה זאת הרי שרצוני יהיה רצון, ואם אינך רוצה זאת, אני מוכן לוותר על הרצון". כלומר, בעיני שני הצדדים שווים. זה נקרא מסירת האדם את כוחותיו לבורא עולם. מגיעים לזה על ידי קיום המצוות בפועל עם תפיסה עמוקה בנפש. האדם משעבד עצמו לציווים המפורשים, ומשם מגיע לתפיסה העמוקה של השתוות בנפש. "שיווית ה' לנגדי תמיד" אחד הפירושים הוא מלשון שוויון.

לפי המזרח השלמות היא רק בטאו, ואילו בצ'י, יין-יאנג וכו' אין שלמות. אי לכך אנו נמצאים בחוסר איזון ומנסים תמיד לאזנו.

לפי תורת ישראל, אני מצד עצמי חסר ולא שלם, ואילו האינסוף ברוך הוא שלם, ואני יכול לקשר עצמי בו כאן עכשיו בזה הרגע. ואז מצד עצמי אני חסר אבל כשמסרתי עצמי לשלם בכל מיני שלמויות אני מתוקן, כי וודאי שיביא אותי לתיקון והוא יעלה אותי בסולם עד השליבה האחרונה האפשרית. משל למה הדבר דומה? אדם הכניס כביסה למכונת הכביסה, ובהנחה שאין כל שיבוש במכונה, בסוף התהליך הכביסה תצא נקייה. במידה והסבירות לכך שהכביסה תצא נקייה הייתה במאת האחוזים, עוד בטרם סיום המכונה, אפשר היה לומר שהכביסה במצבה השלם והסופי.

השלם הוא למעלה מתפיסתנו ואין לנו דרך להביא אותנו למצב שהוא למעלה מתפיסתנו. עומק הסולם אינו רק בכך שיש סולם, ולכן אפשר לעלות, שהרי אם יש אינסוף, לא יהיה שלב אחרון לסולם ולא אוכל להגיע. אולם הנקודה האחרונה לתהליך אינה בסוף אלא כאן, כיוון שאם הוא שלם ומסרתי עצמי אליו אז וודאי שאגיע לשלמות. לפי זה, הסולם הוא עצם כך שבורא העולם נותן לי להתחבר אליו כאן.

משימתנו לאחוז בחבל שה' הוריד לנו. זה סוד המצוות.

מי שמרים את האדם בסולם מקומה לקומה הוא האינסוף ברוך הוא. העלייה אינה יכולה להיות מכוח האדם בלבד. מה שהאדם יכול לעשות זה לאחוז בחבל ששלשלו לו למטה. "יעקב חבל נחלתו" יעקב מלשון עקב, הוא נמצא בנקודה הכי תחתונה. הוא עולה בעזרת החבל שמשלשלים לו, ומשימתו לאחוז בחבל בחוזקה.

חזרה שלמה כוללת את כל חלקי האדם, ולכן תכלול עבודה ברובד המעשים, המחשבות והרגשות.

באדם יש מעשים, רגשות ומחשבות האדם, כאשר רוצה להחזיר את כולם לשלמות איזה מבין חלקים אלו עליו לקשר לשלמות? את המעשים? המחשבות? הרגשות? מה קודם? נשאר את הסוגיה בינתיים, אך ברור שצריך לקשר את שלושתם.

כאשר האדם עושה מדיטציה מחשבתית הוא חיבר את החלק שבו שהוא מחשבה. אבל מה עם המעשים והרגשות? באופן דומה אם הוא פועל לחיבור רגשי בלבד, החלקים האחרים לא התחברו. כך למשל, היוגה בנויה כשחרור לתפיסה הפנימית, ואינה בנויה כמעשה שמחבר למקור העליון. אין ביוגה עבודה בגוף כך שהגוף עצמו יוכל לעלות. מאחר והיקום כולו אמור להגיע חזרה לשלמות (ובכך גם דומם, צומח וחי שהגוף נכלל בהם), יוצא שהיוגה, כמו גם שיטות אחרות, היא שיטה חלקית בלבד. תורת ישראל באה להביא את השלמות לכל חלקי היקום באופן מלא⁴.

אם כן, במזרח בין אם זה הודו, סין או השיטות המתפרטות מהן, התיקון יכול חלק מההוויה בלבד. הוא לא יכול להיות לשלם, כי השיטה בשורשה שייכת לקצה אחד בלבד (יאנג). במזרח העבודה היא במישור ההרגשה או המחשבה. העבודה על הגוף, לעומת זאת, אינה לשם עצמה, אלא כמוה כשיפור המכונית שיכולה להביא את האדם לשלמות, אך המכונית עצמה אינה נחשבת לחלק מהאני, ולכן לא אמורה להגיע לשלמות.

לפי תורת ישראל, "אבן מקיר תזעק" לא זאת בלבד שהמחשבות, ההרגשות והגוף יתוקנו, אלא גם בעל החי, הצומח והדומם. בכדי להעלות את הכול לשורש, צריך לחבר את הכול לסולם, כלומר לבורא העולם. לשם כך, יש לבנות קומה של מחשבה, שתקשר אותה לשורש העליון, וכך לגבי הרגשות, הדיבורים והמעשים. זהו החילוק העמוק בין כל החכמות לחכמת התורה, כל החוכמות מתקנות רק חלק מן הנבראים, כל חכמה לפי מהותה ושורשה. מה שאין כך תורת ישראל וחוכמת התורה הקדושה, שמתקנת אף את הכלי. על יסוד זה נבנה כל חיבורינו זה.

על האדם לדמות לעליון.

דברים הדומים זה לזה ניתן לחברם. כאשר הם הפכיים זה לזה לפעמים זה ייצור אחדות ולפעמים פירוד. בהתאם לכך, בכדי להתקשר לעליון, האדם צריך לבנות דעה כפי חוכמתו יתברך. חוכמתו יתברך היא התורה הקדושה, ולכן צריך ללמוד תורה לא רק כדי לדעת כיצד לקיים המצוות, אלא גם בכדי להשוות (מלשון שוויון) דעתו לדעת העליון. את הרגשות יש להשוות למידות כביכול שהקב"ה גילה. כלומר, כשם שהוא רחום כך עלי להיות רחום, כשם שהוא חנון אף אני חנון וכדו'.

שלב המעשה קשור לגוף החומרי. ה' ברא את האדם "בצלמנו כדמותנו". כלומר בצלם אלוקים עשה את האדם. אי לכך, דמות של מטה כעין דמות של מעלה. אם כן, המעשים של האדם הם בעצם יד מול יד, רגל מול רגל וכדו'. לכן, בכדי להתחבר לחבל המעלה במימד החומר, ישנן מצוות בידיים, ישנן ברגליים ובכל האיברים כולם. בהתאם לכך, הבעיה, למשל, בלאהוב את ה' בלב בלבד, היא שהלב הוא חלק בלבד. גם בשאר האיברים של האדם יש לגלות את האינסוף.

ה' יצר מצידו לאדם תבנית, המשתלשלת מלמעלה. האדם צריך לבנות מצידו תבנית דומה, העולה מלמטה כלפי מעלה, והם יתחברו בדרך. כך נוצר הסולם וכך אפשרי המעבר מעולם לעולם.

כיוון שהעליון יצר תבנית שדרכה נעלה, האדם צריך גם כן לבנות קומה שהיא מעין אותה התפיסה. למה הדבר דומה? שני אנשים בונים בית דו משפחתי, המטבח והחדרים בכל בית ממוקמים בהתאמה לפי תוכנית שבנו יחד. לאחר זמן מה, אחד האנשים שינה את מיקום החדרים, המטבח וכדו'. מגיע יום והוא מוכר את ביתו לשכנו, ואז

⁴ יש דרך של עלייה שתושלם בתחיית המתים.

כשהורסים את המחיצה שבין הבתים יש בלגן שלם: המטבח נמצא עם חדר השינה, הסלון עם השירותים וכך הלאה. אם היה שומר על התוכנית הזוהה המקורית, האיחוד בין הבתים היה מתאפשר ללא בעיה. ישנה תבנית עליונה וישנה תבנית תחתונה. אם התאמנו את התבנית התחתונה לעליונה התאחדנו למעלה, אם לא התאמנו אותה אנו מנסים למעשה להגיע בכוחות עצמנו אל השלם. זה כמעט ולא אפשרי וגם אם יש מי שהגיע כך, הרי הוא לא יוכל להוביל את כלל העולם בדרך זו, כי אי אפשר להוביל זאת בתור שיטה כוללת, מאחר ואין שם שיטה. כשם שמישהו שזכה בלוטו, אינו יכול להכריז, שמצא שיטה להרוויח כסף. זה עניין אקראי ולא שיטה. לרבים אפשר להציע דרך מובנית בלבד. יחידים שהגיעו לשלם בדרכם שלהם נקראים בתורה הקדושה בעומק "חסידי אומות עולם".

נסכם, התנועה בתפיסה המזרחית היא עיגולית בלבד. כדי לצאת מעיגול לעיגול מוכרח קו יושר של סולם. כדי שיהיה לי קו יושר של סולם, חייב שהוא יינתן לי מלמעלה. אם הטאו היה פונה אליי ויוצר את הסולם אז הייתה אפשרות, והיתה דרך כדרך. אבל מחמת שאין כך פני הדברים, לא קיימת במזרח דרך עליה שיטתית. ייתכן וישנם אחדים שהגיעו דרך תורת המזרח, אך הם לא יכולים להוביל אחרי זה דרך. ישנה דרך שבונה סולם וזהו סולם יעקב שהוא הסולם היחידי בנמצא.

סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה מוזכר בפסוק לגבי יעקב. אברהם היה שורש לאומות דרך ישמעאל, יצחק שורש לאומות דרך עשיו. יעקב אינו שורש של אומה, אלא הוא זה שבנה את הסולם שנקרא יעקב, מלשון עקב. והוא נקרא ישראל (ישר-אל), כלומר האופן לעלות.

לאחרונות אנחנו עוסקים בעניין של הרוח, נשתדל להתקדם הלאה, במה שעצרנו בפעם האחרונה. מכיוון שאנחנו עוסקים בעניין של רפואה משלימה, לפחות זה הכותרת החיצונית. אז ראשית צריך להזכיר דברי הגמרא במסכת בבא מציעא, דף קז' עמ' ב', הגמרא מביאה שם את דברי האמורא שמואל שאומר, שכול החולאים כולם מגיעים מן הרוח, כול החולאים כולם, כול המחלות כולם, מגיעים מהרוח. והכלל אצלנו ידוע וברור, ממכה עצמה מתקן רטיה. מהמכה עצמה הקב"ה בורא את הרפואה, ואם כן אם המכה עצמה באה מן הרוח, גם הרפואה תבוא מן הרוח. אלא שכמובן צריך להבין, איך הרפואה באה מן הרוח. כמו שהארכנו ודיברנו, שבעצם הרוח הוא קו האמצע, מים הם מימין, אש משמאל, ורוח באמצע. רוח הוא כוח התנועה. עכשיו נסביר עמוק את ההבדל של כוח התנועה, שקיים ביהדות מול כוח התנועה שקיים במזרח שנקרא הצי'. כוח התנועה שקיים במזרח הוא תנועה מעגלית, התנועה שקיימת בצי', יש לנו מעגל או בתוך כול יסוד ויסוד או ביחסיות בין חמשת היסודות, זו תנועה מעגלית. האם ישנה תנועה יושרית בתורת המזרח? לא. פשוט שלא. תנועה יושרית ביחס מעגלי, יכול להיות שהיא עולה ויורדת, בוודאי, נכון. אבל היא יושרית בתפיסה עיגולית. מחמת שכול התפיסה היא מערכת עיגולית, אז התנועה היושרית היא ביחס לתפיסה עיגולית. עלייה וירידה, אפילו אם זו תהיה עליה ישרה, או להיפך שזו תהיה ירידה ישרה, אבל זה בא לבנות מערכת עיגולית. אז היא תפיסה של התנועה כמערכת עיגולית, שממילא יש בה עליה וירידה. כמו שגלגל יורד וגלגל עולה, אבל הוא גלגל. זה הברי פשוט וברור, לפי מה שביררנו, בארוכה כבר שהמזרח הוא היאנג, הוא השמיים, תפיסת העיגול. אז הצי' שקיים בו הוא צי' ביחס לאותו תפיסה. הוא צי' של יחס עיגולי. ישנה תנועה, והתנועה היא בתפיסה של עיגול. ולכן הצי' שקיים במזרח הוא צי' עיגולי, ואם יש בו יושר, זה מערכת עיגולית. כמו שהמים יורדים לארץ, חוזרים ונהיים עננים וחוזר חלילה, זה יורד ועולה, אבל זה יורד ועולה בתפיסה עיגולית. זה לא עליה כעליה, או ירידה כירידה מוחלטת. לעומת זה בתורת ישראל, שהיא המאחדת את המזרח והמערב, היא מאחדת את העיגול והיושר, הרוח הוא לא רק בתפיסה מעגלית, אני מדגיש, לא רק בתפיסה מעגלית, בוודאי שישנו רוח בתפיסה מעגלית. כוח התנועה שהוא כוח הרוח, הוא גם בתפיסה מעגלית, אבל הוא גם בתפיסה יושרית. לפי תורת המזרח, שהצי' שהוא התנועה הוא תנועה בתוך המעגליות, אם זו התנועה, תנועה בתוך מעגל אין לנו אפשרות לצאת ממעגל למעגל, ולכן אין בירור של דרך איך יוצאים מחמשת יסודות, אין בירור של דרך איך יוצאים מהיאנג והאם, וממילא איך מגיעים לדאון כמו שדיברנו. כי זה תנועה מעגלית. מה שאין כן אם ישנה תפיסה של תנועה יושרית, כמו שאמרנו המעבר בין עיגול לעיגול, הוא כמו הספירלה אבל זה ישנו סטייה בעיגול, סטייה בעיגול בנויה על היושר. ולכן שייך עלייה רק כאשר נגלה רוח, תנועה יושרית במקביל לתנועה העיגולית. תנועה עיגולית בלבד, היא נמצאת בתוך העיגול והיא לא יוצאת מעצמה, אם לא נכניס את מימד של קו היושר בתוכו, לא נצא מהעיגול. לפי זה נבין, לפי תורת ישראל העיקר הוא הרוח. מדוע העיקר הוא הרוח? כי האדם נברא לשם מה? לעלות מעלה מעלה. לבנות עיגול תחתון ולעלות לעיגול העליון, מכוח היושר שנמצא בקרבו. נתבונן ונבין ממשל גשמי ברור, ואז ננסה להבין יותר פנימה לנפש. אם אדם רוצה לעלות מקומה לקומה, איך הוא עולה מקומה לקומה? בבקשה? מדרגות, מעלית, סולם, חבל, כול השיטות. אם אדם רוצה לעלות מקומה לקומה, צריך להיות סולם מוצב ארצה, ראשו מגיע השמימה, שנדבר בקומות הוא צריך להיות בקומה הראשונה, והוא מגיע עד לקומה השנייה. איך אדם מעמיד את הסולם בשביל להגיע לקומה שניה? הרי הוא נמצא למטה, איך החבר הגיע לשם? במעלית. ישנו מעשה ידוע שפעם אחת, עמל שנים רבות לעלות אל ההר, לאחר שנים רבות כבר שערזו הזקין והלבין, הוא הגיע לקצה ההר העליון, יותר מ 5000 מטר שאנחנו מכירים היום בעולם, אבל במשל שהוא מגיע למעלה הוא מוצא שם תינוק, כבן 6 או כבן 7, הוא שואל

אותו איך הגעת למעלה? אז הוא אומר לו כאן נולדתי, לא עליתי. אבל זה רק במשל, והנמשל איך יש לנו אפשרות לקבוע מקום בקומה עליונה, אם אני נמצא למטה? אבל מי קובע את הדבר הראשון שמעלה את הדבר, מלמטה ללמעלה? מי שהגיע ללמעלה כמו שאמרו, הוא כבר יכול לקשור חבל מלמעלה למטה, הוא יכול לבנות מעלית, הוא יכול לשלשל סולם, הכול נכון. איך אנחנו קובעים אבל סולם מלמטה למעלה, אם עוד לא הגעתי למעלה? יפה למה? אם דמיון הוא מציאות בבקשה, אבל אם דמיון הוא לא מציאות? אני מדמיון שבכיס שלי יש מאה דולר, תעודת זהות, אין, יש מאה שקלים לדאבוני. אין. אנחנו לא יכולים לבנות על הדמיון את המציאות, זה נכון שכוח הדמיון הוא הכוח שעולה עד מקום עליון, אבל אם אנחנו נבנה את החיים רק על דמיון, יש צד שזה יצליח? בכול תחום מעשי בחיים, אנחנו יכולים לבנות את הדבר על גבי דמיון? אני עוד לא אמרתי איזה דרך אחרת יש, אבל גם זה לא דרך. אני לא יכול להגיע לדבר, שהדמיון מכחיש את המציאות בכול תחום בחיים. אני לא יכול לבנות מערכת שכולה דמיון, אני יכול להסתייע בדמיון כשלב מסוים, להגיע להפנמה מציאותית, זה נכון. אבל על גבי תפיסה מציאותית. איך אני בונה דבר מקומה תחתונה לקומה עליונה, אם אף אחד לא נמצא למעלה? אם אף אחד לא נמצא למעלה, אין קומה עליונה. יש דאו, יש משם איזה שהוא מצב, שיש לנו את היאנג ואם, חמשת היסודות. נגדיר את זה כקומות או כול ביטוי אחר. מי בונה את הסולם מכאן לכאן? הרי ה... יפה זה נדיר. אבל לפי תורת המזרח, שיש לנו את הדאו בלבד, הדאו הרי הוא שלם. אם הוא שלם הוא לא מוליך אותי, הוא נמצא בשלמות שלו, לשיטתו אני שלם. לתפיסתו איך שנגדיר את זה. אז הוא לא בונה לי סולם, אם הוא לא בונה, מי בונה את הסולם הראשון? כולם אומרים ישנם אנשים שהגיעו לשם, בשביל להגיע לשם צריך איזה שהוא סולם, איך הסולם הזה נבנה? בקשה? אז ממה נפשך, אם אני שם אז אין עבודה, אם יש עבודה אני לא שם, זה דיברנו כבר בארוכה. אם כן, ברור לנו כמו שהוא מסביר כאן כרגע, שלא יכול להיות שתהיה דרך, כוח של תנועה של יושר לעלות. בכדי שתהיה תנועה של יושר לעלות, צריך להיות שיש לנו נגיעה במקום שממנו אנחנו יוצאים, יש לנו נגיעה במקום שאליו אנחנו צריכים להגיע, אז בנינו את המימד של הסולם. אבל אם אין לנו נגיעה שם, אני לא יכול לבנות סולם, ולכן הצ'י הוא רק תנועה עיגולית, והיא לא תנועה של יושר. מהו כן התנועה של היושר? בקשה? מה הדבר הראשון שהיה גבוה? זו השאלה הבסיסית. אין אסיר מוציא את עצמו מבית האסורים, אז הוא לא יכול לעלות כן? אתה מסייע. עכשיו בוא נסביר איך זה בנוי. ודאי שעונים כאן תשובה שזה אלוקים, נסביר את המושג העמוק שבדבר, בכדי שנבין אותו. לפי תורת ישראל, אדם יכול לעלות מעולם לעולם? מכוחו? מכוח עבודתו בלבד הוא יכול לעלות? או בדיוק, כמו שאומרת הגמרא במסכת קידושין, אילמלא הקב"ה עוזרו, אינו יכול לו. בוא נבין את המושג העמוק מדוע צריך עזרה מהבורא? ההכרח הוא שאדם שנמצא למטה, הוא לא יכול לבנות סולם ללמעלה, אם הוא לא יכול לבנות סולם ללמעלה, הוא לא צריך רק עזרה לעלות, הוא דבר ראשון צריך עזרה, שיבנו לו סולם. הרי מי יכול לבנות את הסולם? רק מי שנמצא למעלה. אם כן, העזרה שאדם צריך מהעליון, הוא לא רק מצד מבט שיעזור לו לעלות, שזה שלב שני. הוא צריך דבר ראשון שיבנה לו, את האפשרות לעלות, את הסולם, את המעלית, את החבל. אם הבנו עד כאן עכשיו נבין את הנקודה... כן בבקשה, נכון על זה אומרת הגמרא שמי שרוצה לעשות מצווה, מסייעים לו, מי שרוצה לעשות עבירה פותחים לו, גם לזה הוא מקבל איזה שהוא נקודה אחרת הוא לא יכל לעשות מגדל בבל. בוודאי, אמת, אדם שגונב, באותו רגע שהוא גונב הקב"ה מחייה אותו? הוא עוזר לו לגנוב אז? בדרך שהוא רוצה ללכת, מוליכין אותו, אחרי שהוא גמר לגנוב, שיקבל את העונש, אבל עזרו לו לגנוב. אם הוא לא יקבל עכשיו... בסוף הוא יהיה מודע לעונש, גם אם לא בהתחלה, הוא יהיה מודע. אם כן, בוא נבין עכשיו נקודה מאוד מאוד בסיסית, חלוקה בין תורת ישראל לתורת המזרח, יש כאן נקודה מאוד מאוד עמוקה. לפי תורת המזרח יש את הדאו, יש את המהלך שאנחנו מכירים את הצ'י עם כוח התנועה ביסודות. הדאו הוא מנהיג אותי? הוא מוליך אותי, הוא מקושר אלי? אני מובל על ידי, קיים כאלה ביטויים בספרים של תורת המזרח, מי שהוא

מכיר? לא, זה לא קיים. כמו שהגדירו, זה דרך הדאו, אני צריך להגיע לשם, הדאו הוא השלם, אבל כשאני נמצא שעוד לא הגעתי לדאו, אני בדרך של הדאו, הדאו פונה אלי, הוא מתייחס אלי, הוא מתקרב אלי, הוא עוזר לי, הוא מסייע, הוא בונה לי? כלום. הוא שם, אני כאן וצריך להגיע לשם. משל לאדם שנוסע מירושלים לת"א, וכי ת"א באה לקראתו לעזור לו להגיע אליה? היא לא עוזרת לו, שיבוא בכוחות עצמו. יפה, לא במובן כאן ושם, אלא במובן שאני עדיין לא תופס את עצמי כדאו, או אפילו שכלית לאותו אדם שלא מודע שקיים דאו, או לאדם שמודע שקיים דאו, הוא יכול להיות מודע אבל ברגשות שלו, הוא לא תופס את עצמו בדאו, אז הוא מוליך את עצמו לתפוס את עצמו כדאו, אחרת אין דרך של דאו. בלי השיטה הקיצונית ביותר שכולם דאו, ואין דרך ואין עבודה ולא צריך כלום. אם כן, בתורת המזרח אין מציאות שאותו שלם, שאותו עליון, מקושר אלי, מוליך אותי, מסייע לי, ולכן בהכרח שיש לי בעיה, איך להגיע אליו. מדוע? כי אני נמצא במערכת העיגולית שלי, אין לי כלי איך לצאת ממנה. מה שאין כן בתורת ישראל, שזו אמונתנו, הקב"ה שלם בכל מיני שלמויות, שורש האמונה. אבל מלבד זה שהוא שלם בכל מיני שלמויות, הוא פונה אל החסר, הוא נמצא איתו, הוא עוזר לו להשלים את החסרונות שלו. הוא לא נמצא רק בתפיסת השלמות, של עצמו כביכול. אלא מלבד היותו נמצא בתפיסת השלמות, הוא מביט אל החסר, הוא יודע את חסרונותיו, והוא זה שעוזר לו. ולכן אפשר לבנות סולם של יושר, מלמטה למעלה. במערב היושר הוא רק, מלמעלה למטה. אין שם בעצם תפיסה של מלמטה למעלה, כי אי אפשר לעלות כלום. תורת ישראל בנויה מתפיסה יושרית של מעלה ומטה, למעלה ולמטה, מטה ולמעלה, חוזר חלילה. אבל מכוח מי? מכוח אני בעצמי אני לא יכול לעלות למעלה, מדוע אני לא יכול לעלות למעלה? כי אדם שנמצא בקומה ראשונה, הוא לא יכול להציב סולם שגובהו עכשיו מיליון אמה, אין לו, הוא לא יכול להגיע לשם. גם את הסולם הוא לא יכול להציב. זה למעלה מהכוח שלו להציב אותו, אם יבוא מישהו שנמצא למעלה, הוא הציב לו את הסולם, אני אעלה שליבה אחרי שליבה, שליבה אחרי שליבה, עד שאני אגיע. אבל הוא הציב לי את הסולם. ההבדל היסודי והעמוק, האם כשאני נמצא בתוך החסר, יש לי נגיעה בשלם או לא? לפי המזרח... בקשה כן? אמת. אבל זה אין עליך המלאכה לגמור, ואין אתה רשאי להיבטל ממנה. אם אני רוצה לקנות יראת שמיים, אני יכול לקנות יראת שמיים? התשובה לא. עד שאני לא אתאמץ כדי כוחי, לא יתנו לי סיוע לקנות את זה, אבל אחרי שהתאמצתי בכוחי לא קניתי את זה, משל למה הדבר דומה? לילד שחוסך לעצמו דמי כיס, יש לו בכיס 78 שקלים, הוא עכשיו רוצה לקנות אופניים ששווים 400, אז אבא משלים לו עכשיו את ה- 300 +, אם לא יהיה לו כלום האבא לא יקנה, אבל אחרי שיש לו את ה- 78 שקלים, עוד 322 הוא מקבל. כלומר, אם לא העמדתי את הכוח שלי, לא מסייעים בעדי, אחרי שהעמדתי את הכוח שלי, אני לא יכול להשלים, אז אני נצרך שיהיה לי סיוע. אם כן, אנחנו נמצאים היום במצב שאנחנו לא שלמים, אנחנו נמצאים במצב של חסר. כול אחד שמכיר את עצמו יש לו חסר, אם זה פיננסי, אם זה בריאותי, אם זה נפשי, אם זה מידתי, כול אחד יש לו חסרונות. יש לנו נגיעה בשלם או לא? אם אנחנו אומרים אה?... אנחנו חלק מהשלם כתיאוריה, אבל כאשר אני נמצא בתפיסה שאני לא בדאו, מצד התפיסה החושית שלי, יש לי נגיעה בשלם או לא? לפי תורת המזרח וודאי שלא, לפי תורת ישראל וודאי שכן. מדוע? נסביר את העומק, הדאו הוא לא תופס תפיסה של חסרונות, לפי תפיסת הדאו אין חיסרון, בין אם נלך לפי המוקצנים ביותר, שלפי הדאו אף אחד לא חסר, ובים אם נלך לשיטה היותר מאוזנת, ויותר שפויה, שהדאו שלם, יש חסרים שצריכים להגיע לדאו. אבל הדאו כדאו, יש לו תפיסה של חסר? לא, אם אין לו תפיסה של חסר, אז בוודאי שלא יכול להיות שמי שנמצא בחסר נמצא עם הדאו. אני נמצא כאן, הדאו בתפיסה של שלם, אם לא הגעתי לדאו אני בחסר. ולכן ישנו כאן דילוג, שאי אפשר למצע אותו. כי מי ששלם שלם, מי שבחסר בחסר, איך החסר יגיע לשלם? אז בכדי שהחסר יגיע לשלם הוא צריך להציב סולם, מהחסר לשלם. לשים סולם בשלם הוא לא יכול, כי הוא לא שם, השלם לא נידב במתנה של גמילות חסד סולם כזה, אז אי אפשר להגיע. למה? הדאו כדאו חייב להיות קיים רק אם יש חסר? ברשותך עם מה

שאתה אומר, אז יש כאן סתירה עמוקה מתוך דברייך, כי אם הדאו הוא רק נמצא כשיש חסר, אז הוא תלוי במה שהתחיל אז הוא כבר לא שלם. שלם זה אותו אחד שהוא לא תלוי בכלום. אם הוא תלוי בחסר, אז הוא כבר לא שלם. לא הבנתי, יפה אז הוא היה שלם, אז אין חסר. אבל קדם השלם לחסר, אז השלם לא תלוי בחסר. אם השלם קדם לחסר, ולאחר מכן הוא הפך לחסר, אז השלם לא תלוי בחסר, החסר תלוי בשלם. אז הדאו לא תלוי בחסר. אתה אומר בדיוק הפוך ממה שהוא אומר. אז מהו? יפה, יפה. החלק בכוס, בוא לרשותך שנבין, יש תחלק של הפלסטיק שבכוס, ויש את החלק של החסר שבכוס, מה זה הדאו? החלק החסר או החלק של הכוס עצמה? עכשיו הוא החלק החסר, אז הוא קיים רק ביחס לכך שיש כוס, כי אם אין כוס אז היא לא מוגדרת כחסר. אז הוא עוד פעם לא שלם, כי הוא קיים עד כמה שיש לו היקף. כן? אין מלך בלא עם. מי אמר שהוא היה חסר ל_____? מי קבע שאין מלך בלא עם? השלם. מכאן ההלכה, הרי עד כמה שהוא היה שלם ולא היה חסר, אז אין מושג שאין זה בלא זה, כי הרי זה תפיסה בחסר. וודאי, לא, הוא קבע את החסר שמלך זה ביחס לגילוי, לא ביחס לעצמו. מלך, יש דין של מלך שכול זמן שלא יצאה מלכותו, מלכותו אינה מלך. כלפי הגילוי זה נקרא שכול זמן שאין נבראים, לא נתגלתה מלכותו. אבל מי קבע את הקביעה הזאת? פה תבין הבחנה עמוקה, אם בשלם קיים הבחנה של אין זה בלא זה, אז הוא חסר. אז זה בלא זה זו נוסחה, לאחר שיש חסר. אז יכול להיות זה בלא זה, או זה עם זה. אבל שיש מציאות של שלם הוא לא תלוי בכלום, הוא לא תלוי בכלום, הוא לא זה בלא זה אז הוא לא קיים. למה הוא קבע? זה שאלת מה לפני שם הוא חכם יותר ממני וממך, אז אני לא יכול לתפוס את עומק דעתו. שאלת מה לפני שם, שאומרת הגמרא בחגיגה, אם הוא יותר חכם ממני ויותר חכם ממך, אז אני לא יכול לתפוס את עומק דעתו. כן בקשה? להיטיב לבריותיו, יפה. כן, כן נכון. ראשית כול שאלה עמוקה, שדנו בה כבר רבותינו, אבל בוא נגדיר את היסוד, שאנחנו אומרים שהוא רצה להיטיב, ואם הוא לא היה מיטיב אז הוא היה חסר כביכול, ההגדרה הזאת שאדם רוצה לעשות משהו, והוא לא יכול ליישם אותה, אז זה נקרא חסר. מאיפה ההנחה הזאת בנפש? למה הוא נקרא חסר? כי אתה מרגיש, בוא נעזוב את השכלית בלבד, נדבר בתפיסה הרגשית ומשם נבין את התפיסה השכלית. אני רוצה לעשות משהו והרצון שלי לא מתממש, אני מרגיש חסר אז אני מגדיר את זה בשכל כחסר, מחמת שאני מרגיש את זה כחסר. אם היית תופס את הדבר שאני רוצה לעשות משהו, ולא מתממש ואתה לא מרגיש אותו כחסר, היית מגדיר אותו כחסר? מה חסר? נגדיר ראשית כל.. מה המושג שנקרא חסר? דבר אני רוצה לעשות אותו ואני מצליח לעשות אותו, אני נקרא חסר? אז הוא רצה לברוא את העולם, ועד שהוא רצה אז הוא ברא, אז הוא חסר? אז זו כבר שאלה שאין לך בעיה איתה. כן, כן, אתה שואל טוב. עניתי לך בתשובה אחת, אח"כ גלשתי לתשובה אחת, מהכיוון שהגעת, נחזור לתשובה הראשונה. למה אתה מגדיר שרצון הוא חסר? אהה כי אתה רוצה משהו שלא תלוי בך, שהכל תלוי בי, אז הרצון הוא חסר? כדי.. אבל הכול תלוי בו, אז לעולם אין לו חסר. חסר, אם אני רוצה עכשיו להזיז.. למי, למי? אתה יוצא עכשיו מהבורא אלינו, שאלה אחת... כן, נכון, נכון, ברשותך, אדם יש לו ילד, והילד רוצה ללכת לטיול, הציעו בבי"ס 2 מסלולים, האבא אומר לילד תלך להיכן שאתה רוצה, לא איכפת לי שתלך להיכן שאתה רוצה, אז מה הבעיה? הבעיה היא עד כמה שאני רוצה צד אחד... נכון, זהו מבט אחד אבל בוא נתחיל ברובד יותר שטחי, אתה צודק אפילו יותר למטה, אם לא איכפת לו באיזה צד הוא ילך, אז זה נקרא שלאבא יש חסר עם הילד אם יבחר צד אחד? כי באמת הצדדים בעיניו... בדיוק, אמרת את המשפט הנכון. כול הכבישים מגיעים לאותו מקום, מה איכפת לי אם תיסע בכביש 1, או ב - 443 לירושלים או ת"א? תגיע. יש עוד תשובות, רק אני לא רוצה לגלוש ברשותך. זה רובדים בפנים רובדים, אבל ראשית כול אין לך בעיה, כן? נכון, שאלה עמוקה, נכונה, אמת. שאתה מגדיר שם, ביחס למה הגדרת השם? מה זה שם? _____ לקב"ה, מהו שם? משמעות של מה? שאנחנו מגדירים את השמש כשמש, זה משמעות מה שמש? או זה משמעות מה המחקר השיג בשמש? אה, אבל לא מהשמש, כי אנחנו מבינים שאנחנו לא קולטים

מה השמש. שאנחנו מגדירים שם לבורא עולם, זה הגדרה מה אנחנו משיגים, לא מה הוא. ברשותכם נחזור... נכון, ברשותכם בדיוק הנקודה שבה אנחנו עוסקים, ברשותכם. לפני שבועיים, אחת מהשאלות שנשאלה הייתה, שלכאורה הרי האינסוף הוא אינסוף, אחד מהיושבים בשורה האחרונה כמעט, הרי אם האינסוף הוא אינסוף, אם כן לעולם אנחנו לא נגיע אליו, עוד לא זכינו לענות, ברשותכם עכשיו נענה, נסביר עכשיו את התהליך, תינוק שנמצא בידי אמו, הוא סמוך ובטוח על אמו שהיא תוליך אותו, להיכן שהוא צריך, כגמול עלי אמו. אדם שמאמין באמת באמיתת מציאותו יתברך שמו, הוא מאמין שהוא אינסוף וכול יכול, הוא אומר לבורא עולם בידך אפקיד רוחי, אני מוסר את עצם המציאות שלי אליך, אתה אינסוף, תוליך אותי להיכן שצריך. ממתני אני כבר נמצא בנקודה השלימה? ברגע שהפקדתי, לאיפה הוא יוליך אותי? לא יודע, ואני גם לא צריך לדעת. מתי בן אדם רוצה לדעת, להיכן מוליכים אותו? כשהוא לא סומך. אבל כאשר הוא בטוח ב 100 אחוז, לנקודה הטובה ביותר שישנה, הוא חושש? לא. הוא מאמין באמונה שלימה שמי שמוליך אותו, שלם בכול מיני שלמויות, ומי שמוליך אותו רוצה את טובתו השלימה. והאדם מוסר את עצמו לאותה הוויה, אז הוא דבק באינסוף מתי? עכשיו, הרגע, השניה. זה העומק של תורת החילוק בין תורת ישראל לתורת המזרח. אמת, מה התיקון שלו? בוא נגדיר ברשותכם את התיקון, התיקון בכללות כמו שאנו מבינים, הוא מתחלק אצל כול בן אדם באופן שונה. אם נבוא ונגדיר את זה במילים מאוד כלליות, אחד יש לו מעשים רעים שהוא צריך לתקן, אחד יש לו מידות רעות שהוא צריך לתקן, השלישי יש מחשבות שליליות שהוא צריך לתקן. מה הכוונה לתקן? מהו המצב התקין שהוא התעוות, שצריך להחזיר אותו לאותו מצב תקין? בלשון ברורה יותר, המצב השלם הוא איך שהאדם מסר את עצמו, למציאות הבורא והבורא מנהיג אותו. אנחנו לא יכולים לדעת מהו המצב השלם, השלם הוא למעלה מתפיסתנו. אם אנחנו חסרים, אז אנחנו לא יכולים לדעת מהי השלמות. אז מהי השלמות מצידנו? למסור את עצמנו לשלם שיוביל אותנו לנקודה השלימה. אז מה הבחירה והתיקון שלנו? לא להיות עם אגו, עם כוח שליטה עצמית, אלא למסור את כול כוחותינו לשלם. שאני מוסר את כול כוחותי לשלם, הוא בוודאי ישלים אותי עלד הצד החיובי ביותר. האני הבוחר שקיים באדם, האם לבנות מערכת חיים עצמאית, או למסור את כול הכוחות שלי, ללא יוצא מן הכלל לקל יחיד ומיוחד, שינהיג אותי. בבקשה, נכון זו נקודה קשה מאוד, ומסוכנת מאוד. ניתן דוג', אדם חס ושלום רוצה לגנוב, הוא מוסר את כוחותיו לבורא עולם והוא גנב, אח"כ הוא אומר שהכוחות לא ממנו. וודאי שלילי ביותר ולא נכון. מה תשובת הדבר למסור את כוחותיי לבורא עולם? בלשון חובת הלבבות ועוד מרבתינו, קוראים לזה מידת ההשתוות. מידת ההשתוות מלשון שווה. מהי מידת ההשתוות? יש לי רצון לדבר פלוני, אני לא יודע אם בורא עולם רוצה את זה, או לא רוצה את זה. אני מעמיד את עצמי ואומר לבורא עולם, אם אתה רוצה את זה הרי שרצוני יהיה רצון, אם אתה לא רוצה את זה, מוכן לוותר על הרצון. בעיניי 2 הצדדים שווים. זה נקרא מסירת האדם את כוחותיו, לבורא עולם. איך מגיעים לזה? ע"י קיום המצוות בפועל תפיסה עמוקה בנפש. האדם משעבד את עצמו, לציווים המפורשים ומשם הוא מגיע לתפיסה עמוקה, של השתוות בנפש. אבל נסביר את הדברים יותר בהרחבה, שיוויי ה' לנגדי תמיד, אחד מהפירושים מלשון שיוויון. אמת. אם כן, מה הגדרת החילוק העמוקה, בין תורת המזרח לתורת ישראל? לפי תורת המערב אין מה לדבר, כי המערב הולך מלמעלה למטה, הוא מגיע באמת לפירוד, הוא לא חותר להגיע לשלימות, אין שם כיוון כשה. שלמות לשיטתם, זה כבוד, כסף, תאוות, במילים מאוד גסות אבל זה בעצם המבנה. הוא לא חותר להגיע לנקודה שלימה. אלא אם כן לאחר שהיתה זליגה מהמזרח למערב. שאנחנו מדברים עכשיו מזרח, מול תורת ישראל ביחס של שלמות, לפי המזרח השלמות נמצאת רק בדאו. בצ'י כבר אין שלימות, ביאנג ואין אין שלימות. בחמשת היסודות אין שלימות. שלא נדבר על כול המערכות שאנחנו מכירים לאחר מכן, שהם התפרדות ותולדות של מצבים, מההנחות הללו, מהיסודות הללו. אין שם שלימות. אנחנו נמצאים בחוסר שלימות, בחוסר איזון, מנסים לאזן את עצמנו. זו בעצם כול החוכמה, כול הרפואה. לפי תורת ישראל, אני מצד

עצמי חסר, לא שלם. האינסוף ברוך הוא שלם, אני יכול לקשר את עצמי בו כאן, עכשיו, בזה הרגע. ואז מצד עצמי אני חסר, אבל כשמסרתי את עצמי לשלם, בכול מיני שלמויות, אני כבר מתקון, הוא בוודאי יביא אותי לידי תיקון. משל למה הדבר דומה? אדם לדוג' הכניס כביסה למכונת כביסה, בלי בעיות שהמכונה תתקלקל ויהיה הפסקת חשמל וכדומה, באופן טבעי 98 אחוז זה יצא מהמכונת כביסה נקי. אבל שם זה רק ב 98 אחוז, אם ב 100 אחוז אני יודע שאני מכניס את הכביסה למכונה מלוכלכת, היא יוצאת נקייה, העמדתי אותה עכשיו במצב השלם, זהו, זה המצב השלם האחרון שיש בבריאה. מעבר לשם בהכרח שאנחנו לא יכולים להגיע. כי הרי השלם הוא למעלה מתפיסתנו, אז איך נביא את עצמנו למצב שלמעלה מתפיסתנו? לפי זה נבין את העומק של הסולם, שעליו דיברנו איך עולים ממטה למעלה? העליה ממטה למעלה, הסולם שישנו זה כמובן ממי שנמצא למעלה. אבל מה העומק של הסולם? העומק של הסולם הוא לא רק שהציב לי סולם, ועכשיו תעלה לבד. לא. אני גם לא יכול לעלות לבד. מדוע אני לא יכול לעלות לבד? כמו השאלה ששאלו כאן. האם ישנו אינסוף שאין לו גבול, יש סולם שאינסוף לשליבות שלו, אני אף פעם לא אגיע. איפה הנקודה האחרונה של התהליך? תשובה לדבר, הנקודה האחרונה לתהליך היא לא בסוף, הנקודה האחרונה לתהליך היא כאן. מדוע היא כאן? כי אם הוא שלם, ומסרתי את עצמי אליו, הכול בסדר, אין שום בעיה כבר, מכאן ואילך נגמרה העבודה שלי, אני אגיע לשלימות. איך מתי וכיצד, לא יודע. אבל 100 אחוז אני אגיע למצב, השלם ביותר שישנו. לפי זה מהו הסולם? הסולם הוא עצם כך שהבורא עולם נותן לי, להתחבר אליו כאן. מהו הסולם? במשל גשמי, האדם עולה מקומה לקומה. איך הוא עולה מקומה לקומה? או שהוא עלה במעלית, או שעלה סולם, או שעלה במדרגות. ישנה קומה למטה וישנה קומה למעלה. האם הקומה למעלה היא זו שהרימה אותה? לא. ישנו איזה שהוא נקודת ממוצע, שמרימה מקומה לקומה. מכוחה הוא יכול לעלות. אבל בנמשל בתורת ישראל, מיהו הסולם? מיהו זה שמרים אותי מקומה לקומה? הקומה עצמה מי שנמצא למעלה, האינסוף ברוך הוא. העליה היא לא יכולה להיות מכוחי, כי אני הרי נמצא למטה, אני לא יכול לבנות מערכת עליונה. מה אני כן יכול לעשות? שלשלו לי חבל ללמטה, ומבקשים ממני תאחוז. יעקב חבל נחלתו, לשון הפסוק. מה כוונת הדברים יעקב חבל נחלתו? יעקב מלשון עקב, הוא נמצא בנקודה הכי תחתונה, הכי למטה. איך אנחנו מעלים אותו? משלשלים לאדם חבל למטה, ומבקשים ממנו דבר אחד, אתה לא יכול לנסות לטפס הרבה, רק תאחוז חזק. אם אחזת חזק, אנחנו כבר נעלה אותך. אז מה העבודה שלך? לאחוז ולא להרפות. זה סוד המצוות מלשון... בקשה? למה זה להתחזק? להתחזק באחיזה, אבל צריך שיהיה אחיזה במה להתחזק. כן. אם כן, אדם שנמצא למטה, הוא לא יכול לנסות לעלות למעלה, כי אין לו את הכוחות. מה הוא כן יכול לעשות? להחזיק אם יש מישהו שמוכן להרים אותו. לפי תורת המזרח ברוחנות, אדם שלא נמצא בדאו, איי כמעט אין אף אחד שנמצא שם, הוא חי לבד או שיש לו חיבור? למי? בקשה? איך יש לו חיבור לאחד? כן, אבל אם הוא לא עשה שנייה מדיטציה, הוא מחובר? שנייה, שנייה, אבל אם הוא לא עשה מדיטציה? בנשימה הוא התחבר. אם הוא מודע להתחבר, אבל הוא לא עשה לא מדיטציה מחשבתית, ולא דמיונית, כן? הבנתי, אני לא במזרח, אני נולדתי במערב, לפי המזרח אני מחובר? לא בחרתי, לא יודע, לא שמעתי, לא קראתי, נולדתי במדבר. מישהו אמר שזה הסולם היחיד? לא, אמרתי שזה השלב הראשוני, לא שהוא יחיד. המדיטציה ושאר השיטות הנשימות, הם קיימים על גבי תפיסת המצוות, ונסביר מדוע. אם שאלתם נסביר מדוע. רק ברוחנות אני אענה, זה יותר מלענות.. שאנחנו מדברים שישנו עכשיו חבל, ננסה להסביר עכשיו איך החבל בנוי. האדם בכללות מורכב, אם ניקח את הגוף החומרי שהוא החלק הפועל של המעשים, אם ניקח את עולם ההרגשות שנמצאים בנפש האדם, אם ניקח את המחשבות שבאדם, בכללות שלושת החלקים הללו. מעשים, הרגשות ומחשבות. כשאנחנו עכשיו רוצים להחזיר את כולם לשלימות, את מה אני מקשר לשלימות? את המחשבות, את ההרגשות, או את המעשים? קודם את המחשבות או קודם את המעשים? זו שאלה מאוד עמוקה. אז מתחילים מהמחשבה, אז

מתחילים לעשות אחרי שהוא חשב מחשבה ראשונית. נעשה ונשמע. נשאיר כרגע את הסוגיה הזאת בינתיים, אבל דבר אחד ברור, כמו שכולם מסכימים אנחנו צריכים לקשר, את המעשים, את ההרגשות ואת המחשבות. אדם שעושה מדיטציה מחשבתית או דמיונית, את מה הוא מקשר? את המחשבות. סבלנות, סבלנות, סבלנות, ברשותכם רגע. אדם שפועל בתפיסה של התחברות רגשית, עם מה הוא פועל? רגש. אדם שעושה יוגה, עכשיו בוא תסבירו לי איך היוגה בנוי כהתחברות, או שהוא בנוי כשחרור לתפיסה הפנימית? יוגה יוצר שהרגש יוכל להתחבר, שהתחושה הפנימית, אבל המעשה כמעשה, איך הוא מחבר, בבקשה, איך ברשותכם? אני מבין אני מבין, עכשיו אני רוצה להבין, המעשים כמעשים איך הם מתחברים? איך? אמרנו שאדם צריך לחבר את המחשבות, הבנו. את ההרגשות הבנו, איך אני מחבר את המעשים כמעשים? איך בבקשה, עכשיו אני רוצה להבין לפי היוגה. עזרה ממי? לא, לא, לא, _____ זה מתחברים לסביבה. איך אני מתחבר למקום העליון דרך המעשים? לא, לא לפני הבורא אתה מסכים, עכשיו יש כאן בלי בורא, אז למה דרך הסביבה, דרך עצמי. למה גם? לא הבנתי, בשביל מה צריך גם? אם המציאות שלי מחוברת, אני לא צריך מעשים, אם אני צריך מעשים, איך התחברתי? ע"י הסביבה. כן, כן, יפה, תסבירו לי יפה, כמו שהיא אמרה וכמו שאמרו זה חיבור לזולת. איפה החיבור לשורש העליון? אני מסכים, ברור מה שאתה אומר, זה נקרא ואהבת לרעך כמוך. יפה, אבל איפה המעשה המחבר לכלי, לשורש המעשי העליון? שנייה עוד לפני אלוקים, איך אני מתחבר במעשה לשורש העליון, לפי תורת המזרח? אני מסכים אני רוצה להגיע לשלב הבא. קודם שהם מצאו את מה שהם רוצים, איך אני במעשה מתחבר לנקודה עליונה? אחרי זה נסביר לפי תורת ישראל. כן, כן, בדיוק מה שאמרתם, כלומר זה הפשטה למחשבה ולרגש, אבל לא חיברתי את המעשה, בדיוק. זה ההגדרה האמיתית של תורת המזרח. נגעתם בהגדרה. לא ממש היא הגדירה, זה בדיוק ההגדרה. הגוף, בקשה היא תחזור. מצוין, ואז יש כאן בעיה אחת של דילוג, שאת המעשה, את הגוף, לא חיברתי. הפשטתי אותו, השקטתי אותו, בכדי שאני אוכל לחבר את הרגש ואת המחשבה. אבל אה מה עם הגוף עצמו? אהה אז לא חיברתי את הכול, נשארתי נפרד. זה בדיוק הבעיה. לא, לא, חידדתם את הדבר עד לנקודה האחרונה. הנקיון נכון, אבל איך אני מתחבר אם למעלה אני צריך להתחבר אליו, איך ע"י המעשה בעצם אני מתחבר למעלה? אז אם כן תמיד אני נשאר עם גוף פיזי, אז כול ימי חיי אני לא יכול להתחבר למעלה, כי יש לי מחיצה של גוף פיזי. בקשה, אז רק אחרי המוות, לשיטתך אני צריך להתפלל כול יום למות. יפה, אבל כשאני חי, אני יכול להתחבר או לא? אז במובן מסוים, במילים פשוטות חלקי. בהגדרה. כן, יפה, בדיוק עכשיו, יש לציין שההגדרות חדות מאוד. אם זה... מה הגדירו כאן שבעצם כמו משל של מכונית, שהמכונית מוליכה אדם, והתכלית היא שהאדם יגיע ליעדו, ולא המכונית. בעצם במילים עמוקות, הגוף הוא מכונית אם הבנתי יפה מאוד את הנמשל, יש לי רגש ומחשבה שצריכים להתחבר. המכונית לפי זה, זה הגוף שלי זהו דבר שלמעשה, עכשיו יצא מכוניות של 2008 קצת לפני הזמן, ת'2007 מכרתי ולא תיקנתי לעולם. נמצא אם כן שיש חלק, שלעולם לא יתוקן. כן, עכשיו אני מבין שיש עבודה ברגש ובמחשבה חיובית, העבודה בגוף כמו שהגדירו היא הפשטה, אם לא היה צריך להיות עבודה חיובית בגוף. בקשה, בוודאי ש... אמת, אמת אבל איך היא מתחברת? בתפיסה של ה... שורדת זה משפט חלש, אני מבין את מה שאתה אומר שהוא שורד, אבל אני לא מצפה לשרוד את החיים. אני מצפה לעלות את כול התפיסה, הקומה הכללית שלי, מהתפיסה העליונה עד התפיסה התחתונה. אם העליתי רק את המחשבה והרגש, ולא העליתי את הגוף, בעצם לא השלמתי את היעד. ברשותך נסביר עוד מעט, הכנת הכלי כמו שהיא הגדירה את זה כמכונית, זה כמציאות של מנוע שמביא לנקודה יותר עליונה. אבל בגוף עצמו איך הוא עולה למעלה? תן לי את הנוסחה. הוא משתפר ומשתכלל, כמו שאני לוקח מנורה ומאיר מבחוץ, אבל למה אין עבודה בגוף עצמו שתוכל לעלות? אם ישנה עבודה במחשבה ובהרגשה, של תפיסה אז שם העבודה היא חיובית, צריך להיות במקביל לזה גם עבודה לגוף, שהגוף יוכל לעלות. הגוף צריך לעלות, כי התפיסה שלנו שהכול צריך לחזור

לדא, לא רק הרגש והמחשבה. זה כאן שורש הבעיה, שיש חלק שלא חוזר. כן, עכשיו ברשותכם, אתם צועדים נכון. נגדיר ככה, יש דומם, צומח, חי. גם הדומם, צומח, חי צריך לחזור לדאו או לא? הוא אף פעם לא עוזב, אז למה הגוף עזב? הרי זה כבר נהייה יותר גבוה, יש כאן יסוד חמישי, מאיפה הוא בא? אם כול היסודות שם, והכול שם אז למה... הגוף בתפיסה שלו נמצא בדאו, כן, לכן הוא רק מכונית. יש לכם כאן סתירה... לפי הבודיהזים במהלך המוקצן שאין עבודה, או שישנה עבודה? לפי מה שאמרתם המהלך שישנו עבודה, אחרת לא הייתם מגדירים את זה כמכונית, כי אין צורך ליסוע. לא, בסדר אז אתם הולכים לפי הצד המתון בדאו. בבודיהזים כן? לפי הצד הזה למעשה, כול דבר שהוא צריך להביא בסוף לנקודת השלימות, כול היקום כולו יבוא לשלימות, או חלקו? רק האני, אבל החלק שהוא לא האני יבוא לשלימות? שניה, שניה, אם אתם אומרים שלא, בעצם זו שיטה חלקית. יפה, אז אנחנו מחפשים דרך שתוביל את כול היקום כולו, לא רק את האני עם הגוף. אלא את כול היקום כולו לשלימות. הגדרתם עוד פעם יפה, זו בעצם דרך חלקית להביא חלק מהברואים, לתפיסה השלימה. רק שנייה, אמת, אבל גם אם אני אתפוס את הגוף, כמציאות נפרדת ברשותכם, אני תופס את השולחן כמציאות נפרדת, זה מוסכם על שנינו ברור? השולחן גם צריך להגיע לנקודה השלימה או לא? לא. אם כן, שנייה, שנייה, אם כן הבאתם את השלימות רק לחלק מהיקום, ולא לכולו. ומסתבר בדעה ברורה, שצריך להביא את השלימות לכול. זה בדיוק תורת ישראל, להביא את השלימות לא רק לאני של הנשמה הפנימית, אלא לכול חלקי היקום, אני לא שומע, כן בקשה, נכון, למה? תחיית המתים שואף בדיוק להגיע לשם, כרגע לא מחמת החטא, אבל זה בעיה זמנית, זה לא בעיה עקרונית. לא, אין דרך איך להעלות אותו, אין דרך איך להעלות אותו. בתורת ישראל יש דרך איך לעלות, אדם הראשון נצטווה לעובדה ולשומרה, ואנחנו על תרי"ג, וכבר נסביר אבל ישנו דרך של עלייה, הוא יקח זמן אבל הוא דרך של עלייה. הגוף חוזר לעפר, זה כמו חרס שמתכים אותו ובונים מחדש. חוזר לעפר זמנית. בקשה, _____, כן, כן, מה הסיבה למה? ברשותך, איך אתה מרגיש שאתה מדבר על זה, מי מדבר? כול אחד מדבר ממקום אחר, זה התשובה. כול אחד מזהה את עצמו כאני, כחלק אחר. תלוי לפי רמת התפיסה הפנימית שלו. נסכם אם כן ונחזור, נבהיר את הנקודה, לפי תורת ישראל הרי הסברנו בהתחלה ממש, שישנו מזרח וישנו מערב, המזרח הוא חלק והמערב הוא חלק. ולכן לפי המזרח בין אם זה יהיה הודו או סין, והשיטות המתפרטות התיקון יהיה רק לחלק, הוא לא יכול להיות לשלם. כי שורש השיטה היא בקצה, היא ביאנג, היא בתפיסה המזרחית בלבד, על אף שבודאי יש לנו את ההשלמה של האין וכו', אבל מחמת שזו לא נקודת המרכז, אז אין כאן בנין להחזיר את הכול לשלימות. לכן העבודה יכולה להיות על ההרגשה, או על המחשבה. והעבודה על הגוף, כמו שהגדירו כאן יפה מאוד, זו מכונית. אבל המכונית זו לא אני, והיא לא אמורה להגיע לשלימות. לפי תורת ישראל אומר הפס' על לעתיד לבוא, אבן מקיר תזעק, יתוקן לא רק המחשבות של האדם, לא רק ההרגשות, ולא רק הגוף, גם הבעל חי, אדם ובהמה תושיע ה', גם הצומח וגם הדומם. עכשיו נסביר את התהליך ששאלו, איך יש חבל לכול ומדוע צריך את החבל של המצוות? אנחנו צריכים בשביל להעלות את הכול לשורש, בעצם לחבר את הכול לסולם, לבורא עולם. איך אני מחבר את הכול לבורא עולם? אני חייב לבנות קומה של מחשבה, שהיא תקשר אותה לשורש העליון, אני חייב לבנות קומה של הרגשות ודיבורים שמקושרים לעליון, ואני חייב לבנות קומה של מעשים שמתחברת לעליון. איך מתחברים דברים כביכול? כאשר דברים דומים זה לזה, אני מחבר אותם. כאשר הם _____ זה לזה, לפעמים זה סיבה לאחדות לפעמים זה סיבה לפירוד. בלי להיכנס כרגע לעומק. אם כן, בכדי להתקשר לעליון אדם צריך לבנות, דעה כפי חוכמתו יתברך. מהי חוכמתו יתברך? תורה הקדושה, זה חוכמתו. לכן אדם צריך ללמוד תורה, זה לא רק בשביל לדעת מה לקיים, על אף שגם זה. אבל דבר ראשון בכדי להשוות את הדעה שלו, לדעה של העליון, זה הסולם שדרכו הוא עולה, הוא משווה את הרגשות שלו לרגשות של הבורא. הקב"ה רחום אף אתה רחום, הקב"ה חנון אף אתה חנון. כלומר תשווה את העולם הרגשות שלך, כביכול למידות של ההרגשות שהקב"ה גילה. שלב

השלישי התחתון, שהוא המעשה של האדם, הגוף החומרי, הקב"ה ברא את האדם בצלמו כדמותנו, בצלם אלוקים עשה את האדם. דמות של מטה כעין דמות של מעלה, שזה נושא עמוק לעצמו. אבל ראשית נסביר את הדברים בכללות, ואם כן המעשים שלי הם בעצם, יד מול יד, רגל מול רגל, לכן ישנם מצוות בידיים, וישנם מצוות ברגליים, ישנם מצוות בכול האיברים כולם. מדוע? כי זה החבל איך להתחבר ללמעלה. נסביר, לפי הדא, או שנלך יותר לפי הבודיהזם, הוא לא נכנס אלי כאן. אני נמצא במצב שלי, אני צועד להגיע אליו. איך אני אתקשר אליו? אני אגיע אליו אני אהיה מקושר אליו. הוא נכלל בו, הוא חלק מההוויה שלו, זה סברות דקות לעצמם. אבל לפי תורת ישראל השלם פונה אל החסר. דיברה התורה כלשון בני אדם, הבורא עולם על אף היותו שלם, הוא מדבר גם בשפה של חסר. אתם מכירים את זה כול אחד, אדם יש לו ילדים קטנים, אז הוא יסביר לילדה שלו בת ה 3 איזה רעיון פילוסופי? לא. מדוע? כי היא לא שם. אז איך הוא מדבר איתה? על אף שהוא עצמו מרום מזה, פונה אליה בשפה שלה. כלומר הוא מביט מהשפה השלימה, לערך מסוים שהוא נמצא בו לגיל הקטן של גיל 3. לפי תורת ישראל, על אף היות הבורא עולם אינסוף שלם, בכול מיני שלמויות. הוא יורד לחסר, הוא מתלבש בחסר. הוא פונה לחסר, הוא פעל מחשבה של עצמו כביכול לפי הגבול, הוא פעל הרגשות שלו לפי הגבול. הרי רחום זה ביחס לכך שיש מישהו שחסר, והוא פעל מעשים כביכול לפי הגבול. ששת ימים הקב"ה ברא את העולם, ואז כשאני רוצה מלמטה להידבק בו, לעלות, איך אני עולה? הוא בנה לי כבר קומה למעלה, בנה לי, נתן לי את הקומה למטה שאני אעשה אותה, ואז יש לי סולם שהוא מחבר. אם אני רוצה להביא חלק מהבריאה לשלימות, אז ישנם אנשים שאומרים אני אוהב את אלוקים בלב, לא שזה לא נכון, זה הרבה פעמים נכון, אז מה הבעיה בזה? ראשית כול זו מעלה גדולה, אבל זה חלק. אם באמת אתה היית בנוי רק מלב, ארז היה מספיק שתאהב את אלוקים בלב. אבל אתה מבין שעם לב לבד אתה לא יכול לחיות, יש לך גם ידיים וגם רגליים, גם כבד, גם מוח, ראה וכול שאר האיברים. גם בהם אתה צריך לגלות את האינסוף. כול איבר ואיבר אומר הזוהר הקדוש, שאדם צריך להמליך את בורא עולם על אותו איבר, ההמלכה הזאת היא הקשר שהוא יוצר בינו לבין בורא העולם. אם היה דרך שאני הולך לבד, ובסוף אני אגיע לשם, באמת לא היו חוקים והוראות מוחלטים, יכולים להיות 10 שיטות ויותר מכך. ישנם הרבה דרכים איך להגיע מירושלים לת"א, אבל אם בורא העולם עצמו נכנס לנקודת החסר, הוא גילה את עצמו גם בצורת החסר, עכשיו הוא אומר אם אתה רוצה לעלות למעלה יש לך דרך אחת, אי אפשר להגיע ללמעלה, אתה הרי נמצא למטה. יצרתי לך תבנית חסרה מצדי, תעמיד אתה את התבנית החסרה מצידך, תתחברו בינכם ואז תגיעו למעבר, מעולם לעולם לתפיסת העלייה. לכן מוגדר לפי תורת ישראל, שעיקר האדם הוא נקודת הרוח. מדוע עיקר האדם זו נקודת הרוח? אילו באמת זו הייתה בתפיסה, שישנו דרך בלבד והשלם לא מתחבר, על אף שבוודאי גם שמה היה צריך רוח, אבל זה היה רוח עיגולית בלבד. אבל מכיוון שהגדרת הדבר שהעליון יצר תבנית חסרה ממוצעת, שדרכה נעלה, אז אני חייב לבנות קומה מעין אותה תפיסה. משל למה הדבר דומה? כאשר האדם היה לו בית שהוא דו משפחתי, מכירים חצי דונם בנו דו משפחתי, כול אחד היה לו רשות בתוך המבנה לעשות איזה תכנון שהוא רוצה, בחוץ שומרים על איכות הסביבה, על צורת המבנה האחיד, בתוך הבית תחליף מה שאתה רוצה. אתה רוצה להחליף את האמבטיה במטבח? לשניהם יש צנרת, בבקשה. אחד מהם השאיר את התוכנית על מקומה, שני שינה את התוכנית. הכול ביושר והגינות. הוא לא פרץ אפילו פרצה אחת החוצה. יום אחד ידידנו היקר ששינה את התוכניות, החליט שהוא רוצה למכור את הדירה, ישנו דין של בר מצרא בתורה, לכתחילה למי צריך להציע למכור את הדירה? לשכן לידך, זה הוגנות. ידידנו במשך הזמן, צבר תאוצה התקדם בעבודה, עכשיו הוא רוצה לקנות עוד חצי. בתומו הוא בא לשבור את הקיר לכול האורך, מה קרה? חיבר את האמבטיה עם המטבח. למה? כי כשבנו את זה דו משפחתי במקור, שמו אמבטיה מול אמבטיה, סלון מול סלון, חדר שינה מול חדר שינה, יכל לאחד אותם. ברגע ששינו את התוכנית, ברגע שבנו לאחד חוץ מאנדרלמוסיה,

לא עשינו כלום. אנחנו לוקחים את זה כמשל בלבד ברור. ישנה תליונה, ישנה תבנית תחתונה. אם נטיל את התבנית העליונה על התחתונה, התאחדנו למעלה. אם לא התאמנו אותה, אנחנו למעשה מנסים להגיע בכוחות עצמנו לשלם, זה אי אפשר. ואם נגיע באיזה שהיא צורה, איזה שהוא ביטוש האדם יעבור, כמו אלה יחידים שכן הגיעו בצורה מסוימת, אבל לכלל העולם זה יכול להוביל אותם? לא. יש יחידים שיכולים לעבור כול מיני משברים, תנודות מאוד קשות שזה יכול לגרום להם, הם נשברו בכול מיני צורות. זהו מהלך לעצמו, אני לא נכנס לזה. זה יכול להיות רק ליחידים. אבל בתור שיטה כוללת, אנחנו לא יכולים להוביל את זה כשיטה. מדוע אנחנו לא יכולים להוביל את זה כשיטה? כי אין שם שיטה, משל למה הדבר דומה? ישנו אדם שאומר שהשיטה להרוויח כסף, היא לקנות כרטיס פיס, מדוע? כי הוא קנה זכה בלוטו ב26 מיליון. זה הפך להיות שיטה? לא. קנו כמותו עוד עשרות אלפים, אם לא מאות אלפים, לא יודע מה הכמות המספר שקונים ולא זכו, זה שאותו אחד זכה בלוטו, זה הפך להיות שיטה? זה הפך להיות שיטה לנסות, לא שיטה להסיק. אם זה דרך מובנית, אפשר להציע אותה לרבים, אם זה לא דרך מובנית אי אפשר להציע אותה לרבים. אותם יחידים שכן הגיעו, הם נקראים בלשון התורה הקדושה בעומק, חסידי אומות העולם. היום זה טוב בשביל הארנונה. אבל במושג הפנימי של זה, זה אדם שהגיע פנימה בדרכים משלו. בד"כ זה יכול להיות בעיקרון אצל גוי, שבאמת לא חייב בכל המצוות שלנו, רק ב 7 מצוות בני נח, אם אנחנו באים להעמיד דרך כדרך, נסכם את הדברים התפיסה המזרחית שהיא בתפיסה של עיגול, התנועה היא בתוך העיגול. איך אני אצא מעיגול לעיגול? אני מוכרח קו יושר של סולם, הקו יושר של סולם, חייב שיתן לי אתזה מישהו מלמעלה, אם הדאו היה פונה אליי ויוצר את הסולם, היתה אפשרות אבל מאחר שהוא לא פונה, ולא עושה את זה, אם כן אין אפשרות שיטתית. אני מדגיש עוד פעם, שיטתית איך לעלות. לכן ברשותכם, יושבים כאן קרוב נראה לי למאה איש, ואף אחד אין לו שיטה ברורה, כי אין כזו שיטה. הטענה שישנם יחידים שהגיעו נכון, הם פרצו אבל הם לא יכולים להוביל אחרי זה דרך. ישנה דרך שבונה סולם. סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, מוזכר בפס' לגבי יעקב, שלא כמו שאמרנו אברהם, יצחק ויעקב. אברהם היה גם שורש לאומות, ישמעאל. יצחק היה שורש לאומות, עשיו. יעקב הוא לא שורש לשום אומה, הוא זה שבנה את הסולם שנקרא יעקב, מלשון עקב, והוא נקרא ישראל, איך לעלות. זה הסולם שיש. אין סולם אחר. כן, יפה הוא הגיע לא שהוא קבע סולם. ברשותכם, הוא הגיע, לא קבע סולם. אני מסכים שזו הגדרת הדברים, אבל במציאות נשאר כאן דילוג, בבקשה בעצמכם אתם אומרים שאין סולם. עוד פעם, זה רעיון שהוא עוד פעם על שטח המחשבה הוא לעולם לא יגיע למעשה, במעשה אין עלייה. לכן יעקב ברשותכם, אני לא אומר חידושים שלי, יעקב נקרא מחד סולם, ומאידך הוא נקרא...

שיעור 13: נושא השיעור: תנועה ואי-תנועה

נושאים מרכזיים בשיעור: שבת ומנוחה. הדרך מותוות על ידי העליון. מעמד הר סיני. הקול הפנימי. התבנית והדרך. תנועה מתוך מנוחה.

הבריאה בנויה בסוד דבר והיפוכו.

כל דבר שיש בבריאה, ישנו גם ההופכי לו (זכר-נקבה, חום-קור, לחות-יובש וכדומה). הפך התנועה הוא המנוחה, שבה אין תנועה. הדבר והיפוכו חייב להיות באותו המימד, באותו סוג של יחסות. בתורת המזרח, הצ'י (תנועה) והיפוכו שזה המנוחה (אי-התנועה) אינם נמצאים באותו המימד, כיוון שהתנועה היא למטה (בעולם הזה), ואילו המנוחה המוחלטת אפשרית רק למעלה בטאו. באופן זה קיים הבדל בין הזוג תנועה ומנוחה לבין שאר ההפכים.

המנוחה והשבת

בתורת ישראל, התנועה והמנוחה נמצאים באותו המימד. למשל, ששת ימי השבוע שהם זמן הפעולה והתנועה, והשבת שהיא זמן המנוחה, נמצאים שניהם במסגרת של שבעת ימי השבוע. אם מתייחסים לתנועה ולהיפוכה כנמצאות במימדים שונים, פועל יוצא מכך הוא שכאשר נמצאים במצב של תנועה, לא ניתן לכלול בתוכו את מצב אי-התנועה.

לפי תורת המזרח, המנוחה היא בסוף בלבד, ואילו המנוחה באמצע היא הרפיה וצבירת כוח לצורך המשך התהליך. לפי תורת ישראל המנוחה השלמה וודאי שהיא בסוף, אולם גם באמצע היא קיימת על ידי התחברות לשלם.

המימד העמוק של השבת הוא שאת המנוחה הסופית אני יכול להרגיש גם עכשיו, באמצע.

בתורת ישראל נאמר ש"גוי ששבת חייב מיתה". הסיבה לכך בעומק הדברים היא, שיש שוני בין גוי ליהודי במושג המנוחה. אצל הגויים אין את מימד השבת, ומצב המנוחה הוא בסוף בלבד, ואילו אצל היהודים ישנה גם מנוחה באמצע (לאחר שבת בא שוב יום ראשון). יסוד זה מקביל ליסוד שנתבאר לעיל, שבמזרח השלם נמצא רק למעלה, מה שאין כן בתורת ישראל שבה השלם נמצא בכל ומתלבש אף בחומר. ולכן ניתן להשיגו אף בתוך התנועה.

קיים סוג של מנוחה שבו האדם שרוי בתנועה, ואז הוא נח, בכדי לצבור תנועה מחודשת.

המנוחה של שבת קודש אינה רק כדי לצבור תנועה ליום ראשון. אנו שובתים בשבת כשם שהקב"ה שבת ביום זה. באופן זה אנו נדמים לעליון, ובכך הופכים לכלי עבירו. באופן זה, המנוחה של היהודי באמצע הדרך, שהיא השבת, מחברת למנוחה הסופית. זו הסיבה שהשבת נקראת מעין עולם הבא.

פן נוסף הוא שאם השלם נמצא גם באמצע, הרי אפשרי להתחבר אליו גם עכשיו. אבל אם השלם אינו נמצא כאן אלא בסוף בלבד, המנוחה האמיתית אף היא בסוף בלבד. בהתאם לכך, בתורת המזרח, שמאמינה שהשלם לא נגלה בחוסר, ולכן אינו נגלה לאדם טרם הוא עצמו הפך בסופו לשלם, המנוחה בסוף בלבד. בתורת ישראל, שבה האינסוף ברוך הוא מתלבש בחסר, כאשר גיליתי את השלם בחסר, המנוחה אפשרית גם כעת.

גם כאשר האדם בתנועה, קיימת דרך לגעת בנקודה השלמה.

במזרח אין דרך אותה התווה הטאו, והוא אינו עוזר לאדם בניסיונו לעלות אליו. בתורת ישראל יש דרך, שהותוותה מלמעלה על ידי בורא העולם, והוא מסייע לנו לעלות בה.

מאחר ובתורת המזרח אין דרך סלולה, האדם עצמו קובע את הדרך (חלקה או כולה תלוי בכל שיטה ושיטה במזרח). יש כאן בעיה, כיוון שעליו לקבוע דרך למקום אותו אינו מכיר. אלו שמצאו דרך היה זה מתוך ניסוי ותהיה, ובכל מקרה זו לא דרך שמובלת מלמעלה, אלא שורשה מכוח הנחת האדם. לעומת זאת, כאשר הדרך מובלת מלמעלה, האדם עולה מכוחו יחד עם הסיוע מהעליון. זו אינה דרך מקרית, חסרה, או שנובעת מניסיונות, אלא אם ילך בה וודאי שיגיע. בכל מערכת טבעית יש הוראות שימוש והנחיה כיצד להגיע. בהזמנה לחתונה מצורפת מפה כיצד להגיע, בכביש יש שלטים, ומוצר חדש שקונים בא עם הוראות היצרן. רק משום מה תחום אחד, לכאורה, זו דרך ללא שלטים והכוונה, ולא ברור אם יש לה מוצא או לא. ההיגיון הבריאי, וכל מערכת החיים שלנו אינה מתאימה להליך הנפשי הפנימי שאנו הולכים בדרך לא נודעת. בתורת ישראל האדם מוסר את כוחותיו לבורא העולם והוא מוליכו, ולכך אף אכן אני איני מכיר את הדרך אבל יש "מדריך" שמכיר את הדרך היטב כי בראה יצרה ועש?? ולכך זו דרך בטוחה, ואין חסרון אף אם ההולך בה צועד בלא נודע ואל הלא נודע.

התבנית והדרך

טרם מעמד הר סיני לא הייתה דרך מובנית, ואכן היה קושי להגיע. זו הסיבה שה' מסר תורתו במעמד הר סיני. אברהם, כדי למצוא את הדרך לבורא, היה עליו לחפש, ובהתאם לכך תורת המזרח שהיא תולדה חלקית שלו מאופיינת בחיפוש.

לכאורה גם מעמד הר סיני כשהוא הגיע הוא היה בשלב אמצעי למישהו. גם משה כשקיבל את התורה לא היה בראשית חייו, וכך כל הנוכחים. שוב לכאורה מדובר באמצע הדרך. אולם בעומק אין כך הדבר. הזוהר הקדוש אומר "הסתכל באורייתא וברא עלמא". כלומר הקב"ה הסתכל בתורה ולפיה ברא את העולם. הוא ברא את העולם מראש עם התורה. ולכן התבנית קיימת מלכתחילה. יתר על כן, חז"ל אומרים שעובר ברחם אימו מלמדים אותו את התורה כולה, ואז כשנולד בא מלאך ומשכיח אותה ממנו.

התבנית של העולם היא לפי תבנית התורה, וגם האדם מבנהו לפי התורה. ולכן גם לפני שהתורה נגלתה לאדם במעמד הר סיני, צורת הבריאה והאדם תבניתם לפי התורה הקדושה.

הקול הפנימי שאצל כל אחד, אינו קול שאומר מה לעשות (זה בת קול), שאז היה מדובר בקול של תנועה. הקול הפנימי בא מעצם התבנית שלנו, שהיא חסרת תנועה. הקול מסביר לי מה המציאות והוא אומר לי מי אני ואיך אני בנוי, וממילא אם זו התבנית, כך תנהג. אם אי-התנועה היא נמצא בסוף בלבד, שורש הקול הבא מתוכי היה בתנועה, שבאה להוביל אל השלם שנמצא רק בסוף.

אם הקול שורשו ביש שלם הקורא לי לבוא אליו, אז הקול הוא קול של תנועה. אם לעומת זאת מגדירים שעצם הבריאה כולה היא בצורה של תורה, גם אם אין לי את בת הקול, אם אני מבין את התבנית אני יכול להבין לבד איך ללכת. כמו שלאדם מבוגר אין צורך להסביר שהולכים על המדרכה ולא על הכביש, אך לילד קטן, שאינו מכיר עדיין את התבנית, צריך להסביר זאת.

כשמגדירים שישנה תורה שלמה, שמדריכה אותנו מה לעשות, הרובד הפשוט הוא שהקב"ה ציווה לעשות כך וכך וזו אמת. אולם בעומק יותר, הקב"ה לא רק ציווה מה לעשות אלא מסביר לי מה התבנית שבתוכי אני נמצא. כאשר באמצע הדרך העירייה פערה בור, היא תציב שלט "זהירות בור!" ולא תציב שלט "אל תדרוך כאן כי אתה עלול ליפול". אין ציווי על האדם מה לעשות, אלא הגדרת המציאות, והסבר לגבי איך הדברים בנויים. בורא העולם מלמד את האדם בעצם את תבנית ההוויה ואז בנוסף לכך הוא מצווה עליו.

שורש הבחירה שלנו הוא האם לנסות ולגלות מה היא המציאות או לא.

הדרך היא בתוך התבנית, ואם יש תבנית וודאי שמישהו יצר אותה. ה' ברא את הבריאה כולה בצורה מסוימת שהיא התורה הקדושה. הדרך היא פועל יוצא של התבנית שהוא ברא.

אם כן, כשהקב"ה ברא את העולם הוא יצר מציאות מסוימת של תבנית. מדוע זאת הצורה בה בחר? לכאורה יכול היה ליצור את העולם ללא תבנית, ולהתוות דרך (כמו שבכדי לסלול דרך לתל אביב אין צורך קודם לברוא את תל אביב).

הסיבה היא, שאם הבריאה הייתה בנויה אחרת, היה חילוק בין התנועה למנוחה. המנוחה והתנועה הגיעו יחדיו, כיוון שעצם התבנית נבנתה עם הדרך. אם כן, התנועה בדרך מובנית על גבי ההוויה. הדרך עצמה בנויה על גבי התבנית הנחה. התנועה מראש נבנתה על גבי דבר שנח, בכדי שבנפש אני אוכל לאחד בין התנועה ואי-התנועה. התכלית של זה היא שמחד אני מתנועע אל האינסוף, ומאידך אני מחובר אליו גם בזמן התנועה.

תינוק שנמצא בזרועות אימו, פיסית הוא נע עימה ממקום למקום. אבל בתנוחת הנפש שלו הוא מרגיש כל הזמן ניח בזרועותיה. אתה מתנועע אבל בתפיסה אתה חש מנוחה. מציאות זו רק אם התנועה והמנוחה הם אותו רובד. אם המנוחה בסוף והתנועה היא אל עבר המנוחה, אז זה לא יכול להתקיים באופן הזה.

בעצם, האדם מכיר בתוכו רובד שבו הוא נע ונח בו זמנית. כך למשל, כאשר האדם מניע את עיניו בלבד, גופו מרגיש מנוחה למרות שהוא גם במצב של תנועה. בעומק, כאשר האדם מחובר לרובד הפנימי שבו, הוא חש את המנוחה והתנועה בו זמנית.

אם בתוכי אני מחובר לשלמות, התנועה לא עוקרת אותי מהמנוחה. מנוחה היא חיבור לשלם. שורש התנועה הוא תנועה לשלם או מהשלם. אם בשעת התנועה אני נמצא בשלם יש לי מנוחה ותנועה בו בזמן.

תנועה ואי-תנועה בבת אחת, זה לא מימד של קומות אלא באותו מימד אני מחובר פנימה והתנועה לא מוציאה אותי משם.

בשבת יש תנועה, שבאה מתוך חיבור ולא מתוך התפיסה שאני רחוק ואני בא להתקרב בלבד. בשבת אני מחובר עכשיו, ובתוך זה אני מניע את התהליכים. בורא העולם נע מתוך השלם. אם תופסים שהתנועה למטה מהשלם, כלומר דאו ומתחתיו צ'י, אז איפה שיש דאו אין צ'י ולהיפך, ואז התנועה והשלם אינם יכולים להיות באותו המקום. כשהאדם נמצא במצב לא מחובר, התנועה אצלו נובעת מתוך הרצון להתחבר, אבל כשם שעלה הנע ברוח אינו עושה זאת מתוך תנועה אל השלם, כי הוא כבר מחובר אליו, כך כשהאדם נע מתוך חיבור, תנועתו נובעת מהשלם, מהמנוחה.

תפיסה זו של תנועה מתוך השלם שייכת רק בתורת ישראל שלפיה האין סוף מתלבש בתוך החומר. לשיטת אומות העולם, לעומת זאת, כיוון שהאין סוף אינו מתלבש תוך החסר הרי אין אפשרות לאחדם. יש לשים לב שאף שנמצא בספריהם לשון של פעילות מתוך השלם, מדובר בדמיון של אחדות, ולמעשה, כפי שכבר בואר, זהו דילוג מהיר בין מימד למימד, ואין זו אחדות מוחלטת. כיוון שבשיטתם הפילוסופית השלם אינו מתלבש בתוך החסר, יוצא שאין אפשרות שהחסר יפעל מתוך שלמות. ואם יש מי שטוען שהוא פועל מתוך השלם כנראה שלשיתו אין הוא חסר כבר כלל, וזאת כל חוש בריא יכחיש.

ערב טוב, נמצאים בשבוע שחל בו חג הפורים, נשתדל לא לסטות מן הנושא, אבל גם לא לסטות מעינינו של יום. לפחות מעט לראות במה מדובר. נחזור ממש בקצרה, על מה שדיברנו בפעם הקודמת, ונסה להתקדם הלאה. דיברנו שישנם כמה מערכות של שלישיות, אנחנו עוסקים כרגע בשלישייה שנקראת, מוח, ריאה, ולב. המוח הוא צד ימין, הוא המים הקר, הלב יסוד האש, חם. והרוח קו האמצע, ריאה. התחלנו לדבר בעינינו של המוח, וסיכומם של דברים במילים קצרות מאוד, המוח כמוח הוא כלי לאורה של הנשמה שנמצאת בקרבו, החשיבה של האדם יכולה לנבוע מגירויים חיצוניים, ויכולה לנבוע מהפנימיות שבתוכו. ננסה לגעת הלאה בדברים, מוח האדם כמוח, כמו כול דבר בעצם הוא מורכב. השם הכללי הוא נקרא מוח, בכללות לפי התפיסה המערבית מחלקים את זה, למוח קדמי, אמצעי ואחורי. סגנון אחר של חלוקה, יש את המוח הגדול את המוחון, ואת המוח המוארך. בתוך זה כמובן שיש עוד חלוקות וכדומה, ולאט לאט אם נזכה ניגע בהם. אבל נדבר ראשית כול על התפיסה השורשית. המוח שנמצא באדם אם כן, הוא לא מוח אחד בלבד, הן לפי תורתנו הקדושה, והן לפי מהדע, לא מדובר במוח אחד בלבד. יש מעבר למוח אחד. על אף שישנה שיטה שנקראת מוח אחד, אבל המוח כמוח הוא לא אחד. צריך להבין איך הוא בנוי, וצריך להבין ממה הוא מחולק. אבל המוח הוא מוח לא אחד בלבד, כפי מה שהארכנו בסדרה הקודמת, אנחנו מבינים שכול התפרטות שישנה חייב להיות, שיש לה נקודה אחת שהיא מאחדת את הכול. נוסף לכך צריך להיות בחינה של שלושה גם בתוך המוח עצמו. אנחנו ראשית כול מעמידים, את צורת החשיבה. צורת התפיסה. כמו שהעמדנו מערכת שמתחלקת בבחינת מוח, לב וריאה. שזוהי מערכת משולשת, אנחנו חייבים להגיע לאותה מערכת בתוך המוח עצמו. כול דבר מתחלק לשלושה. אם כן המוח עצמו באופן כללי כמו שאמרנו, מתחלק מוח קדמי, אמצעי ואחורי. בלשון אחרת שזה לא מקביל, מתחלק למוח גדול המוחון, והמוח המוארך. ובלשון חכמינו ז"ל ישנם שלושה מוחין, קוראים להם חוכמה, בינה, דעת. חננו מאיתך חוכמה, בינה, דעת. אלו הם שלושה מוחין שנמצאים לפי דברי חכמינו. לאט לאט ננסה לעשות השוואות, וגם לנסות לגלות מה השונות, אבל ראשית אם כן הבחנו שישנם שלושה מוחין, איפה המוח האחד? מהו זה בלב, מוח שבלב. אבל איפה המוח האחד שבמוח? חיבור קו האמצע. לחזור לסדרה הראשונה, ונראה שנגלה אותה בעז"ה בכול האיברים לפי הזמנים שיהיה לנו לדבר. שאנחנו עוסקים במוח, אז ישנם שלושה מוחין, יש מוח ימני שהוא נקרא חוכמה, מוח שמאלי שנקרא בינה, מוח אמצעי שנקרא דעת. אבל איפה המוח האחד? אמת, רק נסביר את זה בתפיסה המציאותית החומרית הפשוטה. יש את הגולגולת ראשית כול. הגולגולת כגולגולת בתוכה נמצא המוח, אבל הגולגולת לכאורה היא לא נקראת מוח. ישנו מוח וישנו גולגולת הגולגולת היא לא המוח. בתוך הגולגולת מונח המוח. אם כן, כשאנחנו מחפשים את הנקודה השורשית לאחד את המוח, שלושת המוחין שאנחנו לאט לאט מתחילים לראות מה הם, ויתבהרו הדברים יותר בהמשך בעז"ה, ישנו כוח אחד שמאחד את המוחין הללו. הכוח הזה הוא נקרא עצם הגולגולת. הגולגולת כגולגולת היא לא כלי אחסנה בלבד, זה לא דומה לבן אדם שקנה חפיסת סוכר, ומחפש היכן לאחסן אותו, הוא לוקח כלי, איזה שהיא צנצנת ושם בתוכו את הסוכר. הסוכר והצנצנת אין להם לכאורה, שום קשר זה לזה. לקחנו צנצנת מקרית שמנו בתוכה סוכר. המוח שנמצא בגולגולת הוא לא דבר נפרד מהגולגולת. המוח לא יכול לשכון בעצם של הרגל, הוא לא מתאים לשם. הגולגולת כגולגולת היא המיקום שלו, ובעומק לא רק שהיא המיקום שלו, אלא היא השורש של כול המוחין. היא בעצם שורשי המוח. המוח כמוח אילו לא היה לו גולגולת, במובן הפיזי לא היה לו מקום היכן להיות. אבל במובן הפנימי יותר הוא לא היה לו, מקור חשיבתי. נסביר את הדברים קצת בארוכה, ישנם כמו שאמרנו כמה חלקי מוחין, מי שמעט מתמצא הרי יודע, שחלקי המוחין הללו כול אחד, הוא בעצם מופקד על חלקים אחרים של החשיבה, חלקים מסוימים שייכים

לצד הימין, לצד האמצעי, לצד האחורי. לכול האופנים שיש, בעצם חשיבת האדם מתחלקת במוחין, החשיבה לא נמצאת במקום אחד בלבד. ישנה חשיבה שנמצאת במוח הגדול, בצד הימני שבו, ישנה חשיבה שנמצאת במוח הגדול, בצד השמאלי שלו, ישנה חשיבה שנמצאת במוחון, או במוח המוארך, חלקי החשיבה מתחלקים כול מקום לגופו. אם כן, אנחנו בעצם לוקחים את החשיבה, ומפצלים אותה. זיכרון למקום אחד, אינטואיציה למקום שני וכן הלאה. החשיבה כחשיבה, הרי היא מורכבת מהרבה סוגי מחשבות. ישנה מחשבה שהיא יותר ריאלית, ישנה מחשבה שפחות ריאלית, ישנה מחשבה שהיא יותר ארוכת טווח, ישנה מחשבה שהיא מיידיית, ישנה מחשבה יותר שמקשרת, ישנה מחשבה שתופסת יותר את ההתפרטות. כול החלקים הללו כמו שנראה בעז"ה להלן, כול אחד יש לו מיקום בתוך המוח. ואם כאשר יש לנו בכללות הגדרה של שלושה מוחין, אנחנו מחלקים את צורות החשיבה, כול אחד למקומו. האם ישנו שורש אחד של חשיבה? או שהמוח מראש הוא מחולק לשלושה, וממילא חלקי החשיבה הם מעולם מתפרטים. ברור לכול מי שמבין מעט פנימה, שחייב להיות שורש חשיבה אחד, לאחר מכן הוא מתפרד. אבל השורש החשיבה כחשיבה, הוא חייב להיות אחד. איפה רואים את זה למשל, באופן הפיזי? אמת, נכון זה _____, אנחנו נלך שלב אחד קודם, זה נכון אבל יש _____ . אנחנו נלך שלב קודם ברשותכם, היא כבר מקדימה את המאחר, לא שהוא לא נכון, אבל אנחנו רוצים ללכת עוד הרבה קודם. המוח כמוח הוא חלק מגוף האדם, עובר שמתפתח במעי אמו, הרי כמו שכולם יודעים הוא לא נעשה בבת אחת, מציאות של אדם שלם. יש לו תהליך של התפתחות. התהליך של ההתפתחות, הוא נעשה בהדרגה. תהליך ההתפתחות ביחס למה שאנחנו עוסקים עכשיו, ביחס למוח, המוח כמוח הוא לא נעשה בבת אחת חלקים. מתחילה המוח למעשה, כול חלקי המוח הם מורכבים זה בזה, ומאוחדים, הם עדיין לא התפצלו. כשלבנים יותר מאוחרים בתהליך של בניית גוף האדם בכלל, והמוח בפרט, החלוקה של המוח הולכת ומתחדדת. בהתחלה שלושת החלקים שבמוח הם אחד, הם מחוברים זה עם זה. לאט, לאט כול אחד מקבל את המיקום שלו, אז נבנה המוח על כול תאיו, וכול חלק מחלקי המוח מגשים את החלק של החשיבה ששייך לו. אבל מתחילה משעת היצירה, כיצירה של גוף האדם של עובר במעי אמו, המוח בנוי בצורה מאוחדת. החלוקה שאנחנו מכירים היום במוח שלנו, הוא שלב משני ולא שלב ראשוני. השלב הראשוני הוא בעצם תפיסה של מוח, כמוח שכולו מאוחד זה בזה. אנחנו משתמשים בזה לדוג' בעלמא, בעומק יש גם את השלב שקודם לזה. יש את השלב שעוד לא נגלה בעובר ההתפתחות המוחית, ששם עוד יותר הוא מאוחד. אבל גם בנקודה הזו, כמו שהמדע רואה אותו, זו בעצם רק גילוי לשורש התפיסה, שהמוח על אף שכרגע הוא מחולק, אבל בשורש התפיסתי שבו, הוא בעצם מאוחד ולא מחולק. החלוקה שבמוח היא משנית והיא לא ראשונית. יש לזה הרבה מאוד תולדות. תולדות הם בעז"ה לאחר מכן, שנראה את חלקי המוח, ישנם הרבה דברים שהמדע מתחבט איתם ראשית, ויש דברים שהוא גם לא מוצא להם פתרון. שנבין שבעצם בשורש של החשיבה, הכול הוא אחד, לחלק מהדברים גם נמצא פתרון. אבל נתייחס למה ששייך כרגע, לראשיתם של דברים. העמדנו אם כן, 2 תפיסות מקבילות של חשיבה. ישנה חשיבה שהיא מחולקת בנתונים של המוח, כול חלק מחלקי החשיבה היכן הוא. וישנה חשיבה, שהיא בעצם חשיבה מאוחדת לחלוטין של כול חלקי החשיבה. מאי נפקא מינה? מה זה משנה לנו? מוח כמוח הוא מקום של חשיבה, שורש המוח הוא חשיבה או למעלה מהחשיבה? שורש החשיבה מהיכן הוא? הוא בחשיבה או בלמעלה מהחשיבה? למעלה. הרי פשוט שכול דבר, יש לו שורש יותר עליון. _____ אפשר לומר, שהשורש של החשיבה היא בחשיבה יותר עליונה, זה גם תפיסה נכונה. אבל ישנו שורש יותר עליון, שהחשיבה בעצם נעוצה במקום של האי חשיבה. האי חשיבה הוא אחד או מתפרט? אחד? חשיבה יכולה להתפרט, אני יכול לחשוב על זה, ולחשוב על זה, לחשוב על זה ולחשוב על זה. באופן הגדרת החיוב, אני יכול לפצל את החשיבה. בהגדרת השלילה שאני לא חושב, מה זה היא? מה זה אומר אי חשיבה בחשיבה? זה לא למעלה מהחשיבה, זה לחשוב בדבר שאתה לא יכול לחשוב.

היא יכולה להתפרט אמת, אבל באותו מקום של החשיבה, היא מפורטת או לא? יפה, הנקודה המשנית היא שורש ההתפרטות, ובנקודה השלישית היא התפרטות בפועל. כול _____ בנויה, מקום אחד מוחלט מקום של שורש לחשיבה, ומקום שכבר מתפרט. אם כן, השורש של האי חשיבה, הוא בעצם אחד. החשיבה יכולה להתפרט. עכשיו נתבונן דבר חשוב, החשיבה כמו שאנחנו מכירים אותה כיום, היא מתפרטת. האי חשיבה היא אחת. איך יכול להיות שהחשיבה שמתפרטת, מגיעה מהאי חשיבה שהיא אחת? חייב להיות שיש נקודת אמצע, שנקראת חשיבה אחת. אם האי חשיבה הוא אחד וזה פשוט, החשיבה מתפרטת לכול חלקי המוחין. מהיכן יוצא החשיבה המתפרטת, מהאי חשיבה. איך האי חשיבה שהוא אחד, הוליד ריבוי של מחשבות? חייב להיות שיש נקודת אמצע, שהיא אי חשיבה הוא אחד, חשיבה שהיא אחת, ומשם מתפרטת החשיבה באופן יותר רחב. אם כן, כשזיהינו באי חשיבה אי מציאות של אחדות מובן, כשזיהינו התפרטות של חשיבה גם זה מובן. המדע הפשוט. כאן אנחנו צריכים עכשיו לזהות נקודה חדשה, שנקראת חשיבה אחת, חשיבה אחת זה דבר שהמדע לא מכיר בו, נקודה. המדע גם לא מכיר באי חשיבה, אבל לפחות בזה מכיר המזרח. חשיבה מתפרטת, על זה בנוי כול תורת המערב של תפיסת המוח. מושכל ברור ופשוט. אי חשיבה ידוע במזרח, חשיבה שהיא אחת, היא לא ידועה. חשיבה שהיא אחת היא בעצם בראשית, ראשית אומר התרגום על המקום בחוכמתא, בחוכמה זוהי מחשבה אחת. נכון, _____ אתם מגיעים, אבל מוח אחד בלשון ארמית, במילים פשוטות. אם כן, ישנם אם כן נתפוס את שלושת ההבחנות שיש לנו, יש לנו הבחנה אחת שהיא בעצם למעלה מהחשיבה, היא אחת. יש לנו הבחנה של חשיבה אחת, יש לנו הבחנה של חשיבות מתפרטות, יפה וזה נקודת ה _____ ממש. חשיבה אחת היא בעצם הנקודה המחודשת, לחשוב מחשבה אחת שהיא חשיבה אחת. ננסה להסביר אותה, המציאות של חשיבה אחת, קוראים לה בלשון עמוקה מאוד, כלילת ההפכים. לכלול את ההפכים, מהו מציאות של ריבוי מחשבות? מדוע בעצם ישנם ריבוי של מחשבות, כלומר ריבוי של חלקי המוח, שכול אחד מתמקם במשהו אחר? זוהי תפיסה מתפרטת, שכול דבר מתעסק בתחום אחר. למשל, בוא ניקח במימד פיזי של ניהול חברה, יש בן אדם שהעבודה שלו היא ההסתכלות העתידית, רחבת ההיקף. ויש בן אדם שהעסק שלו, הוא הניהול היומיומי. העבודה ביניהם מתנגשת הרבה, מי שעוסק ביום, יום, רוצה להשקיע יותר במה ששייך לעכשיו. מי שעוסק בטווח העתידי, מעוניין להעסיק איזה כמה חוקרים, שיגיעו למסקנה בעוד 4 שנים. באיזה היא נקודה, צריך לעשות איזון איפה להניח את הממון של החברה. שאנחנו מדברים בחלקי המוח, מה הסיבה שצריך שיהיו כמה חלקי מוח? מדוע לא די במוח אחד? לא הבנתי, שמעתי לא הבנתי, למה? יפה, אבל למה שלא יהיה חלק אחד שמומחה בכול? למה זה בנוי בכזו צורה? ננסה להסביר, הסיבה שכול אחד מתמקם, אה... לא הבנתי, זה נכון וזה עמוק. אבל זה יכל להיות בחירה באופן לכאורה שאחד באופן מפורש, הוא זה שחושב ובוחר. בעומק מבחינת שני צדדים, חייב להיות שני מוחין, זה נכון. אמת. העומק שבדברים, כי בעצם החשיבה שלנו עצמה סותרת מיניה וביה, כול מיני דברים. יש לנו רצונות שסותרים זה את זה, כן. אם אדם יקח את עצמו, הוא ינסה לנתח את המחשבות שלו, הוא יגלה שיש לו דברים שהוא חושב בהם, דברים הפוכים שסותרים זה את זה. מדוע רוב בני האדם לא מגלים את זה? מעט כן מגלים את זה דרך אגב, כי רוב בני האדם הדעות שלהם הם בעצם מתגלים, באיזה שהם נקודות מאוד, מאוד גדולות ששמה הוא לא רואה את הסתירה. אבל אם היית שואל אותו את אותה שאלה, באיזה שהוא מקרים מזדמנים, היית מקבל ממנו תשובה אחרת. לפעמים לא צריך שלושה יועצים, אותו אדם מייעץ שלושה עצות. מדוע? כול פעם ששאלנו אותו, הוא ענה ממקום אחר במוח, לפעמים קוראים לזה אדם לא יציב, אבל זה לא ממש נכון. אה, אמיתי, כלומר לפי אותו חלק במוח שנמצא עכשיו, בערנות שלו יותר, משם הוא עונה את התשובה. ששאלנו אותו ביום ראשון, החלק הימני שלו מסיבות מסימות היו זה, אז הוא ענה תשובה מסימת, עוד יומיים שאלנו את אותה שאלה, הזיכרון שלו אולי לא היה באותו רגע חזק, אחרת היה עונה את התשובה למה ששאלנו לפני יומיים. עכשיו הוא עונה

עוד פעם את מה שהוא חושב, עכשיו הוא חושב אחרת. הגמרות מלאים בדברים שחז"ל הקדושים, פעם אמרו כך ופעם אמרו כך. איך יכול להיות? התשובה, כמו שיש לנו כמה בני אדם ויש להם כמה תשובות, ואין כאן שאלה שזה סותר זה את זה, שהבנו שהמוח עצמו יש בו כמה חלקים, יכול להיות שכול חלק במוח חושב משהו אחר. העומק של זה, אם כן החלקים במוח הם לא רק שכול אחד מתפקד על משהו אחר, הם בעצם יש להם איזה שהיא נקודה של משבצת, שמתחככים על אותה משבצת, והם מתנגדים זה לזה. דוג' פשוטה, כמו שיש טבע של איש מול טבע של אישה, שיש בו סוג מסוים של התנגדות, בתוך האדם במוחין יש באדם את החלק, שהוא בחינת איש, החלק השמאלי שהוא בבחינת אישה, והחשיבה שלו עצמה הולכת ומשתנה, מרגע לרגע, מזמן לזמן. אם כן הסיבה שיש כמה חלקי מוחין, זה מאותה סיבה שיש ידיים ורגלים, למה לא מספיק ידיים בלבד? כול אחד עסוק בעצם בנקודה אחרת, ובעומק יותר יש בהם גם סתירה. אם אדם היה מעמיק להבין את נפשו, הוא היה מגלה את הסתירות שבתוכו. והסתירות הללו צריך להניח הנחת יסוד, בגבול מסוים הם אינם שליליים, הם חיוביים. בגבול מוקצן מידי, זה כבר פיצול אישיות. אבל באחוז סביר כך אנחנו בנויים, אנחנו בנויים בדעות שמשתנות בתוכינו, מחמת שחלקי החשיבה שבנו הם לא אחד. אם כן הבנו, שאנחנו מגדירים שיש כמה חלקי מוח, זה לא רק הגדרה של כמה חלקים כמו קרון של רכבת, שיש כמה קרונות. זוהי הגדרה בעצם שכול אחד חושב אחרת, מסתכל על הדברים אחרת, אם נעמיד את אותה שאלה ונשאל חלק אחד במוח, כמו שהמחקרים עשו את זה והם קיבלו תשובה אחת, שהם שאלו חלק אחר במוח איך שהם עשו ופעלו, לגרום זיהוי של חלק אחר במוח, הם קיבלו תשובה שנייה. אם כן החלקים הללו בעומק, הם סותרים זה לזה. הם סותרים זה לזה, חייב להיות שיש להם נקודות אחדות בעצם. סיבת חיפוש נקודת האחדות בעצם החשיבה, אם האדם לא מוצא את המוח האחד שבקרבו, אי מציאת המוח האחד שבקרבו, הוא בעצם מקביע בעצמו את הפיצול האישיות. הפיצול האישיות קיים, החשיבה המחולקת, כול חלק מחלקי המוח חושב בצורה שונה, אם מצאנו נקודה שתאחד את אותם חלקים, בנינו לעצמינו בעצם הוויה אחת. אם לא מצאנו את אותה נקודה שמאחדת בין החלקים, הפיצול שקיים מוטבע בטבע מלידה, הוא בעומק מוקבע אצל רוב האנשים, שלא מנסים בעצם להגיע לנקודה השורשית שבמוח, אם הם לא מנסים להגיע לנקודה השורשית שבמוח, הם הקביעו את חלקי החשיבה באופן קבוע, קיבעו, תודה על התיקון. אם כן, הבנו שיש לנו מציאות שהמוח, יש לו חלקים והם סותרים זה לזה. ויש לנו מציאות של מוח שהוא בעצם כוח אחד. איך אנחנו מזהים את הכוח האחד שבמוח? איך, שנייה, רצון מה? למה אתה מגדיר את הרצון במוח? תסביר לי, האמת הפנימית היא אחת? לא תלוי בכלום אבל איך אני אחד, גיליתי צד אחד, איך אני מאחד אבל את החשיבות הנוגדות? השתוות כלפי החשיבה, תסביר לי למה אתה מתכוון. אז אתה הולך לנקודות של רצון שוב חזרנו, אז איך בחשיבה יש השתוות? שיוויוני הבנתי, איך בחשיבה יש השתוות? מילים פשוטות שאני אבין, כן, אבל החשיבה על נושא אחד יש לי חשיבות מתהפכות. הוא עוסק בנושא אחד, והוא רואה בחשיבות שונות. מה הכוונה לחפש בחוץ? אתה צודק, צודק, צודק, אמת. באופן כללי ישנם שני דרכים איך להגיע לחשיבה האחת, או מלמטה למעלה, או מלמעלה למטה. נסביר, הרי אמרנו שיש לנו שלושה חלקים, השורש העליון שלא חושב, השורש השני שחושב בבחינת מוח אחד, והשורש השלישי שהחשיבה מתחלקת. איך אני מגיע לאותו אחד? אם הגעתי מלמעלה למטה, זה בערך כנראה מה שהתכוונת לומר, אני מגיע מהנקודה שלמעלה מהחשיבה, שמה זה אחד ולכן אני יכול להגיע לאחד שבחשיבה. מאידך ישנה דרך להגיע מחלקי המוח, ולהגיע לחשיבה האחת. פורים הוא בעצם לגעת בנקודה שלמעלה מהמחשבה. עכשיו ננסה להסביר את הדברים, ננסה ראשית להסביר איך מגיעים מהחשיבות החלוקות לחשיבה האחת, מלמטה למעלה, מפורש כן. ננסה להסביר את זה, ניקח דוג' אקטואלית, מוכרת לכולם, נדושה, ומסתבר שכבר לאף אחד אין כוח לשמוע אותה, עינייני המזרח התיכון, החדש ישן. האם ראוי לעשות הסכם שלום עם הערבים, או לא? האם יש אפשרות או לא? מאיזה צד של מוח ענית? האם יש לזה

סיכוי? האם זו איזה שהיא אופטימיות למעלה מהמציאות? אולי נעשה איזה שהוא טרנספר ונשלח את כולם, לא ברור אם את הערבי או את היהודי. אבל בכול אופן, אחד מהנושאים הכי נדושים בארץ, חוץ מהדולר שעלה לכותרות בזמן האחרון, זה הנושא הכי נדוש. כבר ב"ה 20 שנה לערך, דנים בזה. כבר כולם מכירים את כול הצדדים, אין לאף אחד מה לחדש. הצדדים ידועים, מוכרים, מודפסים, הן מהצד הכי אופטימי עד לצד הכי מיואש, הכול ברור. עוד לא קמו עם רעיונות חדשים. אנחנו נותנים את זה כדוג' בעלמא, כול החשיבות הללו הם בעצם נובעים, מכך שכול אחד יש לו איזו שהיא נקודה במוח, שהיא יותר בולטת, היא גורמת את אותה חשיבה. אם אדם רוצה לאחד את חלקי המוח, הוא בעצם צריך לקחת נושא, ולנסות לראות איך יכול להיות, כול הזויות של המבט על אותו דבר. בד"כ בני אדם נוטים, מעלים להם איזו שהיא נקודת נידון, הטיפוסים היותר מהירים עוד לפני שהספקת לסיים את המשפט, כבר ב"ה זכית לתשובה שלא לעניין. והטיפוסים היותר איטיים, הם שומעים, מקשיבים, דקה, שתיים, ומביע. מה טיפוס עמוק עושה? טיפוס עמוק שומע, הוא ראשית כול מנסה להעביר לנגד עיניו, את כול האפשרויות שיכולות להיות. כול האפשרויות שיכולות להיות, אז הוא מגיע לנקודת הכרעה. יכול להיות, זה למעלה מכך. אבל ראשית, נתחיל מהנקודה התחתונה, מהי הנקודה התחתונה? בד"כ כאשר מעמידים לאדם איזה שהיא נקודת שאלה, הוא נוטה כול אחד מסיבתו, או מצד תכונה או מצד זמן, כול סיבות שלא יהיו, לעורר איזה שהוא מקום אחד במוח, שמכוחו הוא עונה. מה התולדה של זה? אין לו בעצם הרמוניה עם כול חלקי המוח, רק במקומות שמוכרחים את זה, אין כוונה שחלקי המוח לא מתאחדים, אחרת הם לא היו מתפקדים. אבל בחלקי החשיבה כחשיבה, יש לו כוח אחד עקרוני שכך הוא חושב, זו דעתו, עם זה הוא הולך וזו מחשבתו. ואם קורה שפעם הוא עונה תשובה אחרת, אז החלק השני נרדם, החלק הזה עכשיו התעורר. כול פעם הוא מעורר לעצמו חלק אחר במוח, והוא עונה ממקום אחר. מה התולדה של זה? זה בעצם הפיצול. האדם יש לו את כול האפשרויות לחשוב, והוא ראה שיש אנשים שחושבים אחרת, כול פעם הוא גורם לעצמו התעוררות, של חלק אחר מחלקי המוח. לעולם הוא לא מביא אותם לידי מצב אחדותי. השיטה העיונית של הלימוד, אני מדגיש עוד פעם, השיטה העיונית של לימוד, שהיא כמעט לא מוכרת בציבור הרחב, היא כאשר אנחנו מעמידים נקודת נידון, אנחנו מפרקים אותה לגורמים, כול האפשרויות שיכולות להיות. ישנה כאן נקודה שצריך מעט להסביר אותה. לפעמים ישנם צדדים שנראים מופקעים מעיקרא, הם נראים שאינם צד. אבל אנחנו רואים שגם את הצדדים הכי מופקעים, יש אנשים שדוגלים בהם, ועוד זכו כמה נציגים בכנסת להלביש על זה. כלומר, גם דבר שנראה בעיני מופקע לחלוטין, יש אנשים שאצלהם זה תפיסת חיים, אידיאלוגיה מובהקת. אם הם צודקים או לא צודקים, אני לא נכנס בכלל, לא זה נקודת הנידון. עצם כך שיש מישהו שחושב כך, כלומר יש איזה שהוא מקום במוח שכך תפיסתו. אני אתן דוג' ברשותכם, ישנו נידון בגמרא מה הדין, שניים שהיו הולכים במדבר ויש להם קיתון של מים, הם צריכים להגיע לדוג' לישוב בתוך יומיים, המים מספיקים רק ל 24 שעות קרובים, אם אחד מהם ישתה, השני ימות, אם שניהם ישתו שניהם ימותו. מה צריך לעשות? כבר נפלתם. מה הכוונה? מה האפשרויות ראשית כול שיכולות להיות? בוא ננסה ברשותכם, איזה אופציות יכולות להיות, בקשה כמה אפשרויות הגענו, ג' כן יפה, הגענו ל 4 אפשרויות. כן, אנחנו מדברים באופן הם לבד, זה המצב. כמה אפשרויות יש? ישנם 4 אפשרויות, האפשרות שאף אחד לא ישתה, האפשרות שהם לא ישתו ושניהם ימותו, האפשרות שא' ישתה וב' לא ישתה, האפשרות שב' ישתה וא' לא ישתה. האדם אומר לעצמו, בשביל מה לחשוב על זה? התשובה זה ששניהם לא ישתו ושניהם ימותו, כולנו מבינים שאין כזה צד. אבל כשאנחנו מעמידים שאלה לוגית, הדבר הראשון שאנחנו צריכים לעשות, להעמיד את כול האפשרויות שקיימים בפוטנציאל, שאפשר שיכולים להיות. זה שנכריע לבסוף שהם אפילו לא צד, זה סוג של הבנה. אבל ראשית כול העמדנו את כול האפשרויות, שיכולים להיות. אברהם אבינו שהוא בא לחפש את האמת, הוא ניסה לחקור את כול הצדדים. כול צד הכי רחוק שיכול להיות, הוא ניסה לבדוק אותו. אדם שבעצם לוקח כול נידון שבא לידינו, בין אם הוא

נראה סבוך ועמוק, ובין אם הוא נראה קל. וזה שהוא נראה קל, הרבה פעמים זו הטעיה מוחלטת, זו הסתכלות שטחית ראשונית. אבל כאשר הוא יתבונן בנושא, הוא לא כ"כ קל. והוא יקיף אותו מכול הצדדים שיכולים להיות. הוא בעצם מרגיל את עצמו בכול נקודת נידון, להפעיל את כול חלקי המוח שבקרבו. משם הוא יכול לבקוע לנקודה אחדותית במוח. הסדרה הראשונה הרי הסברנו שהמזרח, הוא בעצם צד אחד של מטבע. המערב חלק שני של מטבע, ותורת ישראל אמצע שכוללת את הכול. עכשיו נסביר את מה שזה נוגע למוח לעינינו, צורת לימוד התורה, מי שלומד אותה כראוי, היא בנויה על הצורה הזאת בדיוק. היא בנויה על צורה שהלימוד נבנה, לקחת נקודת נידון ולהקיף את כול הצדדים שיכולים להיות. ההקפה שיכולה להיות מכול הצדדים, היא בעצם גורמת לאדם בשלב מסוים, להגיע לתפיסה אחדותית של כול המוח כולו. ככול שאדם יחדד את המוח, ויחשוב בכול נקודת נידון על כול האפשרויות שיכולות להיות. על אף שבוודאי ברוב המקרים, או לפחות בחלקם הוא יכריע צד אחד מהאפשרויות. בפרט אם זה שאלה מעשית שהוא חייב לנהוג למעשה. אבל במוח הוא הרגיל בעצם, להפעיל את כול חלקי המוח בכול נקודת נידון. הפעלת חלקי... כן? נסביר, שאלתם טוב, שאלתם טוב. כשאני מפעיל 1,2,3, או באופן שזה יכול יותר להתפרט, ניקח את זה כקו כולל 1,2,3, אני לא חושב 1 שם אותו במחסן, 2 שם במחסן, 3. אני למדתי את שלושת הצדדים ועכשיו אני צריך להכריע. אז אני לוקח את כול ההיקף של כול שלושת השיטות, נותן נקודת הכרעה ביניהם אז חיברתי אותם. אם הייתי חושב דבר אחד ביום ראשון, הלכתי לישון. דבר אחד ביום שני, הלכתי לישון. דבר שלישי ביום שלישי, גמרתי לחשוב, אין הכי נמי שלא הקפתי נכון. אבל אני לוקח את כול ההיקף של הכול, ואז אני מנסה לבדוק מה הנקודה הכי מסתברת, ההכרעה תהיה כמובן לפי החשיבה שלי, אין הכי נמי גם כן. אבל היא הכרעה שמגיעה מתפיסת היקף, של כול חלקי החשיבה. ולכן היא מאחדת אותם. נכון, החשיבה האחת ראשית היא לא מושלמת, הסברנו שיש דרך מלמטה למעלה, ומלמעלה למטה. אנחנו נגיע ביחד משניהם. אבל אנחנו מדברים חקירה, איך להגיע למקום יותר קרוב לאחדות. זה עדיין לא מגיע לאחדות מוחלטת, אמת. אבל כאשר אנחנו מציירים שכול בן אדם מפעיל, את אחד מחלקי המוח, כול פעם אחר. אנחנו נמצאים בהתפרטות היותר רחוקה. כאשר בכול נקודת נידון אני חושב על הכול. באופן שימושי איחדתי את כול חלקי החשיבה. קירבתי את עצמי יותר לחשיבה האחת. נכון, אמת זה אותה נקודה שיותר חזקה במוח, היא תכריע איזה נקודה, האם צדק או חיים. אבל ראשית העמדת את כול הצדדים, ההכרעה לא נכנסו אליה בכלל. בעומק, בעומק, בעומק היא חלק מהאחד. אנחנו עוד לא נגענו בנקודת ההכרעה ברשותכם, נגענו באותה נקודה שאני לוקח את כול האפשרויות של החשיבה שקיימים, ומתבונן עליהם בהיקף אחד. שאני מתבונן עליהם בהיקף אחד, איחדתי אותם. מאיפה ההכרעה הזאת? נכון שבעומק היא חייבת להגיע מהאחד. כי עצם כך שאני מכריע צד אחד, אז היא חייבת להגיע מהאחד. אבל לא נכנסנו לנקודה הזאת ביחס הזה עדיין. כן? השאלה שאתה שואל היא נכונה, אבל היא חוזרת על עצמה בכול מיני דברים, אם אתה קורא למשל עשרה מודעות של אנשים שמבקשים להתנדב, אז אתה יכול להתנדב בעשרה מקומות? לא. אז אתה לוקח את הנקודה, שנראית לך שאנשים פועלים, הכי קרובה לביתך, הכי קרובה לביתך, לא נפקא מינה איזה סיבה, והחלטת שזו הנקודה שבחרת מתוך העשרה. שאתה מדבר על הנקודה לחשוב, אם התכלית היתה רק בעצם להכריע בכול נקודה, אז היה באמת צריך לחשוב על הכול. אבל אם התכלית היא להגיע, לחשיבה יותר מעמיקה, זה לא ממש משנה על מה תחשוב. לכתחילה תחשוב כבר באותה נקודה, שהכי חשובה לך. _____ אתה בא לקחת את הנקודה הכי רחוקה וצדדית, אבל משניהם אתה תגיע בסוף לאותו רובד, של חשיבה עמוקה. רק אדרבה תחשוב על אותה נקודה, שהכי קרובה לליבך, למה לקחת את הזנוחה? אין מטרה באמת לחשוב על הכול, כי אנחנו גם לא יכולים באמת להספיק את הכול. חיים כאן 70, 80, 90, 100 שנה ואנחנו לא נצליח. אנחנו צריכים בעצם להגיע לרובד כזה, שהחשיבה שלנו היא עמוקה כמה שאני יכול להספיק לחשוב ולהכריע דברים, תכריע. כן? היא לא

מטשטשת, היא מבהירה אותה. למה? כי בכדי להבין דבר, הכלל הוא שאם אתה רוצה לראות לבן בצורה ברורה, תעמיד שחור מולו, ותראה את הלבנונית באופן יותר חזק. כאשר אנחנו מעמידים נקודת שאלה, אדם לא חושב יותר מידי, לא כול האופציות עומדות לפניו, והוא מכריע צד אחד באופציות, בעצם ההכרעה שלו היא הכרעה מאוד קהה, לא הכרעה אמיתית. כי האופציות לא עמדו לנגד עיניו בבירור. יכול להיות שעדיין ההכרעה תישאר אותה הכרעה, גם שהאופציות לא עמדו לנגד עיניו, כי זה נטיית נפשו. אבל כאשר הוא _____ את כול הצדדים שיכולים להיות והוא הכריע, הוא הכריע ממקום הרבה יותר ברור. הוא ראה את הברירות שבדבר ואז הוא יכריע. אין סיבה שהיא תקלקל, יש סיבה שהיא תתן בהירות הרבה יותר. אם כן שאנחנו מדברים, מהתפיסה של המלמטה למעלה, זהו בעצם עניין לקחת את כול האפשרויות, שיכולות להיות, להתבונן בהם. ההתבוננות בהם היא בעצם מלמדת את האדם, להפעיל בו זמנית את חלקי החשיבה שקיימים בקרבו. כן? למה? אני לא זוכר כול מילה שאמרתי, מוקלט. אבל וודאי שלא התכוונתי אם אמרתי, תסביר. כן, נכון. לא נראה לי שאמרתי אבל אם אמרתי, זה היה משהו בהקשר שנפלט _____ . זה שלא חושב זה דבר חיובי, רק אם הוא לא מחובר למקום של המחשבות. אחרי שאדם מחובר למקום של המחשבות, אז המחשבה הראשונית היא אמיתית, כי היא מגיעה מאותו מקום, אבל לא בהתחלה. אם כן, הבנו איך מלמטה למעלה ישנו היקף של כול המחשבות כולם, האדם לוקח נקודת נידון, הוא מקיף אותה במחשבתו, מתבונן על כול האפשרויות שיכולות להיות, ואז הוא מגלה בעצם את האחדות שבמוח. במאמר המוסגר, החלקים הללו הם גם חלק משיטת רפואה, לאנשים שחלקי המוח המסוים שלהם נפגע, ורוצים בעצם להחזיר אותו לתפקוד, כאשר הוא יתרגל לעורר את שאר החלקים במקביל, הוא יעצים גם את הכוח הפגום. לא ניכנס לזה כרגע, במאמר המוסגר. אם כן זה גורם לאדם, להגיע לאט לאט לחשיבה שהיא יותר אחדותית, ויותר אחדותית ויותר אחדותית. מה השלב הבא? השלב הבא כאשר האדם מתרגל להתבונן בכול דבר, את כול הצדדים שיכולים להיות, ובעומק בסוף מצליח בבת אחת להתמודד איתם, ולראות אותם. נסביר את זה במשל פשוט, אנחנו מכירים שרוצים להמחיש משהו, אנחנו מחפשים המחשה שהיא תלת מימדית. מה קורה אם אין לי המחשה שהיא תלת מימדית, יש לי רק המחשה שהיא דו מימדית? עומד לפני המחשה דו מימדית, אני צריך לצייר לעצמי בכוח הדמיון, איך זה נראה תלת מימדי. בפעם הראשונה זה קשה לעשות את זה, בפעם שנייה זה קשה, שלישית זה קשה, ככול שבן אדם יתרגל יותר, אפילו שהוא יראה דמויות שהם בעצם דו מימדי, הוא רואה אותם בתפיסה שלו איך הם תלת מימדי. אנחנו לוקטים את זה כמשל בלבד, כוונת הדברים ישנו חיבור במוח שמגיע באופן של הדרגה, לאט, לאט. כמו שילד למשל לומד חשבון, עושה שניים ועוד שניים, לוקח זמן. אדם מבוגר, זה רץ. בהתחלה כאשר האדם מנסה לתפוס את המחשבות ההיקפיות, זה מגיע אצלו בצורה הדרגתית. צד אחד, צד שני, צד שלישי, צד רביעי וכו'. כאשר המוח לאט, לאט מתגלה בו עוד הנקודה האחדותית יותר, אז היא הופכת להיות אצלו חזותית. דוג' אם אנחנו מסתכלים עכשיו על איזו שהיא תמונה, בתמונה אנחנו רואים פרטים רבים, יש ים, יש נוף, יש עצים, יש בהמות, ברזים, כול מיני דברים שיש בתמונה. אנחנו רואים בעצם את ההיקף שלה חזותי בבת אחת. חלק מבני האדם אם תשאל אותו, מה ראית? הראית לו את התמונה בבת אחת, ולקחת אותה ממנו, לקחת את התמונה ממנו, ראיתי ים, ראיתי כבשים, לא, כלבים לא ראיתי. למה? כי העין שלו עוד לא תפסה את זה. המהירות של הזמן שנתנו לו לראות, הוא עדיין לא קלט את זה. אבל בעומק ככול שבן אדם מתרגל להסתכל על דברים, ולראות את כול ההיקף שלהם, הוא מתרגל לראות דבר על כול ההיקף שלו במהירות. ואז הוא מקבל תפיסה, חזותית אחדותית. בד"כ התפיסה במוח, כאשר אנחנו רואים דברים ורוצים לחבר אותם, היא איטית. מדוע היא איטית? כי אנחנו מתרגלים בעצם לחשוב, על דברים שהם נפרדים. אם אנחנו מאחדים זה בדברים מסוימים. אבל תפיסה שכול דבר אנחנו מאחדים אותה, כמעט לא מצויה אצל בני אדם. אדם מתרגל לאחד ברובדים שהוא מכיר, זה חשבון של איזה שהוא ארגון קניות בבית וכדומה, הוא מאחד

אותם. אבל בדברים אחרים הוא לא רגיל לאחד. אם אדם התרגל שכול מחשבה שיש לו, הוא בעצם מתבונן על כול הצדדים האפשריים, והוא מנסה לראות את כולם בבת אחת, בשלב מסוים הוא יקבל תפיסה חזותית לראות, הכול בבת אחת. זה סוד שנקרא חוכמה. מהי חוכמה? ישנה חוכמה וישנה בינה. החוכמה היא בעצם כלל, הבינה היא התפרטות. בד"כ כאשר האדם רואה כלל, אז הוא לא רואה את הפרטים. כשהוא רואה את הפרטים אז הוא לא רואה את הכלל. מה המטרה? המטרה היא בעצם לראות את הפרטים מאוחדים, בבת אחת ככלל. אז האדם בעצם מחבר, את כול חלקי המוח שבקרבו. ישנו אדם שרואה רק כללים, יש אנשים שיש להם מעוף, הם מקימים עסק, רואים כללים. בד"כ המוח הימני זה מה שהוא רואה, הוא רואה כללים. לעומת זה ישנם אנשים, יותר הצד השמאלי שבמוח, הם רואים פרטים, יש אנשים שהם בעצם ממציאי רעיונות, אבל הם לא מסוגלים לייצר כלום. הם משווקים רעיונות, זה התחום שלהם. יש להם רעיונות כלליים, אם נרד איתם לפרטים הם יתקעו. זה לא אומר שהרעיונות לא טובים, הם לא האנשים שמסוגלים ליישם את אותם פרטים, לפעמים בפרטים נתקע כול הרעיון, זה קורה הרבה פעמים. אבל לפעמים הרעיון הוא טוב, וגם אפשר ליישם אותו בפרטים, רק צריך מישהו שיבנה אותו. לעומת זאת ישנם אנשים שהם חיים בפרטים, אין להם אופק, אין להם תפיסה רחבה. הוא יכול לנהל את החנות ביום, יום, ולזכור איפה כול פרט מונח, אבל אין לו אופק, אין לו מרחב. הוא זוכר כול פרט כפרט מקומו ותפיסתו. מהו מוח בנוי? מוח בנוי זה אותו אחד שרואה כללים, ורואה פרטים, והוא בעצם תופס אותם יחד. זהו בעצם האחדות שבמוח. לכן הם התחתנו, כששואלים פרטים אז צריך לקחת את כול הפרטים, להעמיד את כולם בת אחת, ולראות איך הם נראים, את כולם בבת אחת. זה מה שאמרנו שאני לוקח נקודת נידון, אני לוקח את כול האפשרויות שיכולות להיות, ומנסה להצליב את הכול אחד מול השני. אז בעצם לקחתי פרטים, ואני רואה אותם ככלל. מאיפה הנחת היסוד הנחרצת הזאת? רואים 2 מטר. יתרו, הוא אמר לו שהוא לא רואה את הפרטים הקטנים, או שהוא אמר לו שלא יהיה לו מספיק זמן, לטפל גם בהם, לא שהוא לא רואה. מי שפירש את זה שגה. הוא בעצם פירש את עצמו. הטעות שמשה רבינו יכל להתעסק בשניהם, אבל מבחינת זמן אי אפשר להרכיב את כול הדברים בחיים, אי אפשר להיות גם סנדלר, גם נגר, גם... מציאות אתה לא יכול להתמודד עם הכול. זה לא אומר שאין לי את הכוחות, אבל זמן הוא נקודה מגבילה. נכון, זה יתרו הציע להטיל תפקידים, אבל זה לא מחמת שהוא לא היה מסוגל. מחמת שהזמן לא נותן. נבול תיבול גם אתה, וגם העם אשר איתך, ואז אפשר להתקיים. אבל זה לא שבעצם הוא לא יכל להתקיים. משה הוא בעצם הוא כול הכוח של כול כנסת ישראל, הוא הכלל שכולל בתוכו את כול הפרטים. אם כן... שאלה נכונה, שאלה נכונה, תשובה, שמשה רבינו עבד במסירות נפש, בא יתרו כאדם חיצוני והציע איך ליעיל את המערכת. משה מצידו היה עובד עד שהתמוטט. הוא בשום אופן לא פרק מעצמו עול. כשהעצה באה מיתרו הוא שאל את הבורא עולם. מעצמו? הוא יכל לעשות את הכול, אם הקב"ה רוצה שזה יהיה אחרת, היה בא ואומר לו תשנה, בוא לא נשכח הוא היה גם שליח גם. וודאי שבמובן הרחוק, הבורא עולם, התגלגל דרכו. _____ פרשה אחת בתורה, זה היה שליחותו של פעה. כן בקשה... באיזה נקודה? נכון, נכון. בוא נגדיר את זה בעז"ה, כמו שנראה להלן, אז המוח, החלק הימני במוח הוא נקרא גברי, החלק השמאלי הוא נקרא נשי, גם באיש יש את האישה שבו, ובאישה יש את האיש שבה. ככול שאדם מעצים את זה בקרבו, הוא בעצם מגלה את החלקים הגבריים והנשיים בתוכו. ככול שהוא לא מעצים, הוא לא מגלה. אבל זה לא שהיה חסר, זו הגדרה שהכוח הכולל בעצם צריך לכלול את הכול, והכוח המתפרט לפרט, אבל בתוך עצמם הם גילו את הרובדים הללו. בקשה.. אני לא שומע, המקום האחדותי, כן? בעומק בוודאי. נכון. אם הוא מאוחד באמת במוח, הוא יהיה מאוחד ברגש, אם הוא לא מאוחד בשלמות במוח, זה יכול גם שזה לא יגיע לרגש. כן? יש כללי דרשות. 13 כללים שהתורה נדרשת בהם, משם מגיע המשניות, שזה כלל ראשון, שלב גמרות שזה פרט שני, ומתפרט. זה לא יותר, זה כללים ופרטים. בוודאי שיש יותר פרטים מכללים, זה טבע הפרטים. מתעסקים בדברים שהם כך או כך,

ביחס לכלל. אבל לא ביחס של פרט, כפרט לעצמו. אלא העמדה של כול הפרטים מול הכלל. כן בקשה... לשם אנחנו מגיעים, זה מה שאמרנו מלמטה למעלה, עכשיו נגיע מלמעלה למטה. מה אתה קורא מחשבה שלילית? ננסה להגיע לצד השני, ואם עדיין תהיה השאלה, תשאל. בינתיים ציירנו את המלמטה למעלה, ננסה לצייר הפוך, אם השאלה במקומה עומדת, תשאל. עוד לא נגענו בנקודה הזאת. כן? זה בסוף כן להגיע לעצם, נכון. בנקודה הזו נכון, כן כתכלית כן, כאמצעי בינתיים לא. בהחלט. אם כן הבנו, שישנה דרך איך להתקרב לנקודת האחדות שבמוח, היא כוח בעצם לכלול את כול האפשרויות של המחשבה, שיכולים להיות באותה נקודת נידון. עכשיו נלך בצד ההפכי מלמעלה למטה. אנחנו רואים את זה פיזית, שלפעמים בן אדם שקוע באיזה שהיא בעיה, אם זה אלגברה או כול אחד בתחום אחר שיש לו, הוא מנסה לפצח את נקודת הנידון, ולא עולה בידו, אם הוא ינסה לפצח עוד, ולפצח עוד, אולי בסוף הוא יפצח את מוחו ולא את הבעיה. מה הפתרון? לישון על זה. אמת, על זה אנחנו _____ בדיוק על זה. הפתרון הוא כמו שיודעים, הוא בעצם ההרפיה. מה הסוד של ההרפיה? ההרפיה היא בעצם כניסה לעולם של הבלי מחשבה. לכן השינה, על אף שזה פתגם עממי, אבל יש לו גם מקורות פנימיים, לישון על זה כלומר, שאדם בעצם מסלק את המוחין שלו. כלומר, הוא מחזיר אותם למצב של אי חשיבה. שהוא מחזיר אותם למצב של אי חשיבה, אז המחשבה הראשונה שהוא מקבל מחדש, היא מגיעה מהיכן? מהאי חשיבה. ננסה להסביר את זה, העמידו בפנינו איזה שהיא נקודת שאלה, אנחנו חושבים על מה ששאלו אותנו. מה גרם לנו לחשוב? השאלה. נחזור לשבוע שעבר, הסברנו שהחשיבה מורכבת מחיצוניות ומפנימיות. החיצוניות חושבת מחמת הגירוי החיצוני, שמחמתו הוא הגיע. וישנה חשיבה עמוקה פנימה, שמגיעה מתוך הנשמה החוצה. כאשר מעמידים בפנינו שאלה, ואנחנו חושבים מחמת השאלה, אם כן הסיבה לחשיבה הוא גירוי מבחוץ פנימה, גירוי מבחוץ פנימה, יכול להגיע לעומק עמוק במוח? לא, לא. הוא לא יכול להגיע. מדוע הוא לא יכול להגיע? כן? יפה, למה זה גרם? זה גרם לבנין? או שבעצם חסמו אותו בדרך ולא הועילו? יפה, היא חדרה עד רובד מסוים פנימה, אבל היא לא יכלה להגיע עד לעומק הפנימי, ולכן היא חסומה. אם היא היתה מצליחה לחדור עד העומק הפנימי, אז היתה פותרת את הבעיה, אבל היא לא חדרה עד שם, אז היא יצרה בעיה מסוימת. אם כן, כאשר יש לבן אדם איזו שהיא, נקודת נידון שהוא חושב עליה, סיבת הנידון שהוא חשב היא באה מבחוץ, הוא קיבל איזה שהוא גירוי והוא חושב. המקור של החשיבה הגיע מסיבה חיצונית, כאשר המקור של החשיבה הגיע מסיבה חיצונית, הוא לא יכול להגיע לנקודת החשיבה הפנימית. הצעה, תרפה הלכת לישון, קמת בבוקר, משהו מתוכך הזכיר את זה, אע"פ שגם זה לא נקי לגמרי, בוודאי שיש גם זכרונות מאתמול, אבל לפחות זה יותר נקי מהטרדה של המוח, שחשב בעניין אתמול. זה מגיע עכשיו ממקור פנימי יותר, הסיבה לחשיבה הוא הכוח הפנימי שרוצה לענות לך, הכוח הפנימי שרוצה לענות לך, כשהכוח החיצוני הושקט, הוא יותר פנימי, יותר מבין, ולכן המקור של התשובה שלו היא יותר אמיתית. אם כן מהי העצה? כאשר יש לנו נקודת נידון, ואנחנו רוצים להגיע לחשיבה אחת, אני יכול להגיע לחשיבה אחת מלמעלה למעלה, מבחוץ פנימה. איך? כמו שאמרנו, אני מנתח בעצם את נקודת הנידון, על כול האופנים שאפשריים, ניצחתי את כול האפשרויות והעמדתי אותם בצורה חזותית, את כולם בבת אחת, איחדתי אותם, קירבתי את המוח לחשיבה האחת. עד כדי תפיסה חזותית מוחלטת. מאידך מלמעלה למטה, או בלשון אחרת מבפנים החוצה, אני מקבל חשיבה ממקור של האי חשיבה. ממקור האחדות עמוק פנימה, כאשר אני מקבל חשיבה ממקור האחדות פנימה, אני מקבל חשיבה אחדותית. המקור שממנו הוא הגיע, הוא ממקום אחדותי, הוא לא ממקום שהוא נפרד. ולכן המחשבה שאני אקבל, היא מחשבה אחת. ישראל עלו במחשבה ראשונים להיבראות, מה אכפת לי מי ראשון, מי שני? זה איזו שהוא מירוץ מי הגיע ראשון? לא. המחשבה הראשונה אז היא הכי קרובה, לשורש של החשיבה, אז היא נמצאת בתפיסה האחדותית, לכן הם נקראים גוי... אמת, אמת. לכם הם נקראים גוי אחד בארץ. מה הכוונה שהם גוי אחד בארץ? הם עלו בתחילה במחשבתו של בורא עולם, כביכול

להיבראות, אם כן החשיבה שלהם כביכול היא הקרובה ביותר לנקודה של האחד. אם היא הקרובה ביותר לנקודה של האחד, אז זה מחשבה אחת. זהו הסוד של המחשבה אחת. מלמטה למעלה אי אפשר להגיע למחשבה אחת מוחלטת, מלמטה למעלה בצירוף של מלמעלה למטה, אפשר להגיע למחשבה מוחלטת. למה שלא נלך רק מלמעלה למטה? כי אם נלך מלמעלה למטה בעצם אין לנו, איך להאיר את המחשבה האחת. זה האנשים העקשניים בדעותיהם. שיש להם איזה שהיא התנוצצות עמוקה מבתוכו, אבל הם לא מסוגלים להוציא את זה החוצה, מול שאר הדעות. כי הם לא בנו מלמעלה למטה, מכלול של כול הדעות וההכרעה, יש להם דעה אחת מעבר לזה הם לא יודעים כלום, הם לא מעוניינים לשמוע, זו דעתם, זו הנהגתם והם תמיד צודקים. זה שהם תמיד צודקים, זה אולי יכול להיות עוד נכון, אבל זה שהם לא שומעים את שאר החשיבות, זה נקרא מילתא ד'לא מתקבל, אי אפשר לקבל את זה. איך אדם מוריד את החשיבה העמוקה החוצה? הוא בונה גם מלמעלה למטה, הוא מקבל את כול החשיבות שיכולות להיות, ואז הוא מכריע, איך? מלמעלה למטה. הוא מאחד את כול החשיבות מלמטה למעלה, אבל איך הוא מכריע? הוא מכריע מלמעלה למטה. מהנקודה הפנימית שבתוכו, משם הוא מקבל נקודת הכרעה. לא תמיד קל, אבל אמת, אמת. זה ננסה עכשיו להסביר, פיזית איך עושים את זה, המילים לא קל זה מילה עדינה, לפעמים הרבה יותר מזה. כאשר האדם חושב, ישנה הרפיה מובנית. כוונת הדברים, יש לפנינו איזה שהוא אתגר, שאנחנו רוצים לפצח אותו, בכול תחום שלא יהיה. אנחנו מתחילים להפעיל את המוח, אצל חלק מהבני אדם אם לא רובם, בד"כ האדם מתחיל לחשוב, המחשבה גולשת לעניין אחר, הוא עוד פעם נזכר, והוא עוד פעם מחזיר את המחשבה לעניין. הוא עוד פעם נזכר, הוא עוד פעם מחזיר את המחשבה לעניין. ראשית מדוע הקב"ה ברא כך את העולם, שהמחשבה כול הזמן מוסחת? יש בזה תועלת. שלא ניכנס לייאוש, סיבה ראשונה. סיבה שנייה, זה סוג של הרפיה מובנית אצל האדם, שהוא מרפה את עצמו מהחשיבה הקודמת. אבל כמובן שזו הרפיה מאוד שטחית, ומאוד חלקית. ישנה הרפיה שהיא בעצם, כמו שיש דמיון מודרך ברשותכם יש מחשבה מודרכת. מה זה? אם היא מטרידה היא לא יכולה להיות הרפיה. זה תתרא ד'סתרא. זה בד"כ נעשה באופן של דמיון מבולבל, מה שאתם אומרים, לא מובנה. נכון, נכון. אם כן מהו בעצם מחשבה מובנית, מחשבה מודרכת? האדם לוקח נקודת נידון, הוא מנתח אותה על כול אגפיה, כשלב ראשוני, לאחר שהוא קיבל את כול האפשרויות שיכולים להיות, הוא רואה את נקודת המכלול, הוא מנסה לחשוב מה הגיוני, ומרפה. הוא מנסה לחשוב מה הגיוני, ומרפה. נח, משקיט את המחשבה. אמת, לא מוכר. אם הייתי יכול לצלם הייתי נותן לך. המושג להשקיט מחשבות, הוא קיים בכול מיני תחומים אצל אנשים, אני לא נכנס לו כרגע, הוא קיים בכול מיני שיטות אה.. רחבות. הרפיה של מחשבה. לא שזה קל, אבל זה קיים כמושג. האדם חושב בנקודה מסוימת, הוא חושב, הוא מתאמץ ומרפה. להתחבר לאותו מקום שלמעלה מהחשיבה, זה בא בתנועה. אני חושב ומרפה, חושב ומרפה. מרפה, נושם עמוק, נח. מרפה, עוד פעם חושב, עוד פעם נושם עמוק, נח. חוזר חלילה. זו בעצם מחשבה מובנית, בצורה הנכונה. מחשבה שהיא מובנית בצורה הנכונה, היא בעצם עם הרפיה כי היא צריכה מקור. אמת, בדיוק, אמת. המחשבה עצמה היא בעצם משנית, בראשית כמו שאמרנו בחוכמה, זה מתחיל באות ב' כי זהו דבר שני, זה לא דבר ראשון. המחשבה יש לה מקור, המקור שממנו האדם מקבל את המחשבה, זהו ההשקטה. החוכמה מאין תימצא, מהמקום המושקט בפועל. הגדרת ההשקטה היא בעצם הגדרת מקור היניקה של החשיבה. אם כן הבנו שישנה הצלבה, מלמטה למעלה, ומלמעלה למטה. מלמטה למעלה האדם מקיף את כול צדדי הבעיה, את כול צדדי האפשרויות, ואז הוא נכנס לתהליך של מחשבה והרפיה, מחשבה והרפיה, לשם הוא מגיע בעצם, למוח המאוחד שקיים בתוכו. המוח המאוחד שקיים בתוכו, הוא יונק מהמקום שלמעלה מהמוח. הוא יונק מעצם הגולגולת, ובלשון יותר עמוקה יש לו יניקה, גם מעבר למה שנמצא בגולגולת. הגולגולת היא בעצם נקודת ההיקף, היא מקיפה את המוח. אם אנחנו רוצים בעצם לקבל מחשבה, שהיא מקיפה את הכול, אנחנו מקבלים את זה מכוח הגולגולת. כול

חלקי המוח, איפה הם נמצאים? בתוך הגולגולת. אם אנחנו חושבים רק עם המוח כמוח, בעצם יש לנו מחשבה חלקית, המקור של החשיבה כחשיבה, בכדי לאחד את כול חלקי המוח, זהו בעצם מהגולגולת. הגולגולת הוא מוח או שהוא עצם? באמצע, עצמות. דיברנו שהוא בעצם החיצוני, חתירה. כי בעצם המציאות של הגולגולת היא נקודת העצם שמאחדת את חלקי החשיבה, הגולגולת הוא לא כלי בלבד לאחסן את המוח, אלא הוא מקור השראתי של חשיבה. הוא המקור של ההשראה. בעומק, החשיבה כחשיבה, היא צריכה להגיע מתפיסה עמוקה, כוללת והיקפית. אשר יצר את האדם בחוכמה, כול הבריאה כולה יש לה צורת אדם, והאדם נברא בחוכמה. כלומר, החוכמה מקיפה את כול הקומה של האדם. אם אנחנו רוצים בעצם, לתפוש תפישה אמיתית, אנחנו צריכים לתפוש תפישה שכוללת את הכול. תפישה שאינה כוללת את הכול, היא בעצם לא יכולה להביא את האדם לשורש המחשבתיות שבו. לעינינו קצת בעינינו ד'יומא, חייב איניש ליבסומא בפוריאי, עד ד'לא ידע בין ארור המן לברוך מורדכי. תרגום, אדם חייב לשתות בפורים, מובא במסכת מגילה, עד שהוא לא ידע בין ארור המן לברוך מורדכי. מה כוונת הדבר שהוא לא יודע בין ארור המן לברוך מורדכי? יש בזה כמה רובדים, אבל נתייחס לעינינו, כאשר אנחנו מעמידים המן מול מורדכי, מייד כול אדם יגיד, ברוך מורדכי ארור המן. מה לא ברור? אבל חז"ל מגלים לנו, תנסה גם לחשוב הפוך, מה הכוונה עד שלא תדע בין ארור המן, לברוך מורדכי? הביאו לך שני בי אדם, המן ומורדכי. נותנים לך נקודת הנחה, שאחד מהם ארור, ואחד מהם ברוך או בלשון יותר כוללת, האם הם ברוכים או ארורים? מה אנחנו צריכים לעשות עם זה? לא להדביק מיד תיות, מורדכי ברוך, המן ארור, זה התפישה החיצונית, והשטחית והמיידיית. התפיסה העמוקה אומרת, אולי שניהם ברוכים? אולי שניהם ארורים? אולי מורדכי ברוך והמן ארור? או אולי זה מתהפך? ארור המן וברוך מורדכי, כידוע שזה בגימטריא אותו דבר, מדוע? כבר יודעים את זה משנה שעברה. אם כן, הגדרת הדבר שבנפש שאנחנו באים להתעסק, עם מורדכי והמן, ההכרעה היא ברוך מורדכי, ארור המן. אבל בפורים, האדם צריך לקחת, להקיף בעצם את כול האפשרויות, שיכולות להיות. ההכרעה מגיעה. זה איפה שהוא מתעורר. קשה להתייחס לזה, פורים הוא זמן, בנפש הוא קיים תמיד. אני לא יכול להתייחס לזה במסגרת להרחיב. הוא לא רק סמל, הוא הגדרה שבאמת זה קיים תמיד, הוא לא רק סמל, זה קיים בנפש השאלה כמה אדם משתמש איתו. אה? איזה דרך? להשתכר עד שאתה לא יודע, הכוונה היא עד שאתה מגיע למקור החשיבה. אבל המקור החשיבה נותן לך את כול האפשרויות, שיכולות להיות. יש דרך שאתה מגיע, לכול האפשרויות שיכולות להיות מכוח שאתה חושב את הכול, ויש דרך שאתה מגיע מהתפישה הפנימית עד שם. אבל אתה חייב בסוף לכלול את שניהם. אם לא ביססת את ההנחות קודם, זה מסוכן מאוד. כי בן אדם שאין לו תוכן פנימי, ברגע שהוא משתכר אתה רואה מה קורה ברחובות. אם הוא ביסס את הדעת שלו, כן? נכון, זה מה שאמרנו על צדק וחיים, נכון. נכון, השאלה היא נכונה מאוד, מאוד, מאוד, ראשית כול. אנחנו לא התייחסנו ברובד בהם נגעתם עכשיו, במילים קצרות, המקום של האי חשיבה, יש בו מה שנקרא רובדים, יש אי חשיבה שבן אדם מבין שיש חשיבה יותר עמוקה, ויש רובד של אי חשיבה שאדם מבין, שיש מקום שהוא למעלה מהמחשבה. להגיע למציאות שלמעלה מהתפישה שלי, להבין שישנה תפישה אחרת, היא באותה נקודה שאני מגיע בעצם לכלול את כול ההפכים, וכשאתה בטוח שיש צד הפכי למה שאני אומר, אז כלומר שיש לו מקור חשיבה שונה, אני צריך להתחבר אליו. אני יש לי הכרעה לצד אחד, כמו שאמרתם מסיבות אלו ואלו. יש אדם שמכריע בדיוק הפוך. כאשר אני מנתח את הצד ההפוך, אני מנתח רק את הצד ההפוך? או גם את מקור המחשבתיות שלו? אם אני נתח ממקור המחשבתיות שלו, אני אפרוץ. אם כן... בקשה, דעת זה החיבור ביניהם. אנחנו נגמור לפני פורים, אין מה לגמור. אנחנו הגדרנו בכללות, את ההגדרה של שכלים מחוברים, כהגדרה של מקור חשיבה אחת, וכלילת כול ההפכים. שנגיע להתפרטות בכול חלקי המוח ניכנס לכלול אחד מהם, בפני עצמו. לא נגענו עכשיו בחלקי המוח עצמם, לקחנו רק את ההנחה הבסיסית שהמוח מתחלק, ניסינו להסביר איך מאחדים אותו. זו

הגדרה, שכיוון שכול אחד יש לו צד אחר של חשיבה, מהיכן הגיעה חשיבה מתהפכת? אם בעצם בתוכי, חלקי החשיבה שבתוכי נפרדים, אז גם אני ואתה נפרדים, אבל אם בתוכי בעצם, החשיבה שלי מאוחדת, אז בעומק אני ואתה מאוחדים. זה אותו שורש, רק יותר רחב. אם כן לעינינו של יום, עד ד'לא ידע בין ארור המן לברוך מורדכי, זו ראשית כול שאדם מעמיד את הכלים, של כול האפשרויות שיכולות להיות, הוא מגיע לאותו מקום בנפש, שהוא למעלה מהחשיבה, ומשם הוא יונק בעצם את ההכרעה. אבל הכרעה ממה? הוא העמיד מראש 4 אפשרויות, אם האדם מעמיד רק אפשרות אחת, הוא לא מחפש הכרעה. מעמיד 2 אפשרויות, אז הוא מכריע רק בין 2, אבל לפני שהוא הכריע, הוא כבר הכריע שניים לא נכונים, שניים מארבע. כן? אבל כול זמן שיש אגו, אז יכול להיות שהמחשבה גם באה מהאגו, צריך להיות השקטה של האגו, שהיא מושקטת האגו, אז זה בא ממקום פנימי יותר. שלישית בכלל או הכרעה? אם היא שלישית, אז כלומר שמראש לא ניתחנו את כול האפשרויות. אז זו הבעיה. אני מסכים, אז זה הביא אותי לידי מצב, שהייתי צריך להגיע אליו בחשיבה העצמית, הוא לא בא להכריע שאני לא מסוגל להכריע רק ממקור האחד. יש לי בעיה שלא ראיתי חלק מהדברים, זה גם יכול להגיע משם, אבל זו נקודה יותר נמוכה. שרק מגלה את האפשרויות. כן? מה שאתה שואל זה נכון, אבל כמו שהוא שאל מקודם הרי אין לנו זמן לחשוב על הכול, אתה צריך להחליט את סדר העדיפויות שלך, איפה אתה משקיע את כוחות החשיבה, וודאי שכול נקודה יכולה לפתח את זה, תחליט מה הנקודות הכי חשובות בחיים, שעליהם אתה רוצה לחשוב. כן? אמת, אבל כמעט לא דיברנו על זה בשיעור, נגענו בזה רק ב____, התייחסנו יותר לחתירה של המוח אחד, כמוח אחד. אם כן סיכומם של דברים, בנקודה שבא נעצור בעז"ה השבוע, זה ההבנה שלפני שאנחנו לומדים את תורת המערב, שבעצם באה להסביר את ההתפרטות שבמוח, בתורת ישראל שמסבירה את ההתפרטות שבמוח, דבר ראשון העמדנו נקודת יסוד אחת, כול ההתפרטויות שנראה, יש להם בעצם מקור אחד מחשבתי. אם אנחנו עוסקים בהתפרטות של חלקי המוח, בלי שורש היניקה של המחשבה, אנחנו נגיע לתפישה אחת למוח. אם נגיע למקום המחשבתי האחד, ומשם נסתכל על המוח, אנחנו נסתכל על המוח באופן שונה. פשוט וברור גם מדוע, כי אותם חלקים הם בעצם אותם חלקים של אותו אחד. מכאן נובעת שורש ההסתכלות המובדלת, בין תפישת המערב למוח לבין תפישת התורה הקדושה. תפישת המערב תופשת את המוח, כמובנה, כחלקים. תורת ישראל תופשת את המוח, שבעצם הוא מובנה ראשיתו מחלק אחד שמתפרט. מכאן ואילך אם נזכה בעז"ה, לראות את התולדות של זה, אבל בעומק ראשית כול להבין, שאנחנו, יש לנו אפשרות לגלות שורש מחשבתי אחד. ניסיון מוצלח לכולם.

ננסה לסכם בקצרה ממש, על קצה המזלג את היכן שעמדנו עד עכשיו, ולנסות להתקדם הלאה. הסדרה הראשונה עסקה בארוכה מאוד לברר את המערכת שנקראת, מערכת המשולש. שכול דבר יש בו בחינה של צדדים ונקודת אמצע כמאזנת, זה לא רק נקודת אמצע, כאמצע שבאה לאזן בין הקצוות. ולא רק באה לאחד ביניהם, אלא נקודת האמצע היא מציאות של הוויה לעצמה, התחלנו לעסוק באיברים, הזכרנו שקיימים בהם 4 מערכות של שלישיות בכללות. אנחנו עוסקים כרגע במערכת שנקראת מוח, לב וריאה. התחלנו לעסוק במוח, ראשית הבחנו שישנה הבחנה של מוח, שההתעוררות שלו היא מגירויים מבחוץ פנימה, וישנה מחשבה במוח שבאה מבפנים החוצה. עכשיו ננסה להתקדם הלאה ולראות, היכן בתוך המוח עצמו יש את מערכת המשולש, ישנה מערכת משולש כמו שאמרנו, מוח, ריאה, לב. וישנה מערכת משולש שהיא בתוך המוח עצמו. באופן כללי לפי המערב, אני מתכוון עכשיו ממש, ממש באופן כללי, המוח מתחלק למוח קדמי, מוח אמצעי, ומוח אחורי. או בצורה אחרת של חלוקה, הוא מתחלק למוח הגדול, למוחון, ולמוח המוארך. בתורת ישראל כמו שידוע לפחות לרובם ואולי לכולם, ישנה חלוקה של המוח שנקראת, כמו שהזכרנו בפעם הקודמת חוכמה, בינה, דעת. אבל ישנה מערכת פנימית יותר שכמעט ולא ידועה, וננסה להתמקד בה כרגע. התפיסה של חוכמה בינה, דעת, או המערכות שהזכרנו, חלקי המוח, שלושת חלקי המוח, הם בעצם הגלדים החיצוניים של המוח. ישנה מערכת יותר פנימית במוח, עם גלד הרבה יותר עמוק בתוכו. לפני שנעסוק בחלקים החיצוניים של המוח, שיותר ידועים, ננסה לעסוק בגלד הפנימי, ברובדים היותר פנימיים שקיימים במוח. שגם שם יש את המערכת המשולשת, והיא ראשית נזכיר אותה כהגדרה, ולאחר מכן ננסה ללמוד להבין אותה. הגדרת הדברים המערכת המשולשת, הראשון זה גולגולת, השני זה הקרום שבמוח, והשלישי זה המוח עצמו. אם כן שלושת חלקי המוח ברובד הפנימי בהם, גולגולת, קרום והמוח עצמו. זוהי הנוסחה, עכשיו ננסה להבין אותה. להבין מהי ומה גנוז בתוכה. ראשית, המערב כמערב מכיר במוח כמוח, בגולגולת הוא לא מכיר כעצם של תפיסת מוח, בוודאי לא בקרומים שבמוח. הזכרנו שישנה מערכת משולשת, שהיא גולגולת, קרום, והמוח עצמו. הגולגולת היא נקראת קו ימין, המוח הוא נקרא קו שמאל, והקרום שבמוח הוא קו האמצע. לפי מה שהארכנו לבאר תמיד, נקודת המקור של כול דבר, היא קו האמצע שבו. הצדדים שהם ימין ושמאל, הם משניים. המקור של כול דבר, הוא קו האמצע. שאנחנו מקבילים את זה עכשיו לחלקי המוח, גולגולת, קרום והמוח עצמו, הגולגולת בצד ימין, המוח בצד שמאל, והקרום באמצע. אם כן, מהו המקור השורשי של שלושת החלקים הללו? קרום. קרום בהיפוך אותיות מקור. חד וחלק. פשוט וברור. מקור היפוך אותיות הוא קרום. הפוך, גולגולת ימין, מוח שמאל, אנחנו לאט נסביר. אנחנו מנסים ראשית כול לפתח את התבנית, ולאט, לאט לנסות להראות אותה. רמז נוסף שבעצם הקרום הוא קו האמצע, הקרום, שורש של המילה קרום, מה שורש שלו? ק, ר, מ, אות קרם גידים נכון. יפה, עוד מעט ננסה להסביר את המשמעות של הקרום, ראשית כול ההנחה שלו. הקרום כקרום, כמו שאמרנו כאן השורש הוא שלושת האותיות, ק, ר, מ. חלק מצורות ההבחנות, קרמל כן. חלק מצורות ההבחנות שאנחנו רוצים ללמוד דבר מהו, אנחנו בודקים את האותיות שלפניו, ואת האותיות שלאחריו. אופנים נוספים מה שנקרא א"ת ב"ש ועוד. נתייחס עכשיו לרובד אחד שהוא אותיות של אחרי, השורש כמו שאמרנו הוא ק, ר, ו – מ, אחרי ק, ר, אחרי ר' ש, אחרי מ' יוצא אותיות, נשר. לא ין א', זה יוצא אותיות, ש', נ', ור', אותיות נשר. מרכבת יחזקאל כמו שכתוב, פני אריה לימין, פני שור לשמאל, ונשר הוא באמצע. מכול מקום, הקרום הוא נקודת האמצע. קרום כקרום הוא בעצם, מקור החשיבה של האדם. זה דבר שיהיה מאוד, מאוד, מאוד מיוחד, למי שהתעסק מעט בלימוד המוח, ובתורת המערב אין לזה זכר, זה לא קיים, ולא מוסכם ולא ידוע. אני לא אומר דברים שלי, אני אומר את מה שכתוב בדברי רבותינו זכרונם לברכה,

שום דבר כאן הוא לא משלי. יש את הגולגולת, יש את המוח, ויש את הקרום. גולגולת צד ימין, המוח הוא צד שמאל, הקרום הוא נקודת האמצע, והוא המקור של החשיבה. המקור של החשיבה הוא בקרומים של המוח. ננסה אם כן, ללמוד מעט על הקרומים ולהבין את מקור החשיבה. שאנחנו באים ללמוד את מקור החשיבה, כמו שאמרנו זו לא תיאוריה, אנחנו באים ללמוד את זה לתוך עצמנו, איפה מקור המחשבתיות שבנו. זיהינו אם כן, שמקור החשיבה הוא בקרומים, באופן כללי מי שמכיר טיפה את מבנה המוח, הקרומים עצמם במוח ישנם 3 קרומים, יש את הקרום הקשה, שהוא יותר סמוך לגולגולת. יש את הקרום הרך, שהוא יותר סמוך למוח. ויש באמצע, בקשה? האמצע שיש לנו מה שנקרא הקרום, הקורים הוא בעצם הקרום האמצעי. באופן כללי הקרום עצמו, מתחלק לשלושה חלקי קרומים. זה פשוט לפי המערכת שאנחנו מדברים, שכול דבר מתפצל לשלושה. הקרום הקשה הוא יותר קרוב לגולגולת, הוא מהצד שמאחד את הגולגולת. הקרום הרך, הוא יותר סמוך למוח, הוא מאחד מהצד של המוח. בין זה לבין זה, יש את הקרום האמצעי. אם כן אנחנו מזהים בתוך המוח עצמו, גולגולת, מוח, וקרום. אנחנו מזהים בתוך הקרום עצמו, עוד פעם מערכת מתפצלת של שלושה סוגי קרומים. והאמת היא, שכול דבר שנבוא להבחין אותו, עוד יותר בדקות, ועוד יותר בדקות, אנחנו יכולים לפצל אותו, עוד פעם לשלושה, ולגלות בו עוד פעם, את אותה מערכת. זיהינו מערכת של גולגולת, מוח וקרום, ובתוך הקרומים עצמם את שלושת הקרומים. מה התפקיד של הקרום? לשם מה יש קרום במוח? אכן, מה שלא מערבי אני מקווה שאתם לא יודעים, אחרת אין לי מה לומר. מה מאפשרים? כן, אתם מדברים קרומים בכלל, בכול הגוף כולו. יפה, עכשיו במוח כמוח לשם מה הקרום? יפה, _____ . יפה, הבסיס העקרוני הוא, בקשה? מה ברמה מסוימת? נכון זו סיבה שניה. סיבה ראשונה כמו שאמרו כאן, זו הגנה בכלל כללית למוח, המוח הוא ידוע כאיבר הכי עדין, שיש באדם. לכן יש לו את ההגנה הכי טובה, שיש בגוף האדם. יש הגנה כללית למוח, ממכות וחבלות וכדומה. סיבה שניה, שהיא בעצם נעוצה במה שהוא אמר, זוהי הגנה בשני התנודיות שקיים בגוף האדם. לפי זה בוא נבחין, מה שאתם אמרתם, זוהי תפיסת המערב כמו שכתובה. לפי זה התפקיד של הקרום, יש לו תפקיד מוחי, או רק תפקיד כשמירה על המוח? או בכדי שהוא יוכל לתפקד? הוא קיים רק כשמירה בכדי לתת לו, אופן של תפקוד נאות. מעבר לזה, הקרום כקרום, לפי תפישת המערב, אין לו משמעות הרבה יותר עמוקה. אפשר למצוא לו עוד כמה משמעויות, מעין המשמעות הזו, אבל זה הקו הכללי של המשמעות של הקרום. הוא בוודאי לא נתפש, כמקור חשיבתי. הוא נתפש ככוח שמירה, ככוח אפשרות לתת תפקוד למוח. לעומת זאת כמו שאמרנו, לפי גם מה שמגלה לנו התורה הקדושה, הקרום הוא בעצם מקור החשיבה, מדוע? מה התפקיד של הקרום כקרום? התפקיד של קרום כקרום, יש לו משמעות הרבה, הרבה, יותר עמוקה. ראשית במובן החיצוני, ולאחר מכן במובן היותר פנימי. עד כמה שתורת המערב תופשת, שהחשיבה נמצאת רק במוח, והגולגולת הוא כלי בלבד למוח, אז בוודאי שאין נקודת אמצע בין הגולגולת למוח, מצד נקודת מיט של אמצע, אין כאן נקודת חשיבה כפולה, יש נקודת חשיבה במוח עצמו. בתוך המוח עצמו, שזה מתחלק לצד ימין ושמאל, יש נקודת אמצע. אבל בין המוח לגולגולת, עד כמה שהגולגולת היא לא מקור חשיבתי, אם הגולגולת היא לא מקור חשיבתי, אין צורך שיהיה משהו ביניהם. לפי זה, נזכור מה שדיברנו בפעם הקודמת, איפה המקור של החשיבה? בפעם הקודמת.. לפי המערב הוא במוח עצמו, אם הוא במוח עצמו אם כן, אין לי גישה יותר פנימית לחשיבה שלי. החשיבה הכי עמוקה, היא מהמוח עצמו. מה שאין כן אם אנחנו מסבירים שישנו, גולגולת קו אחד, מוח קו שני, נקודת אמצע שהיא קרום, היא נקודת האמצע, היא נקודת שורשית למעלה מן השניים. אם היא למעלה מן השניים, אז מקור החשיבה שלי, הוא לא במוח. ישנה כאן נקודה שורשית מאוד, מאוד. איפה מקור החשיבה? האם מקור החשיבה הוא מה שנמצא כאן, בתוך הקופסא הזו, שנקראת גולגולת? או שיש מקור חשיבתי, לגמרי, לגמרי שונה. ניתן משל פשוט בשביל זה, לפני שהיה למשל את האינטרנט, לא היה את האימייל שכולנו מכירים היום, יותר מידי טוב. היה מחשב ביתי פשוט. בכדי שאני אקבל תכנים בתוך

המחשב, אני צריך להכניס דיסק, התוכן שנמצא בדיסק, זה מה שיש במחשב. יכול להיות שהוצאתי כבר את הדיסק, אחסנתי אותו בזיכרון, זה מה שקיים. אבל בכדי שזה יהיה קיים במחשב, צריך להיות שיהיה הכנסה לבתוכו של דיסק. אז זה קיים במחשב הזה, גופא עצמו. לאחר שאנחנו מכירים מערכת יותר מפותחת, שהיא אימייל. יכול להיות שהמחשב נמצא כאן בחדר, שום דיסק לא נמצא בתוכו, מספיק איזה שהיא רשת אלחוטית, יושב לו איזה שהוא בן אדם, בקפריסין או באירופה, או הרבה יותר רחוק מזה, ומכניס תכנים כאן לבתוכו. המשל ברור, ננסה עכשיו להבין את הנמשל, יש לנו מוח, אם החשיבה היא במוח, זה המקור שלו, זה המציאות שלו, שם החשיבה. אין זרימה ממקום עליון יותר ועמוק יותר, אם כן מספיק במוח יש את חלקי המוח עצמו. אבל אם אנחנו מאמינים שישנו מקור חשיבה עליון יותר, חייב להיות שיש איזה שהוא מקור שמקבל אותו. לפי תפישת המערב, שהחשיבה שנמצאת באדם, היא מהמוח עצמו, אם היא מהמוח עצמו, מה שאני חושב זה מה שיש. מה גורם לי לחשוב? הגירויים מבחוץ, אבל החשיבה שאני חושב כחשיבה, היא חשיבה שמגיעה מהמוח שלי, בתוכי. אם היא מגיעה מתוכי, אני לא צריך עוד מקור חשיבתי. המוח עצמו הוא מקור החשיבה. מה שאין כן, אם אנחנו מבינים שבעצם המוח, יש לו מקור חשיבה עילי, מקור חשיבה שורשי יותר, עמוק יותר, עליון יותר. איפה אותו מקור שעולה למעלה? הכלל הוא תמיד, הכוח שעולה למעלה, הוא כוח האמצע שהוא כוח הרוח. מים בימין, אש בשמאל, הכוח שעולה למעלה הוא לעולם כוח הרוח. אם אני רוצה לקבל דבר מלמעלה, אני צריך כוח שיעלה למעלה לקבל אותו. איפה הכוח הזה קיים במוח? הכוח הזה הוא נמצא בקרום. אנחנו מנסים להסביר מאוד ברור, מדוע לפי המערב הקרום לא תופש מקום חשיבתי, ולעומת זאת בתורת ישראל, השורש החשיבתי של הכול, הוא בעצם בקרום. יפה, הוא מקור חשיבתי, אבל למעשה הוא גם מקבל את החשיבה. לכן אם תזכור מאוד, מאוד בארוכה, שדיברנו על נקודת אמצע, הסברנו שיש בו רובד חיצוני ופנימי. יש בו רובד פנימי, שבעצם הוא למעלה מהם, יש בו גם רובד חיצוני שהוא מאחד ביניהם, אז הוא גם מקור חשיבתי עצמי. ראשית הוא השורש של החשיבה בכלל שנמצאת במוח. הוא מעביר חלק מהאזנה למוח, אבל הוא מאזן אותו מול תפיסת מוח מול תפיסת גולגולת, גם כן. הוא גם מאבד משהו. אנחנו צריכים להבין מהי תפיסת המוח, מהי התפיסה הגולגולת, ואיזה עיבוד הוא עושה כנקודת אמצע ביניהם. שבוע שעבר הסברנו בארוכה ראשית כול להבין, שבמקביל לתפיסת המוח, יש מקור יותר עליון בגולגולת, למעלה משניהם עכשיו אנחנו מסבירים, שיש מקור שלישי. אחרי זה נעבור ונעשה סדר בין שלושתם. אמת, אנחנו בהדרגה. אם כן, אנחנו מזהים שישנו כאן מקור, אותיות קרום כמו שאמרנו, מקור חשיבתי שונה. לפי תפישת המערב החשיבה היא במוח, על כול חלקיו כמו שנראה בעז"ה בפעמים הבאות, מה שאין כן לפי תפישת תורת ישראל, חייב להיות שישנם שלושה, אם ישנם שלושה גולגולת, מוח, ונקודת אמצע שהוא המקור, הוא הקרום. עכשיו ננסה להתחקות אחרי אותה נקודת אמצע. ראשית כול נבין הבנה בסיסית, אם אדם פותח ברז בצד ימין יוצא מים קרים, בצד שמאל יוצא מים חמים. אם הוא יפתח את שניהם בבת אחת, פושרים. תלוי כמה הוא יעשה איזון ביניהם. המשל שאנחנו רוצים להוציא, כול ברז שאנחנו פותחים הוא בעצם מוציא, דבר אחר. הוא לא מוציא את אותו דבר בדיוק. השאלה כאן היא לא רק מהיכן מקור החשיבה, החשיבה כאן החשיבה שם. ישנה כאן שאלה הרבה יותר שורשית. אם מקור החשיבה שונה, אז גם המחשבה עצמה, יש לה מהות שונה. כפי המקור של החשיבה כך מהות המחשבה. עד כמה שהמחשבה היא ממקור א', אז המהות שלה היא כך, עד כמה שהמחשבה היא ממקור ב', אז המהות שלה ב', ועד כמה שהיא ג' אז המהות שלה ג'. שאנחנו באים להתחקות אחר מקור חשיבתי, המקור בעצם מוליד לנו את סיבת החשיבה. משל למה הדבר דומה, כול מי שמכיר הרי מעט, מעט פסיכולוגיה. פסיכולוגיה כול מה שהיא מנסה, שרואים איזה שהוא בן אדם, חושב באיזה שהוא דפוס מסוים, מנסים לשייך את זה למקור שלו, איפה הוא גדל, מה היתה הסביבה, מה היו הנסיבות? זו הסיבה שגרמה לו לחשוב כך, וכך וכך. לא שזו הסיבה בלבד, אבל לפחות חלק. כלומר המקור גורם לו

דפוס חשיבתי. הוא חי בעוני, אז הדפוס החשיבה שלו הוא כזה וכזה. הוא חי בעושר ומותרות רבים, דפוס החשיבה שלו הוא כזה וכזה. כלומר מקור החשיבה, הוא בעצם יוצר דפוס חשיבה שונה. אם כן חידדנו, אנחנו לא עוסקים רק בעניין מהו מקור החשיבה בלבד, על אף שגם זה נושא עמוק לעצמו. המטרה שאליו אנחנו רוצים לחתור ולהגיע, כשנזהה את מקור החשיבה, נזהה דפוס חשיבה שונים. מי שרוצה להחכים, מחפש מקור תפיסתי שונה. יש אדם שמחפש להחכים, אבל הוא לומד את אותה תפיסה עוד פעם, ועוד פעם, ועוד פעם. הוא יכול להחכים באותה תפיסה. אבל ההחכמה היותר עמוקה היא בעצם, לקבל מקור חשיבתי שונה. אם כן, כשאנחנו מזהים את מקור החשיבה, לא מהמוח עצמו אלא מהקרומים שבמוח, אנחנו מחפשים למעשה לזהות מקור חשיבה שונה, שאז המהות המחשבתית תקבל תפיסה שונה. אם כן, מה שהתבאר עד עכשיו שבעצם, מקור החשיבה הוא בקרום ויש לו מהות חשיבה שונה. ננסה לנתח את הדברים ולהסביר אותם, הרי דיברנו בהרצאות הראשונות בארוכה, שישנה תפיסה עיגולית ותפיסה ישרית. לא נחזור על כול מה שדיברנו אז, רק נתייחס למה שנוגע לעינינו. המוח בעצם הוא מחבר את כול האיברים כולם. הוא משדר לכולם, הוא מפעיל את כולם, ודרכו הם פועלים. דרך מה עוברים כול השדרים? דרך מערכת העצבים יוצאת דרך המוח המוארך, היא עוברת דרך חוט השדרה, משם היא מתפקדת לכול הגוף. יפה. אם כן, זו המערכת שמשדרת לכול הגוף. חוט השדרה כמו שכולם יודעים, הוא בסיס של דבר ישרי, הגולגולת לעומת זאת היא עגולה. הסברנו בארוכה מאוד, שהמזרח תופס מחשבה עיגולית, והמערב תופס מחשבה ישרית. אם המערב היה מכיר בגולגולת כמקור מחשבה, אז הוא היה מכיר תפיסה עיגולית. אבל כאשר המערב לא מכיר את הגולגולת כמקור מחשבתי, אלא הוא מכיר את מקור המחשבה במוח עצמו, המוח עצמו כאשר הוא משדר לגוף דרך המוח המוארך, דרך חוט השדרה הוא תפיסה ישרית בלבד. כשאנחנו באים לדון איפה מקור החשיבה, האם מקור החשיבה הוא במוח, או מקור החשיבה בגולגולת, עוד לפני שניכנס לקרום, אם אנחנו תופסים את מקור החשיבה במוח, זוהי מחשבה ישרית. אם אנחנו תופסים את מקור החשיבה בגולגולת, זוהי מחשבה עיגולית. ואם אנחנו תופסים את החשיבה בקרום, נקודת העצם. עכשיו ננסה להסביר מדוע, ראשית כול הבחנו את מה שדיברנו, בהרצאות בארוכה מאוד שישנה תפיסה עיגולית, וישנה תפיסה ישרית, אבל לא ניתחנו בשעתו מהיכן זה יוצא, עכשיו ראשית כול אנחנו מבינים מאיפה מגיעה התפיסה היושרית, ומאיפה מגיעה תפיסה עיגולית. התפיסה היושרית יוצרת מנקודת הנשיקה של המוח, עם כול חלקי הגוף. התפיסה העיגולית נובעת כתפיסת הגולגולת כמקור מחשבתי. ותפיסת העצם נובעת ממקור מחשבתי, שנקרא קרום. הוא המקור והוא העצם. המקור של הדבר הוא העצם של הדבר. וננסה להבין איך וכיצד. בלשון הזוהר הקדוש, הקרום נקרא קרום אווירי, אווירי בא', קרום של אוויר. מדוע? בקשה? זה נכון ראשית כול בהבנה החיצונית, הוא לא מלא כולו, אמת. עכשיו ננסה רק להסביר מדוע זה כך, כול דבר... נכון זו החתירה. יש לנו מים אמרנו מצד ימין, אש בצד שמאל, קו האמצע הוא אווירי. הגולגולת בצד הימין, המוח הוא בצד שמאל, והקרום הוא בעצם עומד, נושק על קו האמצע שהוא קו האוויר. זה ראשית כול הגדרת הדברים, וננסה להבין אותם. מהו המושג אוויר, כאוויר שאנחנו מכירים? מהו המושג שאנחנו מכירים? יפה. כמו שהגדרת את זה יפה מאוד, אי אפשר להגדיר את זה חלל לגמרי. בדיוק, אני מנסח את מה שאתה אומר, אנחנו לא מגדירים את זה מלא, אבל גם אי אפשר להגדיר את זה חלל מוחלט. הוא חלל שמלא בגזים. שאני מגדיר שהחדר מלא במים, אז אני מגדיר את המקום כחלול? לא. שהחדר יהיה מלא למשל באש, אני גם לא אגדיר אותו כחלול. כשאין בחדר כלום, קוראים לו חלול. הוא באמת חלול? הוא לא ואקום ממש. גם בואקום חייבת להיות איזו שהיא נקודת אוויר, אחרת הוא לא היה קיים. אבל בכול אופן, הגדרת חלל כחלל, מגיעים למקום ומגדירים אותו כחלל, זוהי הגדרה שיש בו אוויר בלבד. צריך להבין מדוע, למה זה חלל. אם הגדרת החלל היתה כפשוטו, שאין כאן כלום, אז גם אין כאן אוויר. אם יש כאן אוויר, מדוע אני מגדיר אותו כחלול? נכנסתי לחדר וראיתי 4 קירות, שאלו אותי האם החדר מלא? אני צריך לענות כן באוויר. אבל

לא זו התשובה שאנשים עונים, הם עונים הוא ריק. כמו שאתה הגדרת, חלל. יפה, אתם חותרים בערך לאותו מילוי. בוא ננסה להבין... זה לא נראה בעין, וזה לא ניתן למישוש בידיים, אבל בוודאי שיש לנו הוכחות מאוד ברורות שזה קיים, ואנחנו יודעים שהוא קיים. אז לפי זה, הגדרת החלל אין הגדרת הדבר, שהוא חלל ממש, אלא יש כאן דבר יותר דק. ננסה לנתח את זה, אנחנו ראשית כול מזיהים, שהאוויר והחלל גם בלשון המדוברת שלנו, יש לו איזה שהוא כריכות זה עם זה. הם לא דברים נפרדים. מה העומק של זה? ננסה לאבחן את הדברים במשל פשוט, יש כאן חדר שיכול להחזיק למשל, 1000 קוב מים. החדר מלא ב – 1000 קוב מים, אני יכול להכניס עוד משהו לחדר? לא. מה? מלא, 1000 קוב מים, זה הנפח שהוא יכול להכיל. כמה דגים, הם גם יתפסו מקום, המים צריכים לזוז. הדגים ישנו את המים. אם אני מגדיר אבל שהחדר מלא באוויר, אפשר להכניס משהו לחדר? שאני מגדיר הגדרה שטחית, יש לי כאן חדר, שאני אומר שהוא מלא באוויר, אני יכול להכניס לתוכו משהו אחר? כן. מה אנחנו מאבחנים? מדוע לפי זה יש כאן הגדרה עמוקה, שהאוויר נקרא חלל? כי האוויר אני יכול עדיין לאחסן במקומו, עוד משהו. מהו הגדרת חלל? מקום שאני יכול עדיין לאחסן בתוכו עוד. נכון מה שאתה אומר, אבל למעשה בהגדרת הדבר אני מחד מגדיר, שהוא מלא באוויר, ומאידך עדיין יש מקום. כאשר לא דחיתי, אז כול הנפח הכללי נדחס באוויר, הכול נדחס. החילוק בין מים לאוויר, שהמים בעצם תופסים את כול מקום החלל, והם לא נותנים מקום לדבר אחר, האוויר נותן לך על אף שהוא תופס את המקום, הוא יתן לך עדיין, מקום להכניס עוד. גם אם הוא יגלוש החוצה, זה נכון, אפילו אם יגלוש החוצה, אבל עצם זה שהוא נותן למישהו אחר להיכנס, גם אם החדר יהיה סגור בחלונות, אני רוצה להכניס קופסא, נכנס. אם יש כאן מים, הם לא יתנו להיכנס. אם יש כאן חפצים, הם לא יתנו להיכנס. כי האוויר אף פעם לא מפריע לך להכניס משהו, מה שאין כן כול חפץ אחר, מפריע לך להכניס במקומו משהו. זו המציאות הטבעית החושית. נכון, אתה צודק. הפוך, חשבתי שאתה רוצה לומר בדיוק את הצד השני, אבל לדברך הפוך, יותר טוב. אז אני יכול להניס במקום האוויר, עוד משהו. בוא נניח את 2 האפשרויות, אם האוויר לא יוצא החוצה, אז ברור שמובן למה הוא עדיין, נותן מקום לקיום נוסף. גם אם האוויר יוצא החוצה, אבל היציאה שלו החוצה, היא לא כמו שאר היציאות של דברים אחרים. שאני יש לי חדר מלא בכיסאות, מלא בשולחנות ואני רוצה להכניס חפצים, המציאות שאני צריך להוציא אותם, ולהכניס חפץ אחר. האוויר אני מניח, הוא נותן מקום אוטומטית למשהו אחר. זה טבע הדברים במובן הכי שטחי. אלא אם כן תיצור מצב מסוים, שהאוויר לא יכול לצאת, אבל במצב הטבעי הנוכחי, הנורמלי הפשוט שעומד לפניך, יש כאן חדר מחולל, יש בו אוויר, אני מכניס בו חפץ, האוויר לא מונע מלהכניס את החפץ. הוא נדחק, והוא נותן מקום לזולתו, באופן טבעי. כן, אמת, אמת. וודאי ש.. אתה צודק, אמת גם אם הוא ידחוק, אם הוא ידחוס בוודאי שאין בכלל בעיה. הרי הפוך, זה מראה שהדבר יכול להידחס ותמיד הוא נותן מקום לזולתו. וגם אם הוא דוחק, עצם זה שהוא מוכן להידחק, הרי שהוא לא תופס את המקום של עצמו. אם כן, יש לנו חילוק בין כול העצמים הגשמיים, שאנחנו מכירים שהם בעצם תופסים את המקום, לעומת האוויר שאנחנו מגדירים אותו כמקום חלול, כי הוא נותן מקום לזולתו להיכנס. מה העומק של זה? העומק הוא שתפיסת אוויר, אנחנו תופסים מכוח החלל שבאוויר. כול תפיסה שיש לנו, יש לנו תפיסה במה שקיים. יש לי כסא, אני תופס את הכיסא לכאורה, יש לי שולחן, אני תופס את השולחן. האוויר שבנוי בצורה כזו, שאנחנו מגדירים אותו כמקום חלול, הגדרת הדבר שאני משיג את הדבר מכוח כך שהוא חלול, בלשון חכמינו הקדושים קוראים לזה, אוויר פנוי. מה הכוונה אוויר פנוי? אם הוא פנוי הוא לא אוויר, ואם הוא אוויר הוא לא פנוי. הבנת הדבר, התפיסה שלנו בדבר היא מכוח הפנימיות שבנו, מכוח שאנו מפנים את עצמינו. ננסה להסביר את הדברים, במילים מאוד, מאוד, פשוטות. בקשה? מה אתה מתכוון להכיל? אני עוד לא עומד על דעתך בדיוק, ננסה להסביר את הדברים מאוד, מאוד, מאוד פשוט. התחלנו להסביר את זה בשבוע שעבר, וננסה להרחיב את זה. כאשר יש לבן אדם למשל, בעיה מסוימת והוא רוצה לפתור אותה, הזכרנו את האופנים שאדם יכול

לפתור את הבעיה. או שהוא יאמץ את החשיבה עוד ועוד, עד שהוא יגיע לפתרון, או שהוא ירפה, הוא ינוח. מה הסוד של ההרפיה כמו שדיברנו? הוא בעצם מסלק את המחשבה. אז מה הגורם למחשבה הבאה, שיכולה ליפול במוח שלו? הפנוי. הסילוק של המחשבה הקודמת, נותנת מקום למחשבה הבאה להיכנס, איפה המקור המחשבתי שלנו? במה שאנחנו חושבים, או במה שאנחנו מפנים מקום למחשבה להיכנס? אם המחשבה היא במוח, שם השורש שלה, אז המקור המחשבתי מהו? במה שאני חושב. אבל אם מקור המחשבה הוא בעצם בקרום, הקרום שחופף על המוח, קרום אווירי, מה כוונת הדבר? המקור המחשבתי שבו, הוא מאותה נקודה שאני מפנה את המקום לחשוב, אני מפנה את המקום מהחשיבה, ומשם אני מגיע לתפיסה מחשבתי. נחدد את הדברים יותר, אמרנו שישנם שלושה מקורות של חשיבה, ישנה מחשבה במוח, ישנה מחשבה מהגולגולת, וישנה מחשבה מהקרום. מהם שלושת מקורות החשיבה הללו? המחשבה מהמוח היא תפיסה מחשבתי יושרית, המחשבה מהגולגולת היא מחשבה עיגולית, אני עוד אדבר ממש מעט מפני שאנחנו מוכרחים, בשביל להסביר את הקרום, להסביר את המאזן ביניהם. המחשבה האמצעית שהיא מהקרום, היא מחשבה מכוח סילוק. בוא ננסה להתבונן, מחשבה עיגולית אפשר לסלק אותה? אין לה סוף, מחשבה יושרית, אני יכול לסלק? כן. אם היה לנו רק תפיסת גולגולת שהיא מחשבה עיגולית, היינו יכולים להגיע למצב של הרפיה? לא. אם היה לנו רק מחשבה יושרית, אנחנו יכולים להגיע להרפיה, אבל היא לא תוביל לכלום. זה כמו אדם מפסיק לחשוב, כי יש לו שיתוק מוחין. זה יביא למה? זה לא יביא לשום דבר. מתי ההרפיה היא נכונה? כאשר יש מקור מחשבתי מתמיד. עכשיו ננתח את הדברים, ונבין אותם מאוד, מאוד, מאוד ברור. הקרום נמצא בין הגולגולת למוח, מסבירים רבותינו, הוא בא לחצות שהחשיבה של הגולגולת לא תתמיד. כשהיא לא מתמידה, אז אני יכול לפנות מחשבה. כשאני מפנה את המחשבה, אני משיג מקור מחשבתי שלישי. יש את החשיבה שנמצאת בגולגולת, היא חשיבה מתמדת, היא חשיבה עיגולית, היא מתמדת. אם היא מתמדת, לא קיים בה הרפיה, אם לא קיים בה הרפיה, אין לי סיכוי לקבל מחשבה ממקור אחר. לעומת זאת יש מחשבה יושרית, המחשבה יושרית מחד היא יכולה להפסיק, אבל מה זה יעזור שהיא תפסיק? הרי היא מחשבה מעצם כך, שאני חושב. אם אני חושב והפסקתי לחשוב, משל למה הדבר דומה? ישנה מכונה שטוחנת קמח, הרפיתי אותה לחצי שעה, ברגע שאני אחדש את הפעילות של המכונה, היא תוציא תפוקה עכשיו על כול הזמן שהיא לא עבדה? לא, היא לא עבדה. איך הרפיה יכולה לעזור? אם אין מקור נוסף למחשבה, ההרפיה רק יכולה לגרום, שהמוח לא יתאמץ ואז אני חוזר לאותה נקודה, שממנה התחלתי. משל למה הדבר דומה? דג או בלשוננו מה שכולנו מכירים, רכבים. אדם נוסע עם רכב והמנוע מתחמם, אין לו את שנת 2008, המנוע כרגע התחמם, הוא נח בצד חצי שעה, המנוע התקרר הוא עוד פעם מתחיל לעבוד. יש לו מקור חדש של הנעה? אין לו מקור חדש של הנעה. אותו מקור שהיה התחמם, הוא חודל מלפסוק, הוא חודל מלעבוד, התחמם שוב ואני עוד פעם מרפה, אבל אני תמיד חוזר לאותה תפיסת הנאה, שקיימת במוח. אני חוזר לאותה תפיסת הנאה שקיים, באותו מנוע. מה עוזרת ההרפיה שאני אקבל חשיבה חדשה? יפה, אז בוא ננתח את מה שאתם אומרים. אז אני חייב להגיע, שיש מקור מחשבתי יותר פנימי. עכשיו, איפה המקור המחשבתי היותר פנימי? מהחיצוני לפנימי, בסדר _____ מתהפכת. אבל בהגדרה היותר פשוטה, אני הולך מהחיצוני לפנימי, אם אני הולך מהחיצוני לפנימי, אני חייב להניח קודם כול שיש את הרבדים הללו. לפי תפיסת המערב, איזה רובדים יש? לי איזה שהוא רמת איי קיו מסוימת, זהו. ניצלתי אותה כמה שאני יכול, עד כלות הכוחות. איך אני יכול להגיע לרעיון חדש? בקשה? כן לפי תפיסת המערב, שיש רק תפיסה יושרית, ניצלתי את כול כוחות הריכוז, שקיימים בתוכי, איך אני פתאום אגיע לרעיון, שמקודם לא חשבתי עליו? הרי זה סתם שאלה לא מובנת, לפי המערב. אדם יושב בחדר סגור, מנסה לפצח איזה שהיא נקודת בעיה, הוא לא מוצא את הפיתרון, פתאום הפיתרון נמצא, איך פתאום הוא הגיע? אם אנחנו לא מאמינים שיש נקודת מקור מחשבתי, עליונה יותר, איך פתאום המקור, הגיע תפיסת חשיבה

שעדיין לא חשבתי עליה? לפעמים יש דבר שנעלם מעל פני השטח, זה אני מבין, אדם לא ראה דבר, עכשיו הוא שם לב. אבל אם זו איזו שהיא המצאה חדשה, מהיכן פתאום היא הגיעה? מה שאתה אומר ראשית כול זה נכון, וזה גם נכון לפי המערב. התשובה הזאת נכונה לשיטתם, כי הרמת ההמצאות שאליהם הם יכולים להגיע, היא באמת ברמה רק של הרכבה של שני דברים. אבל כאשר אנחנו מגיעים למושגים יותר עליונים, זה לא בא מאותה הרכבה. שאנחנו מדברים על 4 יסודות החומר, זה וודאי נכון. כאשר האדם מגיע לאיזה שהיא תפיסה, על טבעית, שם אתה כבר לא יכול להגיד את זה, כי הרכבה של 2 תפיסות חומר, לא יכולות להרכיב יותר מחומר שלישי. להוליד יותר מחומר שלישי. אבל כאשר האדם מגיע, לאיזה שהיא תפיסה על טבעית, אז המערב מתכחש אליה מהסיבה הזאת. כי המקסימום שיגיע הוא בדיוק כמו שאמרנו. איי חומר א' עם חומר ב', שהרכבתי אותם יצרתי משהו שלישי, אבל מעבר לאותה תפיסה שהיתה קיימת בין שניהם לא יכולה להיות. אם כן... תגדיר את השאלה, מה אתה מתכוון מה קורה? זה אנחנו רואים במציאות, מקסימום ההתחקות יכולה להיות עד המקום שהוא אמר, ולמעלה מכך המערב מתכחש לזה שיש כזו מציאות. אם יבוא בן אדם לפי המערב, ויודע למשל כוח על טבעי, המערב מתכחש אליו, אלא אם כן המערב מוכרח להודות, אז הוא יודה שזה קיים והוא לא יבין איך. אבל אין לו הסבר מאיפה, כי לשיטתו זה לא יכול להיות קיים. כי זה לא מוכרח על הנייר כן, אבל יותר מכך, כול כוח לעצמו הוא לא קיים בו כזה מימד, אז גם הצירוף שלהם לא יכול לחדש מימד. צירוף רק יכול לחדש עוד איזה שהוא אופציה, בתוך אותה תפיסה. נסכם אם כן את מה שנאמר עד עכשיו, הבנו שישנם שלושה מקורות של חשיבה. ישנו מקור של חשיבה שבא מן הגולגולת, ישנו מקור של חשיבה שהוא בא מהמוח, וישנו מקור של חשיבה שבא מהקרום. זהו מקור חשיבה שונה לחלוטין. המקור של החשיבה שנמצא בגולגולת, הוא בעצם מחשבה עיגולית, ולכן היא מחשבה שאיננה מפסקת, אם היא איננה מפסקת, אני לא יכול להגיע לתפיסה חדשה. אני תמיד נע באותו מסלול, זו המציאות. התפיסה היושירת שקיימת מהמוח, אני יכול להרפות אותה אבל אין לי מקור חשיבה חדש. מהו לפי זה התפקיד של הקרום? נכון, ונסביר איך. אם אנחנו תופסים בעצם שהכוח החשיבה שנמצא באדם, הוא רק מכוח המוח שבקרבו, האם יש יחס בין הקרום לגולגולת? נכון זה במציאות, אבל ביחס פנימה, מדוע שיהיה לו יחס לגולגולת? לכאורה יש לו יחס של הגנה למוח, הוא יכול להגן על המוח מפני הגולגולת, אבל אין לנו יחס בעצם לגולגולת. נכון, היא יותר חיצונית, אמת. אבל כלפי היחס של הקרום כלפי הגולגולת, יש לו יעד כלפי הגולגולת? אין לו יעד כלפי הגולגולת. הוא בא להגן רק על המוח. כול זה ... בקשה, על עצמו הוא לא מגן, הגולגולת מגנת עליו, הוא כלפי עצמו מגן על המוח, המוח יכול להגן על הכול, אמת. אם כן, אין יחס עצמי בין הקרום למוח, בין הקרום לגולגולת, יש יחס בין הקרום למוח. זה התפקיד שלו. אבל עכשיו נתבונן הרבה יותר עמוק. הסברנו הרי בארוכה שישנה תפיסה יושרית, ותפיסה עיגולית, והם בעצם מתאחדים. אם התפיסה היושרית היתה מתאחדת כמו שהזכירו בארוכה, וגם עכשיו את הספירלה, אז איך יש עצירה של החשיבה? אם זה בנוי כמו ספירלה, איך אני עוצר את החשיבה? היא תמיד תתגלגל עם הספירלה. גם המחשבה היושרית תמשיך להתגלגל, בצורה של הספירלה. אז איך אני יכול לעצור את החשיבה? יפה, אבל הם תמיד מתגלגלות. אם זה בנוי כמו ספירלה, שהעיגול והיושר מתחברים כמו אותה ספירלה, אז המחשבה היושרית תמיד תמשיך להתגלגל, מכוח הספירלה. אז איך אני יכול לעצור את החשיבה? העצה היחידה ללכת... נכון, עכשיו ברגע שאני חושב, איך אני עוצר את החשיבה? אז בוא.. העצה החיצונית כמובן זה ללכת לישון, הכי פשוט. אז יש כוח אחר שפועל, מה שנקרא כוח הדמיון, זה עוד נראה, זה לא אותו מקור חשיבתי. אבל בוא נדבר כמו שהוזכר כאן, בעצם על הפסקה יזומה. ההפסקה היזומה בנויה מאותה נקודה, שאני מנטרל את היושר מהעיגול, ואני נותן לו מערכת עצמית. נחמד, לפי המערב שקיים רק תפיסה אחת של חשיבה שהיא יושרית, אין שום בעיה להפסיק אותה. מדוע אין בעיה להפסיק? למה שאני לא יכול להפסיק? חשבתי, הפסקתי. אני רוצה לשאול אותכם שאלה פשוטה, כ"כ קל להפסיק את

החשיבה? אהה למה? בדיוק לשם אנחנו חותרים. למה כ"כ קשה? את היעד אני יכול להפסיק? לא לנענע? לכאורה כן, גם זה בדקות ד'דקות. למה את החשיבה הכי קשה בעצם להפסיק? אני עוצם את העיניים, אז יש לי גירוי ממקודם, אמת. זו סיבה חיצונית, אני לא יכול להתווכח איתה. אני יכול שלא זו הסיבה הנכונה האמיתית, אבל לא יכול להתווכח שלא זו הסיבה היחידה. שתי הסיבות יחד הם הנכונות, הסיבה החיצונית היא כמו שאתה אמרת, כי יש לבן אדם גירויים. אם הוא עכשיו יעצום את העיניים, יש לו רשמים מה שהוא ראה קודם לכן. הגירויים האלו הולכים ומתפתחים, ולכן אני כול הזמן חושב. על אף שזה לא ברור כמו שאמרנו, לפני פעמיים מדוע הגירוי בדיוק צץ הרגע, אני ראיתי את זה לפני שבועיים, לפני חודשיים, מדוע הגירוי צץ בדיוק השנייה? לא ברור. אבל וודאי שחלק מהסיבות שכן אדם לא יכול להפסיק את החשיבה, כי יש לו גירויים. אמת. סיבה נוספת שהוא לא יכול להפסיק את החשיבה, את מערכת השמים, הגלגלים, הכוכבים, הירח, השמש, אנחנו יכולים לעצור? לא. כי מערכת שהיא בעצם עיגולית, היא מגלגלת את עצמה, ואני לא יכול לעצור אותה. אם החשיבה הייתה רק יושרית, הייתי צריך הרבה יותר להצליח לרסן אותה, ולהפסיק לחשוב. כמו כול קו יושר, יש לו הפסק, אני צריך להצליח לעצור אותו. מדוע אנחנו רואים בחוש, שקשה לנו לנטרל את החשיבה? כי יש לנו מקור מחשבתי עיגולי, מה אנחנו צריכים לעשות, בכדי לנטרל את החשיבה? בקשה? בעצם לקחת מסך מבדיל, בין התפיסה העיגולית של החשיבה, לתפיסה היושרית, שהתפיסה העיגולית תפסיק לעבוד, את היושר לבד אני יכול להסתדר איתו, לעצור אותו. זה תפקיד הקרום. נקודה. אני לא אומר שום דבר משלי, אני חוזר ואומר עוד פעם, כתוב בדברי רבותינו להדיא, מפורש. מפורש, _____ כמו זה. אם כן, אני מקווה שאני אזכור, ואם לא אז את תזכירי לי, בוא.. תודה רבה. נבין את הנקודה בצורה מאוד ברורה, נחזור ונסכם אותה, אם המחשבה הייתה רק יושרית, כמו כול קו יושר שאנחנו מותחים, אנחנו יכולים להרים את העט, ולהפסיק את הקו. אם זו המחשבה היתה בלבד, עקרונית היינו צריכים להצליח לנטרל אותה, די בקלות. אם המחשבה היא עיגולית, אנחנו בעצם לא יכולים להצליח לנטרל אותה. היא תמיד מתגלגלת, זה טבע העיגול, שמגלגל את עצמו. כשאנחנו מבינים שהמחשבה היא כפולה, היא גם עיגולית וגם יושרית, אם נזהה איזה שהיא נקודת מחיצה, שאני יכול להבדיל את המחשבה היושרית מהעיגולית. נטרלתי את העיגולית, את היושרית הרי יש לי כוח לנטרל, אז אני יכול להגיע לידי השקטה. חייב להיות שבמבנה המוח עצמו, יהיה לזה מציאות. המוח כמו שאמרנו, גולגולת מחד תפיסה עיגולית, מחשבה עיגולית. המוח עצמו, הוא תפיסה יושרית. בין הגולגולת למוח ישנו קרום, מה התפקיד של הקרום? לנטרל את הגולגולת, ואז אני יכול להפסיק את החשיבה. אבל מה התכלית של הפסקת החשיבה? יפה, היא לא תכלית לעצמה, היא רק סיבה בכדי שאני רוצה לקבל מקור השראתי, יותר עליון. מי אמר שהוא לא עובד? לפי המערב הוא לא עובד. לפי תורת ישראל הוא עובד הרבה מאוד, אנחנו עוד נראה. ננסה להסביר, רק ברשותכם אין רמקול, אני רואה שמישהו חשב על זה, תודה רבה. (מברך), בקשה, מה רצית לשאול? ראשית כול נזהה את המבנה של המוח, אתה צודק לשם החתירה, אבל ראשית כול אנחנו מנסים להעמיד, את המבנה איך הוא בנוי. הבנו אם כן לעת עתה, מהי תפיסת המוח מצד תפיסת המערב, מהי תפיסת המוח מצד המזרח, על אף שהוא לא כ"כ מוזכר במזרח, ומהו תפיסת המוח לפי תורת ישראל. לפי המערב בעצם המוח הוא תפיסה יושרית, ולכן ההפעלה של המוח היא בצורה הזו, נקודת הנטרול של המוח, כאשר האדם רוצה לשחרר את המוח לפי המערב, מה הוא עושה? אפשרות אחת, מתעסק בדברים אחרים, או במקרים הכי קיצוניים לדאבוננו, שאנשים מקבלים בכול מיני מאלכוהול, עד הדברים היותר גרועים, בכדי להשקיט את מציאות החשיבה. החשיבה פועלת באופן חזק, והאדם רוצה להשקיט אותה, וכאשר הוא רוצה להשקיט אותה, והוא לא מסוגל, אז הוא מנסה להשקיט אותה בצורות אחרות. אבל כמו שהתחילו לחדד כאן? האם באמת האדם מסוגל, להשקיט את החשיבה לגמרי? מה קורה בשעה שהוא מנסה להשקיט אותה? הוא מקבל איזה שהוא עיגול חשיבתי שונה, כמו שהציעו הוא יעביר מנושא לנושא. יש לו נושא

שמטריד אותו, הוא מנסה לחשוב בנושא אחר, ואז הוא נכנס למחשבה עיגולית באותו נושא. מה שהוא עושה בבחורות, ברצונו, הוא משנה נושא מחשיבה לחשיבה. אבל בעצם הוא נמצא במחשבה, שהיא כול הזמן מגלגלת את עצמה. בוא נבין ראשית כול מה ההפסד שלה. ההפסד שלה הבסיסי, שאין לו מקור יניקה יותר גבוה. זה דבר ראשון ברור מאוד. דבר שני, ברגע שכן אדם חושב, והוא עובר מענין לעניין, והשיטה היחידה שלו בעצם להסיח דעת, הוא לעבור לעניין אחר, הוא לא מגלה בעצם שיטה איך עוצרים את המחשבה, היושרית כיושרית. הוא רק מנסה לעבור מעניין לעניין. אבל הוא מגיע בעצם לתפיסת השלמת קומה של חשיבה? לא. הוא לא מצליח לגמור את העניין, הוא לא מצליח לצאת ממנו, הוא יוצא ממנו ע"י הסחת דעת לעניין אחר. הוא קופץ מעניין לעניין, אבל הוא לא מסיים עניין עד סופו. הוא עובר מעיגול לעיגול דרך היושר, אבל הוא לא מסיים את היושר כיושר. כן, זה דרך להגיע למציאות, שאדם לא יחשוב בכלל, אמת. אמת. בנקודה הזו יש בזה דברים שנכונים, אנחנו עוד צריכים להסביר מה כן ומה לא, נקודה מצד עצמה, חלקה בוודאי נכונה ואמיתית. אני מדגיש עוד פעם, חלקה. ננסה להסביר, במערב לא מכירים את הדרכים הללו, אם הגיעו למערב הם הגיעו מהמזרח. סוג של מה? כן? יפה, זה מעין מה שהוא אמר, רק יש כמה שיטות איך להגיע לאותה נקודה. בוא ננסה אם כן לחתור, במערב כאשר אני רוצה לגמור נקודה יושרית, אני בעצם לא יכול לגמור את היושר, אני מנסה לעבור למחשבה אחרת, אם כן אני עובר מהיושר לעיגול. במזרח מה שאמרו כאן, חלק מהשיטות, מה שנוטה יותר בהודו, שישנם חלק מהשיטות, שבעצם אני מגיע למצב של אי חשיבה. מה התכלית של אותה אי חשיבה? מה קורה בשעה לאחר מכן, שאני חוזר לחשיבה? כמה זמן אתה יכול להחזיק באי חשיבה? חזרת לחשיבה, מה קרה? בעצם זה נקרא פיצול אישיות מופלג. מדוע? יש לי מערכת מסוימת, שאני מגיע אליה לרגעים מסוימים של אי חשיבה, הצלחתי להגיע לאותו ריק, בריק הזה אני לא חושב כלום, כשחזרתי לחשיבה, אני נמצא באותה תסבוכת כמו שיצאתי. אולי טיפה יותר רגוע נפשית, כי השתחררתי מהחשיבה, אבל אין לי שיטת התמודדות בעצם עם החשיבה. מה עושה תורת ישראל? מחד אתה מגיע לאותו ריק, אבל הריק הזה כמו שהזכרנו, הוא קו אמצע שמתלבש בין השניים, ומגלה אותו הן בתפיסה העיגולית, והן בתפיסה היושרית. לכן הוא מחבר בין חלק הגולגולת לחלק המוח. לפי התפיסה כמו שאתם אמרתם, מה שקיים במזרח, אני בעצם יוצא מהמוח בכלל. כמו למשל להבדיל, יש זמן שאדם הולך יש זמן שהוא לא הולך. יש לי זמן שאני חושב, יש לי זמן שאני לא חושב. כשאני לא חושב אני לא חושב, כשחזרתי לחשיבה, חזרתי בדיוק לאותו כלי. איך אני מגלה את אותה נקודה, של האי חשיבה בחשיבה? נכון, אבל כשאני חוזר עכשיו לחשיבה, איך נפעלת חשיבה שהיא בריק? אין כזה דבר, אני מבין אבל אני שואל. כלומר יש לך יציאה מהחשיבה לאי חשיבה, ברור. יש לי חזרה לחשיבה. איך אני מאחד את האי חשיבה, בתוך החשיבה? ההתבוננות הזאת היא כבר חשיבה, זה או זה, או זה. לשם בדיוק הרי אנחנו חותרים. זה הרי החתירה להוביל, לאותה נקודה שכול נקודה יותר עליונה, צריכה להתלבש בנקודה התחתונה בבת אחת. שם חתרנו בראשית הדברים, ולשם אנו חותרים עכשיו, שאנחנו מדברים באופן פרטי מאוד על המוח. לא ליצור מצב של פיצול. הרי זה מה שחילקנו והארכנו, שלפי המזרח אז הכוח העליון הוא עליון. אבל כשאני נמצא למטה אני למטה. מה שאין כן לפי תורת ישראל, העליון מתלבש בתחתון, ואני יכול להימצאות בתחתון, ויחד עם זה עם העליון. השוכן איתם בתוך טומאתם, כי את השמיים ואת הארץ, אני מלא. אני לא מחפש אותו רק למעלה, אלא גם למטה. צריך לאחד את הדברים. איך אני מאחד את הריק בתוך החשיבה? איך זה נעשה פיזית, בצורה פשוטה במוח? וודאי שזו ההגדרה שלשם החתירה. איך זה נעשה פיזית במוח? ע"י? כן זה התפקיד שלו, אמת. איך אני משתמש בו באופן הפיזי, כמו ששאלנו, שבאמת אני מאחד. לשם כך נועד הקרום, נכון. איך במציאות פיזית, ביום יום אני מתפקד עם האי חשיבה, בתוך החשיבה? המילים הם נכונות, אבל תסבירו למה. למה זה נקרא אי חשיבה בחשיבה. זה נכון ולשם החתירה, ואנחנו ננסה להסביר, איך זה עובד. כן בקשה, נכון, המטרה באי חשיבה... אמת, גם בתוך החשיבה עצמה. לא רק

ביציאה. כן בקשה, רציתם לשאול? כן, כן. כשאני שולט, למה זה נקרא שאני לא חושב? כן, אבל אז אני חושב או לא חושב? כן, הבנתי. אבל במציאות אבל כש... כן? אני מבין את מה שאתם אומרים, אבל במציאות זה כבר יצאתי מהאי חשיבה לחשיבה. הגדרתם רמת השקטה מסוימת גבוהה. מובן היטב, אבל גם שם אני חושב. אני לא אמרתי שהוא לא בסדר, השאלה היא אם יש חדירה מעבר לזה. האם אני יכול להגיע, לרמה יותר שקטה של חשיבה, שהיא יותר קרובה לאי חשיבה? עד איפה שהגעתם הבנתי, מה? כן, אם אתם חוזרים עוד פעם שמעתי, אני שואל אם יש תוספת. מה שאמרתם מאוד, מאוד ברור. המחשבה הגעתם לסוג מחשבה, שהיא שקטה. האי חשיבה היא למעלה מזה. האם אנחנו יכולים להאיר את האי חשיבה עוד יותר בתוך החשיבה, או שזה הגבול האחרון שאתם מכירים. כמו שהגדירו כאן מקודם, שזה מביא למציאות של השקטה. בוא ננסה להבין, שאנחנו מדברים שיש אי חשיבה יש השקטה גמורה. כשיש חשיבה רגיל המאומצת מסוימת. ככל שהבעיה יותר חזקה היא עוד יותר מאומצת. אתם מדברים לבגיע למציאות מסוימת של השקטה, בתוך החשיבה. אבל זה עדיין לא ברמת השקטות של האי חשיבה, וודאי שדיברתם על רמה גבוהה של השקטה, היא נכונה לא אמרתי שהיא לא נכונה. זה עדיין למטה מרמת ההשקטה, של האי חשיבה. אני מקווה שהבנתי את מה שאתם אומרים, אבל עדיין אני שואל, אני מבין מה שאתם אומרים, אבל עצם זה שבמציאות, אני השולט בחשיבה, אז יש כאן איזה שהוא, כוח פועל שיוצר איזה שהוא רעש דק בנפש, ואני בטוח שאתם מרגישים אותו. רק שנייה שנייה, אני מדבר עכשיו בהרגשה נפשית בשעה שאתם עושים את זה. כיוון שאני שולט בחשיבה, זה נכון שלא שולטת בי, אלא אני שולט. ישנו איזה שהוא רעש דק, בעצם זה שאני שולט בחשיבה. הוא דק, הוא עדין הרבה יותר, אמת. אבל הוא לא שקט כי אין לי חשיבה. זה תסבירו. אל אל.. בדיוק. הרפיה מוחלטת כמו האי חשיבה, בתוך החשיבה. וודאי שהלכתם צעד מאוד מאוד גבוה, אני שואל אם יש מה שנקרא השתוות של ההרפיה באי חשיבה עם החשיבה עצמה, זו השאלה. כן? זה בהחלט ___ שלא, כול אחד נורמלי יגיד כן. אלא אם כן יש לך טכניקה חדשה, שלא שמענו עליה. הדמיון הוא גם סוג של מחשבה, רק הוא במקום אחר במוח. אמת, אבל במציאות אתה עדיין נמצא בכוח פועל. כוח פועל לא מגיע לאותה השקטה. מה? איך איך? אמת, אבל אתה מפעיל את המחשבה, או שאתה משקיט אותה לגמרי. אמת, אבל בשעה שקיבלת את המחשבה, אז אתה עוד פעם לא שקט. רק שנייה אחת, רן הוא הגיע? אבל בשעה שאני מקבל את המחשבה, אני עוד פעם לא שקט. זה נכון, אני השקטתי וקיבלתי מחשבה, אז עוד פעם, אני הייתי בנקודה שקטה וחזרתי לנקודה הלא שקטה. איפה אני מאחד את השקט, עם האי שקט? בסדר, אנחנו מוכרחים לעצור. שבוע אחד יהיה לכם לחשוב, על הלא לחשוב. ערב טוב.

ערב טוב לכולם, ברוכים לאלו שהיו חסרים גם בשבוע שעבר. רק שאלה קצרה, האם השלימו את החומר, או שנצטרך לסכם אותו בקצרה? אז ננסה לחזור על הדברים, ממש מעיקרי הדברים בכדי שנוכל להתקדם הלאה. מערכת שבה אנחנו עוסקים, אנחנו עוסקים במערכת של המוח, ריאה ולב. ביותר דיוק, מערכת המוח. מערכת המוח כמו כול דבר שראינו בסדרה הראשונה, מורכב ממערכת של שלישיה, יש בו את הגולגולת, קרום ועצם המוח. הגולגולת צד ימין, המוח צד שמאל, והקרום הוא אמצע. הקרום עצמו מתחלק לשלושה קרומים, הקרום הקשה, הקרום הרך, וקרום הקורים שנמצא באמצע. קרום הקורים, מלשון קורי עכביש. קורים. שבוע שעבר הארכנו לפתח מה תפקידו של הקרום. ראשית העמדנו שלפי תורת ישראל, העיקר של המוח הוא הקרום. יש אם כן שלושה חלקים, גולגולת, קרום ומוח. מה העיקר שבשלושתם? האמצעי הוא תמיד העיקרי, ואם כן הקרום שהוא האמצעי הוא העיקרי. הדבר למעשה כמעט מפורש בגמרא, במסכת חולין, פרק שלישי במסכת חולין, נקרא אלו טריפות, הוא עוסק בדיני טריפה של בהמה. נאמר בתורה ובשר בשדה טריפה, לא תאכלו, לכלב תשליכון אותו. אסור לאכול בהמה שנטרפה. מהי טריפה? ישנם יח' סוגי טריפות שאותם קיבל משה בסיני, מפי בורא העולם. ישנה טריפה בגולגולת, ישנה טריפה בקרום, וישנה טריפה במוח. יש עוד טריפות, רק מה שנוגע כרגע לעינינו. הגולגולת נקראת טריפה, כאשר חסר ממנה גודל של סלע. זה בערך גודל של רוחב של אצבע. אם נחסר מהגולגולת רוחב של אצבע, הבהמה נקראת טריפה, היא אסורה באכילה. המוח רק הוא נימוח ממש כמים, אז הוא מוגדר כטריפה. לעומת זאת הקרום, אם הוא ניקב כול שהוא, הרי שהוא טריפה. ניקב כול שהוא הוא דווקא בקרום, מדוע? כי בעצם הקרום הוא המרכז המוחי שבאדם. ד"ל כהתפיסה הפשוטה, שהמרכז המוחי שבאדם הוא במוח, המרכז המוחי שבאדם לפי רבותינו ז"ל, הוא בקרום. משם הוא מגיע למוח. לפי תפיסת המערב, הקרום עינינו שמירה על המוח, יצירת גמישות וכדומה. אבל הקרום כקרום הוא לא עצם שורש כוח המוח. מה שאין כן לפי דברי רבותינו, הקרום הוא בעצם מקום החשיבה. התחלנו בשבוע שעבר לבאר, מה המשמעות של זה שהקרום הוא מקום החשיבה, מה העומק של זה, מה המהות. הסברנו שהגולגולת היא בצורה עגולה, המוח מתפשט לכול האיברים דרך חוט השדרה, בצורת יושר. הקרום הוא בעצם מסך מבדיל, בין המוח לגולגולת. במילים אחרות, הגולגולת היא חשיבה עיגולית, המוח היא חשיבה יושרית, והקרום הוא בעצם כוח שמפריד את החשיבה העיגולית, מהחשיבה היושרית. כוח העיגול הוא לעולם ממשיך, ואין לו הפסק. ובכדי שאדם יוכל לדומם את מחשבתו, מוכרח שיהיה לו כוח שנקרא קרום, אילו לא היה קרום והיה רק את המוח, שהיא בתפיסת גולגולת תפיסה עיגולית, הרי שהאדם לא היה מסוגל להפסיק לחשוב. מחמת שישנה תפיסה של גולגולת, הגולגולת היא עיגולית, העיגול הוא דבר שאין לו הפסק. אילו החשיבה הייתה רק בתפיסת גולגולת, לא הייתה אפשרות לחשוב. להפסיק לחשוב. הקרום הוא בעצם הכוח להשתיק את החשיבה, להאט אותה. ננסה עכשיו להסביר את הדברים יותר בעומק, זה קיצור ממש על קצה המזלג, מה שדובר בשבוע שעבר. בדברי רבותינו מבואר שבקרום גנוז כוח של העתקה, העתקה בעין'. ויעתק משם אוהלו, יעקב אבינו העתיק את האוהל שלו, העתקה של דבר ממקום למקום, היא גנוזה בעצם בכוח שנקרא קרום. מה המשמעות של ההעתקה? ההעתקה מורכבת ראשית מההתנתקות מהמקום הקודם, ומההתחברות למקום החדש. ישנו אוהל, האוהל מוצב במקום ראשון, אנחנו מעתיקים את המיקום של האוהל ממקומו למקום אחר, הרי שהתנתקנו מהמקום הראשון והתחברנו למקום אחר. אם כן, מה גנוז בתוכו כוח הקרום? הוא גנוז בתוכו כוח של התנתקות ממקום אחד, והתחברות למקום חדש, למקום אחר. הכוח הראשון שבתוכו, הוא הכוח להתנתק, הכוח השני שבו הוא הכוח להתחבר. העתקה כמו שאמרנו, גונזת בקרבה מחד התנתקות מהמקום הקודם, ומאידך התחברות למקום החדש. אם כן, מחד כוח ההעתקה גנוז בקרבו התנתקות.

ומאידך הוא גונז בקרבו התחברות. השאלה ממה מתנתקים ולמה מתחברים. אבל ראשית נזהה את הכוחות שקיימים בו. קיים בו כוח של התנתקות, וקיים בו כוח של התחברות. ננתח ראשית את הכוח של ההתנתקות, ההתנתקות כהתנתקות, היא צריכה להגיע עד הרובד העמוק ביותר בתוכנו. כול התנתקות יכולה להיות או מבפנים החוצה, או מבחוץ פנימה. או מרובד חיצוני אני מתנתק ומתחבר לרובד יותר פנימי, או להיפך. מתנתק מרובד פנימי מתחבר לרובד חיצוני, או באופן שלישי שהרובדים שווים. המושג העמוק של ההתנתקות בעיקרו, האדם צריך אותו בשני הצדדים, בשני רובדים. מחד האדם צריך את כוח ההתנתקות, בכדי לדעת לרדת לזולתו. רובם שיושבים כאן הם צעירים ממש, שעוד לא הקימו בית ויש להם ילדים כנראה. אבל לאחר מכן כאשר האדם מתחתן, ויש ילדים קטנים, הוא צריך להתרגל להתנתק מהתפיסה העמוקה של החיים, ולרדת לזוטות של התינוקות. הוא מתנתק ברמה מסוימת מהתפיסה הפנימית, והוא יוצא לתפיסה חיצונית. אבל בעומק יותר, תפיסה המתהפכת ההתנתקות, היא להתנתק מהרובד הפנימי שבי, ולקבל רובד יותר פנימי. ההתנתקות בעומק שלה, היא בעצם להתנתק מהרובד העמוק ביותר, שאני מכיר בתוכי, ואז להתחבר לרובד עוד יותר עמוק. משל למה הדבר דומה? כאשר ישנו מחסן, והוא מלא בחפצים ורוצים להכניס חפצים אחרים, צריך ראשית לרוקן את המלאי הקודם, ולאחר מכן אני יכול להכניס מלאי חדש. כול זמן שיש את המלאי הראשוני, אין לי אפשרות להכניס את המלאי החדש. כך במקביל לזה בנמשל לנפש האדם, כול זמן שאדם מחובר ברובד העמוק שבתוכו, לרובד מסוים, אם הוא לא יודע איך להתנתק ממנו, הוא לא יקבל יותר עמוק ופנימי. החיבור לכול דבר בבריאה, הוא צריך להיות ברובד של יכולת להתחבר, עם יכולת להתנתק. חיבור שהוא בעצם רק עם יכולת להתחבר, בלי יכולת להתנתק, בעומק הוא בית האסורים. כי הנפש אסורה שם. היא איננה יכולה להתנתק משם. אם היא איננה יכולה להתנתק, אז היא כובלת את הנפש. הנפש מאבדת את הדרור שבה, את המרחב, את האופק הבלתי גבולי. בכדי שהאדם יוכל לשמור על האופק הבלתי גבולי שנמצא בקרבו, הוא חייב שכול רובד שהוא מכיר בנפש, שהוא גבולי אצלו, הוא יוכל מחד להתחבר אליו, ומאידך להתנתק ממנו. אם כן הרובד של המושג של קרום, הוא הכוח להתנתק, אם הוא כוח להתנתק. אם הוא כוח להתנתק אז הוא גם כוח לגלות מימד חדש, מימד עמוק יותר. מהו המימד שהמוח צריך להתנתק ממנו? איזה הרגל? לא הבנתי... אתה לא הבנת להרגל מעשי, אלא להרגל חשיבתי. יפה. כי אם זה הרגל מעשי, לכאורה הוא לא כ"כ שייך למוח. יפה. אז נבין ראשית כול מהו ההתנתקות בהרגל החשיבתי, ונחלק אותו לשלושה חלקים. ההרגל החשיבתי, יכול להיות שהאדם רגיל לחשוב בתפיסה של עיגול, והוא צריך להתנתק משם. יכול להיות שהוא רגיל לחשוב בתפיסה של ישר והוא צריך להתנתק משם. עוד פעם, זו לא התנתקות מוחלטת, זו התנתקות גם לשם התחברות חוזרת לאותו מקום. אבל לא להיות מחובר אליה באופן בלתי הפיך, ורובד שלישי של התנתקות, זה להתנתק מעצם כך שאני חושב. לא רק מההרגל החשיבתי, אלא מעצם היותי חושב. האבן חושבת? יפה, זה התשובה הכי אמיתית. מי יודע שלא? נכון שבמובן הפיזי אי אפשר להוכיח, אם האבן חושבת או לא חושבת, אמת. אתה מוכיח שכן, אם היא יכולה לזעוק, סימן שהיא חושבת. הדומם הוא מלשון דממה, לדומם. כאשר אנחנו רוצים לדומם דבר, אפשר לדומם מעשה, אפשר לדומם דיבורים, זוהי שתיקה. ואפשר לדומם בעצם חשיבה. ישנה דממה של החשיבה. הדממה של החשיבה היא בעצם אי חשיבה. אנחנו מזיהים אם כן, שבכוח של הקרום מונח כוח של התנתקות. וחילקנו את אותה התנתקות לשלושה חלקים, התנתקות מהחשיבה העיגולית, התנתקות מהחשיבה היושרית, והתנתקות מעצם היותי חושב. ההתנתקות מהחשיבה העיגולית, ולהיכן אני מתחבר? התנתקות מהיושרית ולהיכן אני מתחבר. לעיגול. התנתקות מהאי חשיבה, ולהיכן אני מתחבר? הקרום הכלי שדרכו אני מנתק, אבל להיכן אני מתחבר? לעצם. עכשיו נבין את העומק שגנוז בקרום, ומדוע לדברי רבותינו מסבירים, שבעצם הכוח החשיבה האמיתי, נמצא בקרום ולא במוח. אם הכוח החשיבה נמצא רק במוח, בכדי שאדם יכול להבין דבר, כמו שהזכרנו כבר בראשית הדברים, הוא

צריך לראות את ההסתכלות מכול הצדדים שבדבר. אדם שיש לו רק הסתכלות יושרית, ואין לו הסתכלות עיגולית, האם הוא רואה את הדברים בצורה הנכונה? לא. בכדי שהוא יוכל לקבל גם הסתכלות עיגולית, הוא מוכרח כוח של התנתקות מהיושר, ואז הוא מקבל כוח עיגולי, חוזר מהעיגול ליושר, מהיושר לעיגול. אם כן, אם היה רק מוח, ולא היה קרום ולא היה גולגולת, החשיבה של האדם הייתה מצומצמת מאוד. ומי שרוצה לראות מהי, קרי ערך מערב. החשיבה היא מצומצמת. מדוע היא מצומצמת? כי לתפיסתם יש רק מוח באדם, המוח עצמו יש בו את כול חלקיו, אבל החשיבה כולה היא בתפיסה של מוח. אם החשיבה כולה היא בתפיסה של מוח, יש להם כביכול חצי צד של מטבע, ובעומק גם חצי צד אין להם. כי חצי צד הוא גם לא חצי צד. חצי צד של יושר, בעומק הוא לא חצי. כי חצי עינינו שאני תופס חצי מהשלם, אם כול התפיסה היא תפיסה כוללת, תפיסה החלקית היא גם לא חצי. חצי מהשלם הוא כביכול חצי, אבל חצי שהוא בעצם חצי, הוא גם לא חצי. יפה. אם כן, אין אפשרות שמקור החשיבה תהיה במוח עצמו, אם מקור החשיבה היא במוח עצמו, החשיבה של האדם היא רק יושרית, אם היא רק יושרית, הוא לא יכול להגיע להיקף אמיתי חשיבתי. נקודה. אבל מאידך, גם לא הגולגולת הוא המקור השלם של החשיבה, אילו הגולגולת היה מקור השלם של החשיבה, הוא עוד פעם חצי צד, בעומק יותר פחות מחצי צד, תפיסה עיגולית. הכוח שיכול לנתר, לדלג בין זה לבין זה, הוא המקור החשיבתי האמיתי. אותו כוח שיכול להתחבר, פעם לתפיסה העיגולית, פעם לתפיסה היושרית וחוזר חלילה, מעיגולית ליושרית, מיושרית לעיגולית, הוא כוח חשיבה אמיתי. העומק בכך שהקרום הוא מקור החשיבה ולא המוח, זה לא שאלה מיקומית איפה החשיבה בלבד, אז שיהיה כאן, שיהיה כאן, כמה סנטימטר ימינה, שמאלה, פחות מסנטימטר, מילימטרים, בקשה... ברשותך, כול הסדרה הראשונה על זה בנינו, נסביר שתורת המזרח היא עיגולית, ותורת המערב היא יושרית. לכן אני לא נכנס כרגע למה שנידון בארוכה, הארכנו הרבה מאוד להסביר, מהי חשיבה עיגולית ומהי חשיבה יושרית. השארתי את זה שאני סומך על זה, שמה ששמעו אז זכור וידוע. אם לא, אז אפשר להפסיק. זה כבר נערך רוני? הוציאו את החומר? אצלי אין מייל לא זכיתי. כן בקשה? אם יש מה? למה אתה מגדיר... שאתה לא רוצה להגדיר אותה כנכונה הבנתי, אבל להגדיר אותה גם כלא נכונה באופן מוחלט, מדוע? חשיבה היא יחסית, כול אחד ... הפרעה באופן מסוים לי, אבל גם אי חשיבה ברובד מסוים, היא הפרעה לחשיבה. לחשיבה. זה אמת מה שאתה אומר. אנחנו ננסה להגיע בהמשך, לרובד של מקור החשיבה עמוק, ואז ננסה יותר לנתח. אם כן, ראשית כול זיהינו שהמקור החשיבתי נמצא בקרום, ועצם כך שהמקור החשיבתי נמצא בקרום, זוהי לא שאלה מיקומית בלבד, אלא זוהי שאלה מאוד, מאוד, מאוד מהותית. המיקום זו בעצם הגדרה של כוח חשיבה כולל, שיכול לכלול בתוכו גם את החשיבה היושרית, וגם את החשיבה העיגולית. הכוח אם כן שנמצא בקרום, הוא כוח מחד כמו שאמרנו להתנתק, אני מתנתק מהחשיבה היושרית ומתנתק מהחשיבה העיגולית. וכוח להתחבר. ממה להתנתק הבנו, או מהעיגולית או מהיושרית. למה להתחבר? שלושה אפשרויות, ליושרית, כי התנתקתי מהעיגולית אני יכול להתחבר ליושרית. לעיגולית כשהתנתקתי מהיושרית, האפשרות השלישית להתחבר ללמעלה מהחשיבה. כול דבר כמו שאמרנו, כאשר הוא קו אמצעי, הסברנו שקו אמצעי עינינו מחד, שהוא מחבר את הצדדים של הקו. ומאידך הוא כוח אחד שלמעלה מהם. שאנחנו עוסקים עכשיו בעינינו, מחדא כוח האמצעי שהוא הקרום, הוא כוח להתנתק מהחשיבה היושרית, ולהתחבר לחשיבה העיגולית, מאידך הוא כוח להתנתק מהחשיבה העיגולית, ולהתחבר לחשיבה היושרית. מצד כך הוא רובד שביניהם. מאידך יש כוח באמצע, באותו קרום, לעלות לגמרי מן החשיבה. ומצד כך הוא לא ברובד, לא בתפיסה של החשיבה היושרית, ולא ברובד של החשיבה העיגולית. הוא רובד מעליהם, או בלשון אחרת, מימד שונה. תפיסה של אי חשיבה עצמית. אם כן ההתנתקות שנמצאת בקרום, היא מחד התנתקות כמו שאמרנו כאן מהרגלי חשיבה, מדפוסי חשיבה, זהו רובד אחד שבקרום. אבל הרובד הפנימי שבקרום, הוא התנתקות מעצם החשיבה. ההתנתקות מעצם החשיבה, יש בה רובד

פנימי וחיצוני. הרובד החיצוני שבעומק הוא לא אי חשיבה, אבל הוא מוגדר שאני חושב שאני לא חושב. מוכר כנראה להרבה. אני חושב שאני לא חושב. עצם החשיבה על האי חשיבה, זהו כבר חיבור מסוים לאי חשיבה, אבל כמובן שזה לא אי חשיבה. כי עצם היותי חושב שאני לא חושב, הרי שאני חושב בזה שאני לא חושב. ובעומק, מה שאני חושב שאני לא חושב, זה טעות. כי אני חושב. אם כן, הרובד האמיתי של האי חשיבה, הוא להגיע לתפיסה, למימד אחר בנפש ששמה אין מימד של חשיבה. כמו שאנחנו לא באים להגדיר למשל, שהצבע חושב, אני לא מתכוון צבע פיזי, אלא התפיסה של צבע כצבע שהוא חושב, אני לא בא להגדיר שרעיון שכלי מצד הרעיון כרעיון חושב. יכול להיות שאני חושב את הרעיון, אבל הרעיון עצמו אני לא יכול להגדיר שהוא חושב. כך גם בנפש האדם, ישנו מימד עמוק של אי חשיבה. מימד עמוק של אי חשיבה שההגעה אליו, עוברת דרך הכוח שנקראת קרום המוח. מהתפיסה היושבת אי אפשר להגיע לכך, מהתפיסה העיגולית גם אי אפשר להגיע לכך. איך מגיעים לאותה תפיסה של אי חשיבה? שם עצרנו בשבוע שעבר ממש. כול מחשבה, האם היא עצם האני של האדם? אז מהו עצם האני של האדם? בקשה? דממה, האם בדממה אדם מודע לדממה? כן, אז הוא חושב בדממה? אז אין לו דממה. אז הוא מודע לדממה? אז בשעה שהוא נמצא בדממה, הוא לא מודע? הם אומרים שהוא כן מודע. או... יפה. אז בשעה שנמצאים בדממה, חושבים או לא חושבים? אז בשעה שאדם נמצא בדממה, איפה הוא נמצא? הוא לא נמצא. מהו המימד? הוא קיים שם? יפה. עכשיו, האם ישנה שם איזו שהיא מודעות, או לא? אז זה לא דממה. אנחנו חוזרים למה שאמרתם מקודם, בדממה אם ישנה מודעות? בשעת הדממה ישנה מודעות או לא? אז אין מודעות. האם בנקודה הכי עמוקה, ישנה מודעות או אין מודעות? בסוף שמה אמרו שיש מודעות, מה המודעות? בקשה? יחסיות למה? אז בשעת הדממה יש מודעות או אין מודעות? שמעתי הגדרה ליחסיות... חוויה זה סוג של מודעות או לא? יפה. אז מודעות למה? מודעות למציאות שאני קיים, מודעות למה? זה כבר שלב נוסף, שאני קיים ואני מחובר. ראשית כול צריך מודעות שאני קיים, אחרי שאני קיים, יכול להיות שאני מחובר. ראשית כול צריך מודעות שאני קיים. כן? לא שומע... במילים אחרות אז אין שמה מודעות. כן, מה המודעות שם? אז ישנה שם חשיבה, או בלשון יותר דקה זה מודעות, מה קיים שם? כן, יפה, מצוין. עכשיו, איפה זה נמצא באדם? אבל איפה המודעות? עכשיו עוד לפני מה אני אומר, לפני מה אני אומר, כולם כאן מנסים לכוון לאיזה שהיא נקודה, שישנה מודעות של מעבר למחשבה, איפה המודעות הזאת בגוף האדם? איפה, לא בגוף אז זה לא באדם, אז איך הוא חושב, איך הוא מודע? יכול להיות באיזה שהוא מקום. איפה המודעות נמצאת? איפה? איפה החיות אבל? והשיב את הגזילה אשר גזל. איפה נמצאת נקודת העצם באדם? בראש, איפה בראש? אבל לפני מה שאנחנו אומרים עכשיו, אני שואל הידע הקודם שאיתו, כול אחד כאן מונח, איפה נמצא אותה נקודה פנימית, שכולם מדברים על מודעות פנימית, שמעבר למחשבה? איפה היא? המקום היחיד ששמעתי, בלב. יש למישהו עוד נוסחה? במוח, איפה במוח? יש מישהו שקרא באיזה שהוא מקום, איפה זה נמצא? אם זה לא קיום פיזי, אז זה לא חלק מהאדם, אז איפה זה נמצא בי? אז איפה זה? איפה שניה, גם המחשבה שהיא לא פיזית, היא נמצאת במוח. המודעות שאני מודע לזה שאני קיים, איפה היא נמצאת בתוכי? בציפורן של... לי אין הגדרות קבליות, אני הולך עכשיו על הגדרות פיזיות, הגדרות פיזיות גופניות, אני רוצה... רק שניה, שניה, אם זה לא פיזי גופני, זה נמצא בתוכי או לא? זה נמצא בתוך הגוף, אין איזה איבר בגוף שמקבל את זה. המושג אבל מודעות, בוא נבין ככה, המושג מודעות שהאדם מודע מעבר לחשיבה שלו, ידוע כנראה לכולם, האם מישהו קרא, שמע, בירר, איפה זה נמצא? חיה יחידה זה הגדרה קבלית, אבל איפה במוח של החוכמה ה... יפה, אבל איפה זה? אם זה בירח אז למה אתה חש? אז איפה זה? ברמת נשמה אבל הנשמה הזאת, נמצאת אצלי או לא אצלי? איפה זה נמצא אצלי, זו השאלה. הפנימי בתוכך, אז אתה מגדיר בתוכי, איפה בתוכי? כול הגוף? או בעורף, זה פרעה היה בעורף, פרעה זה אותיות עורף. אני מסכים רק אני אומר מקום של פרעה הוא בעורף, העורף זה שייך לפרעה. פרעה זה אותיות עורף

בשורש, לא אני לא אתם זרקתי, זרקתי מצד שכתוב שזה המקום שלו, אומרים שהוא שם אז שמה החשיבה. איפה העין השלישית, על האף? אתה שם לב שאתה בעצמך אומר, אבל אתם במאמר המוסגר מה שנקרא העין השלישית, אם כן כוח האמצע הוא עוד פעם הכוח העליון. במאמר המוסגר, כולם מדברים על העין השלישית, ועדיין לא שמים לב מה אומרים. עין שלישית נמצאת באמצע, יפה. אבל מדוע אין כזו עין, ומכוח מה הם רואים? העין השלישית זו הגדרה למי שלא מצא מה להגדיר. אבל אם פיזי בתוך המוח, אנחנו נותנים הגדרה איפה אותה מודעות? המערב הרי לא עסק בזה, כי הוא לא מסכים למודעות, המזרח לא עסק כי הוא לא עוסק בזה, אז אף אחד לא עסק. בדאו יפה, אבל איפה בתוכי? הדאו נמצא בתוכי? אני בתוכו, אם אני בתוכו אז אני צריך להיות מודע, לדבר שנמצא אצלי גם כן. אה בדם, סליחה חשבתי בדאו, הוא חייב להיקלט בחושים שלי, איפה הוא נקלט? גם דבר שנמצא מסביבי, יש חושים שדרכם אני קולט מה מסביבי, דרך איזה חוש אני קולט את זה? זה שנמצא מסביבי אני מבין, אבל חייב לקלוט אותו באיזה שהוא חוש. הרגש קולט למעלה מה... זה למעלה מהרגש, אז איך הרגש קולט את זה? זה מודעות של למעלה מהרגשה, אז איך הרגש קולט דבר שלמעלה מהתדר שלו? דבר ראשון, בקשה, כן... יש לה פה, לא? אני לא שומע מהתחלה, ברשותכם... מה זה יכול להיות? קם מישהו והשנייה שיער השערה? או שיש לזה איזה שהוא בסיס מינימלי למה שנאמר? אני משער שזה בציפורן של האצבע השמאלית, לא בתור מה? אבל ישנה השערה וישנה ידיעה, אתם מסבירים דבר משוער, הבנתי. ראשית מה שאני אומר, אני לא אומר דברים שלי, אלו דברים שכתובים בדברי רבותינו מפורש. רק עיניין אותי מאוד לשמוע, אם מישהו מצא אפילו איזה שהוא צל של ספק, מישהו דן בזה, אני לא מצאתי. כן בציפורן של הרגל יש את אותה מודעות? זה כבר... הציפורן מודעת? האבן מודעת? אז אולי, אז אולי גם הציפורן, אבל מאיפה הוודאות הזאת? בתור וודאות להגיד שהכול מודע? שזה מסתכם הבנתי, אבל מאיפה מקור ההרגשה, גם שהרגל כואבת אבל למעשה זה מורגש במקום אחר, זה עובר דרך שדרים, אבל זה מורגש במקום ההרגשה, דרך עצבי המוח. איפה מקור ההרגשה, התפיסה הזו, זו השאלה. בסדר, ראשית אם כן ממעט הסימפוזיון שהיה כאן, לפחות נתן בהירות לראות, שהנקודה טעונה בירור עמוק. אנחנו מדברים הרבה, הרבה על אותה מודעות, צריך אם כן לברר איפה אותה מודעות נמצאת. ראשית צריך להגדיר, שבתוך אותה מודעות עצמה גם לפי התשובות שענו כאן, בעצם ישנם רמות בתוך המודעות. המודעות היא לא דבר שווה, יש רמות בתוך רמת המודעות, יש רמות של מודעות שיותר ידועות ויותר מוכרות, אלו הם הרמות שהאדם מודע למה שהוא עושה, הוא מודע למה שהוא מדבר, הוא מודע למה שהוא חושב, זוהי מודעות בעצם לפעילות שבי, אני מודע לפעילות המעשית שלי, אני מודע לפעילות הדיבורית שלי, ואני מודע לפעילות המחשבתית שבי, זה סוג אחד של מודעות. אבל ישנה מודעות לגמרי שונה, אני מודע לעצם היותי קיים. המודעות הראשונה שהזכרנו, יפה נכון, עצם היותי קיים אני מודע לעצם, אמת. המודעות הראשונה שהזכרנו זה בעצם מודעות, לרובדים היותר חיצוניים שבי, אני עושה, אני מדבר, אני חושב, אני מודע להם. אבל אני מודע לרובדים היותר חיצוניים שבקרבי. המושג להסתכל מבחוץ על הכול, להשקיף מהצד, לראות את הדברים ממבט על, או כול מיני לשונות שכול אחד מגדיר אותם באופן שונה, בעצם זו נוסחה אחת להגדיר שאני רואה איך אני פועל, או איך אחרים פועלים, איך אני מדבר, איך אחרים מדברים, איך אני חושב, ואיך אחרים חושבים. המודעות למחשבה היא כמובן המודעות הגבוהה ביותר שישנה. שאדם מודע לעצם היותו חושב. עכשיו נסביר, אדם שלא מודע למעשים שלו, ולא מודע לדיבורים, ולא מודע למחשבות, על אף שאי אפשר להגדיר הגדרה שחורה לא מודע, כול אחד מודע ברמת מה. הכוונה אבל בלי מודעות גבוהה, קשה לו להתנתק באמצע שהוא עושה דברים, גם קשה לו להפסיק לדבר. אנחנו רואים אנשים שנכנסים לשטף של דיבור, מראיינים אותם למשל, ומנסים להפסיק אותם בכוח, אם לא יסגרו להם את השפורפרת, הוא ימשיך לדבר, הוא לא שומע אפילו שמנסים לעצור אותו, מרוב שהוא שקוע במה שהוא הולך לומר. אם הייתה לו מודעות של דיבור, הוא היה מודע למה

שהוא מדבר, אז הוא גם היה קולט את הרחשים של מי שעומד מולו, ומנסה לעצור אותו. לפעמים האדם מודע, והוא בכוונה לא עוצר. רוצה להספיק כמה שיותר, שישמעו אותו. אבל הרבה פעמים הוא אפילו לא שם לב, אם ישאלו אותו אחרי זה, למה לא הפסקת? הוא יענה שמרוב שהוא היה שקוע במה שרוצה לומר, הוא לא שם לב שאומרים לו משהו. הוא לא מודע למה שהוא מדבר. אם כן המודעות היא בעצם הכלי, לעצור את הדבר. אם אני מודע למה שאני עושה, אני אעצור אותו יותר בקלות. אם אני מודע לדיבור שלי, אני אשלוט על הדיבור שלי יותר ברור. יפה, בדיוק. אם אני מודע לחשיבה שלי, אז אני יכול לנטרל אותה, אני יכול לנתק אותה. אם אני לא מודע לחשיבה שלי, אז החשיבה זורמת וזורמת, פתאום אדם מוצא את עצמו, תופס את עצמו שחושב במשהו. ככול שאדם יותר מודע למה שהוא חושב, זה כמו אדם שהולך עם כלב ברחוב, יש לו חוט, יכול לעצור בכול רגע, הוא טיפה בורח, הוא עוצר אותו. כאשר האדם לא מודע למחשבה שלו, הוא לא יכול לנתק אותה. בקושי מאוד הוא יכול לנתק אותה, כמו מתנער. הרבה פעמים אנשים חושבים, פתאום מרגישים את עצמם שהתעוררו, הם היו שקועים באיזה שהיא נקודת חשיבה, שאותה חשיבה נגמרה הוא פתאום מתנער, איפה אני? לשביב שנייה. ככול שהאדם מודע למה שהוא חושב, הוא שולט על המחשבה שלו. אם כן העומק של המודעות היא כפולה. היא מחד, יש לאדם ביקורת על מה שהוא עושה, אבל מאידך הוא לא מחובר באופן מוחלט למה שהוא עושה. וזה היתרון הגדול במודעות. מה הצורך העמוק במודעות, שכ"כ הרבה אנשים מדברים עליה? היכולת לשלוט במה שאני אומר, ומה שאני עושה, ומה שאני חושב, ובעומק אם כן אני לא מחובר לדבר באופן מוחלט. אם אני יכול לשלוט עליו, אז אני לא שבוי בדבר, אלא הדבר שבוי אצלי. ככול שאני פחות יכול לשלוט עליו, אז אני שבוי בחשיבה שלי, אני שבוי בדיבור, אני שבוי בעשייה. ככול שאני יותר מודע, יש לי מודעות למעשה, לדיבור ולחשיבה. אני לא נסחף אחריהם, אני לא טובע בהם, אלא אני שולט עליהם. אם אני שולט עליהם אני לא שבוי בתוכם. אם אני לא שבוי בתוכם, אז יש לי דרוור עצמי בנפש. נסביר את זה ביותר עומק, מדוע עצם הנפש של בני אדם, לא מתגלה? משל למה הדבר דומה? אדם ששמו אותו בבית סוהר, הוא יכול לעשות כול מה שליבו חפץ? לא, הוא כבול. כך הנפש יש לה מאסר תעשייתי, מאסר דיבורי, ומאסר מחשבתי. כול זמן שאדם שבוי בעשייה שלו, או שבוי בדיבורים שלו, שבוי בצורת החשיבה שלו, הוא לא נותן לנפש שלו דרוור להתגלות. הוא שבוי בעשייה, הוא שבוי בדיבור, הוא שבוי בחשיבה. כאשר הוא שבוי בהם, אם הוא שבוי בהם, הוא לא יכול לגלות את העצם של הנפש שלו. ככול שמהירות כוח האדם להתנתק מהעשייה, מהדיבור, ומהחשיבה, כך הנפש שלו תתגלה יותר מהר. היכולת להתנתק בכהוא זה, בכהרף עין, היא המבוא הראשון לגלות את העצם שבנפש. משל למה הדבר דומה? אם יש לאדם אזיקים על היד, אבל הם מאוד רופפים והוא יכול לנער אותם, אז הם כמי שאינם. הם קיימים, אבל בנדנדוד אחד הוא מעיף את זה. ככול שהאזיקים יותר חזקים, וקשה לו להתנתק מהם, אז הוא יותר כבול. אנחנו כבולים לעשייה, לדיבור ולחשיבה. ככול שיש לנו כוח להתנתק מהם, ביעילות יותר, בזריזות יותר, כך כבילות הנפש שלנו פחותה. בקשה... אני מבין היטב את השאלה, לפחות אני חושב שאני מבין. בוא נגדיר את זה בצורה כזו, גם אדם שמחובר למעשה, כול אחד מאיתנו יש לו איזו שהיא, נקודת התנתקות. אין אחד שלא מתנתק. יש אחד שההתנתקות שלו בתחום כזה, יש אחד בתחום כזה. אחד אוהב פיזיקה, השני הנדסה, אז הוא מנותק בפיזיקה, זה מנותק בהנדסה, כול אחד מנותק ממה שהוא עושה, עכשיו, אין אדם שאין לו התנתקות, וודאי שזה יכול לגרום לבן אדם, רובד יותר מוקצן של התנתקות ואז יש לו עבודה, לחזור ולהתחבר. זה יכול לקרות, אבל יש לו עבודה לחזור ולהתחבר מתוך מודעות עמוקה. בקשה... הפוך בדיוק, הכוח שלו לחוות את החוויה הוא הרבה יותר עמוק. ברשותכם זה יוצר תהליך הפכי. התשובה היא, יש כאן נקודה מאוד, מאוד הפוכה. בלשון הכתוב זה נקרא, המים גנובים ימתקו. כול דבר שאדם מחובר אליו בתמידיות, הוא לא יכול להתענג אליו בתמידיות, הוא לא יכול להתענג ממנו. אדם יש לו בית יפה, הוא מחפש ללכת לאיזה צימר. אם הוא היה גר בצימר הזה, הוא היה בא לבית

שלו. הוא מחפש בעצם להתנתק ממה שקיים, אם אני נמצא עם הדבר באופן מוכרח, אני פחות מתענג עליו. אם אני יכול להתנתק ולחזור אני יותר אתענג, זה פיזי רואים את זה. לא הבנתי... אתה מתנתק אתה גם מתחבר למקום אחר, אתה נמצא בכאן ועכשיו שונה. יש איזה שהוא מקום שעוד לא דיברנו עליו, שאנחנו מתחברים. אנחנו עוסקים עדיין בחצי הראשון שנקרא כוח ההתנתקות. כוח ההתחברות העמוק עוד לא הגענו. בוא נגמור ברשותך, את השלב הראשון של ההתנתקות. יש מצב כן. החיים הם לא קלים. בקשה... מזכיר לך את עזה? נו? לכן אנחנו אוחזים באמצע הדברים, הרי כבר בראשית אמרנו שבמזרח קיימים חלקים, ולא קיים התפיסה הכוללת. אנחנו לאט, לאט נסביר את המימד של ההתנתקות, את המימד של ההתחברות לתפיסה היותר עליונה, והמימד של ההתחברות בחזרה למקום התחתון, יש לי בינתיים פה אחד, אני לא יכול לדבר את הכול ביחד... כן בקשה, רציתם לשאול? אם כן, זיהינו את הקרום בעצם כתפיסה, שיש לו כוח להתנתק ולהתחבר. עד עכשיו עסקנו בעניין של ההתנתקות, הכוח להתנתק הוא בעצם הכוח שאדם יכול להגיע לעצם מציאות הנפש. המודעות כמו שאמרנו, מודעות למעשה, מודעות לדיבור, ומודעות למחשבה, הם שלושת לבושי הנפש, כלומר לבושי עצם האני. כול זמן שאדם אסור בתוכם, הוא לא יכול להתנתק מהם, או שהוא מתנתק מהם בקושי רב. אם הוא מתנתק מהם בקושי רב, אז הוא חוסם את עצם הנפש שלו, הוא לא נותן לה דרוור. ככול שאדם יכול להתנתק מהדברים הללו בקלות, ולהתחבר אליהם בקלות, לשני הצדדים. אז בעצם הנפש של האדם היא בעצם נפש של דרוור. מדוע היא נפש של דרוור? הוא יכול לעשות כול תנועה שהוא רוצה. הוא יכול לבחור, אז בעומק השחרור של הנפש שלו הוא מאוד, מאוד חזק. עצם שהנפש אין לה מגבלות, אם אין לה מגבלות, כאשר אני יכול להתחבר לכול דבר ולהתנתק ממנו בכהרף עין, זה לא סותר מעצם הנפש. הפוך, זה חלק מהשחרור של הנפש. אם זה חלק מהשחרור של הנפש, אז ההתחברות באותו זמן למחשבה, וההתחברות באותו זמן לדיבור, וההתחברות באותו זמן לעשייה, הוא לא מעלים את עצם הנפש. ענינו בעצם על מה שהרבה שאלו, ועכשיו נסביר. שאלו שבוע שעבר, וגם עכשיו מה ששאלתם, ישנו את עצם הנפש, בכדי להגיע לעצם הנפש, אנחנו מוכרחים להתנתק. מה החילוק בין ההתנתקות של המזרח לבין החילוק, של ההתנתקות שקיים בתורת ישראל? החילוק שקיים הוא יסודי מאוד. במזרח אני מתנתק. התנתקנו מעזה, חזרנו אליו? לא. אולי נחזור בקרוב, מי יודע? רק לא למלחמות. בכול אופן, זו התנתקות כמהלך, די, זה לא שלנו, אנחנו לא רוצים להיות עם כובש, הגענו להכרה שזה מזיק לנו דיפלומטית, זה לא אנושי, כול הסיבות או התירועים, או כול אחד ינסח את זה איך שהוא רוצה. אבל התנתקנו על דעת להתנתק, זה סוג אחד של התנתקות. סוג שני של התנתקות, התנתקות שאני מתנתק בכהרף עין, ואני חוזר בכהרף עין. אם אני לא יכול חזור בכהרף עין, אז יש לי כבילות מתהפכת, כי אני לא יכול להתחבר למחשבה. כי אני לא יכול להתחבר לדיבור, כי אני לא יכול להתחבר לעשייה. כמו שהחיבור למחשבה, לדיבור ולעשייה, אם אני קשה לי להתנתק זה כבילות. כך אם אני לא יכול להתחבר זה עוד סוג, של כבילות לנפש. עכשיו תבין בדיוק מה חסר במזרח. הצד של ההתנתקות מהדברים קיימת במזרח, אבל ההתחברות לא קיימת, אז זה בעומק סוג של הגבלה הפוכה. מה היא לא קיימת? היא לא קיימת התנתקות, התחברות גמורה. שם זה בדיוק הפוך. במערב התחברות בלי התנתקות, במזרח התנתקות בלי התחברות. בחלקים הקיצוניים שבמזרח, התנתקות והתחברות בכהרף עין, זה תורת ישראל. ההגדרה היא לצאת מהתפיסה הזאת, להיכנס לתפיסה אחרת. זה מה שנמצא שם. אתה מגיע עד לנקודה שהם רוצים להגיע, לדאו ותתפוס שאין כלום, אם אין כלום אין לי למה להתחבר, זו החתירה. השאלה באיזה רובד, אנחנו דיברנו על הרובד המוקצן שמתנתק כשיטתי, שאין כלום. אם לא, זה לא התנתקות, זה מודעות יותר גבוהה. שאנחנו מדברים על החלק הזה, דיברנו על החלק המוקצן. נכון, כן זה סוג של התנתקות והתחברות בדילוג, האם במודעות של האחד אני יכול גם להתחבר? לא, זה כמו בן אדם שעלה לקומה למעלה, ואחרי זה... נכון, יפה, ואז יש חסר או אין חסר? אין חסר, אם יש חסר יהיה פעולה. אז בעצם זה התנתקות,

כי אני מצייר או מימד של אחד או מימד של חסר. אבל ההתחברות היא לא במקום של ההתנתקות, זה כמו אדם שיש לו 2 דירות, פעם הוא כאן, פעם הוא שם. כן? בדיוק. נכון. לפחות מישוהו אחד הבין בוודאי טוב, או יש עוד. אה... נו... זה שלב של תהליך שעדיין לא הגעתם, לנקודה היותר עליונה, שתגיעו לנקודה היותר עליונה, אז זה יגיע, זה צריך להגיע, כן זה שלב יותר עליון. שניה, שניה... מה שאלתם? לחיבור לבורא עולם עוד לא הגענו לחיבור, אנחנו אוחזים בחלק המתנתק, אנחנו הולכים שלב אחרי שלב. אם כן... בקשה... אמת, כן, ממקום יותר עמוק בנפש, יפה. אמת. אם כן, אנחנו מזהים את הקרום כנקודת המרכז החשיבתי, מדוע? אם נתפוס את החשיבה העיגולית או היושרית, היושרית כיושרית בעצם היא מחשבה שאדם נמצא בתוכה, ומכוח מה הוא התנתק? אם אין לו כוח להתנתק, כאשר אין לו כוח להתנתק, אז בעצם החשיבה הזו היא חשיבה שחוסמת את הנפש. היא לא חשיבה שמגלה את עומק הנפש, היא חשיבה שחוסמת את עומק הנפש. איזה חשיבה יכולה לגלות את עומק הנפש? חשיבה שבאה בתנועה של התחברות והתנתקות, התנתקות והתחברות וחוזר חלילה. חשיבה כזו היא יכולה לגלות את עומק הנפש של האדם. ואז העצם יכול להתגלות תוך כדי החשיבה, כי הם לא סותרים זה לזה. שני הצדדים, אם זה היה איפה שהוא, אז זה עוד פעם חוסר חיבור. אני אסביר, כאשר הנפש חסומה בנקודת החשיבה, והאדם יוצא מהחשיבה לעצם הנפש, אז בשעה שהוא יצא מהחשיבה לעצם הנפש, הנפש גלויה. הוא חוזר בחזרה לחשיבה, עוד פעם הנפש נעלמת. וחוזר חלילה. כי הנפש בעצם קיימת, החשיבה חוסמת אותה, הוא מפשיט את החשיבה, נכנס לעצם הנפש, הוא חוזר לחשיבה, עוד פעם הנפש נעלמת. אבל העומק, לגלות את עצם הנפש במקום החשיבה עצמו. איך אני יכול לגלות את עצם הנפש, במקום החשיבה? כאשר יש לי כוח להפשיט את החשיבה בכהוא זה, אז גם בשעה שאני חושב, זה לא חוסם לי את עצם הנפש. אם זה לא חוסם לי את עצם הנפש, אז המודעות שלי לעצם האני, היא לא מפריעה לחשיבה, זו החשיבה העמוקה ביותר שקיימת. לא, בדיוק, זה מה שהסברנו. מדוע החשיבה תמיד מפריעה, לגילוי העצם? כי אם אני מחובר באופן, שאני לא יכול להתנתק מהחשיבה, זה מפריע לגילוי העצם. כמה שהיכולת להתחבר ולהתנתק בכהוא זה, אז היא לא חוסמת את העצם. אם היא לא חוסמת את העצם, היא לא מפריעה לגילוי שלו. מה הגדרתם תפיסות, זה לא הבנתי, מה אתם מגדירים את המושג קפיצה? כן, אבל הדלי קבי, יש איזו שהיא תנודה בין הדלי קווי, בשעה שקווי אז יש את העצם או אין את העצם? אני לא יודע מה אתם מגדירים דולה וקווי, אני צריך להיכנס לראש של המשל, אז החושך הוא העדר חשיבה? יפה, אז איך בשעה שהוא חושב, יש את העצם? נכון, מדוע? מדוע החשיבה חוסמת את עצם הנפש? מדוע ראשית היא חוסמת, ואחרי זה מדוע היא לא חוסמת? למה? כי העצם הוא בעצם למעלה מהחשיבה, בעומק, למה הוא למעלה מהחשיבה? כי הוא דרוך, הוא מציאות מופשטת. ברגע שהוא מציאות מופשטת, ואני תופס דבר שמוגדר חשיבתי, אז הוא מגביל את המופשט, מגביל את המופשט, אז אני מאבד אותו. אבל אם אני יכול להתנתק בכול רגע מהמחשבה, אז אני לא מאבד את המופשטות, נסביר את זה... בדיוק, שלב בחשיבה... ה___ זה סוף שמולבש בתוך האדם, כן. השאלה היא נכונה מאוד, האם גם יש מהלך של התנתקות מהעצם? יש כזה מהלך, רק לא נגענו בו כרגע בכלל, ישנו כזה מהלך, לא נכנסנו אליו עדיין בכלל, אנחנו עוד אוחזים ברובדים הרבה יותר קודמים. נסביר, מדוע בעצם החשיבה, חוסמת את העצם של הנפש? העצם של הנפש.. מדוע החשיבה חוסמת את העצם של הנפש? לאחר מכן נסביר מדוע היא לא חוסמת, כלומר, כיצד היא לא תחסום. העצם של הנפש הוא דבר מופשט, בשעה שאני נותן לנפש גילוי בדבר שהוא לא מופשט, או בדבר מוגדר, אני מאבד את המופשטות, לכן בשעה שאדם עושה, מדבר, או חושב, הוא נכנס לדבר מוגדר, אז הוא מאבד את הפשיטות ואת המופשטות בנפש. כאשר האדם מתלבש במחשבה, או במעשה ובדיבור והוא יכול אבל בכול רגע, להפסיד אותם בכהוא זה, נמצא שזה לא חוסם לו את המופשטות, אם זה לא חוסם את המופשטות אז בעומק גם בחשיבה עצמה, המופשטות יכולה להתגלות. כול זמן שהוא לא לומד להתחבר ולהתנתק מהם בכהרף עין, אם הוא

רק התנתק הוא לא עזר כלום, הוא עזר לכך שהוא יכול אולי להגיע לאותה נקודת עצם כביכול, אבל בעומק הוא גם לא הגיע לעצם. כי עד כמה שהעצם הזה, לא יכול לסבול את המורכבות שבדבר, אז אם הוא יתחבר לעצם הוא יסתור אותו. אז הוא לא אוחז בנקודה השלימה, כי הוא לא יכול להתחבר לכול. כי אם הוא יתחבר למחשבה, הוא יאבד את העצם. אז בעומק, גם את העצם אין לו. נכון, נכון, ואז איבדנו עוד פעם את הנקודה העליונה, וחוזר חלילה. היא אותה תנועה, אבל זה בדיוק מה ששאלו כאן קודם, מה שהתורה מגלה זה להיות בשניהם בבת אחת. לא זה או זה תנועה. זה או זה בתנועה, כלומר שהם סותרים זה לזה, ולכן אני מדלג מאחד לשני. להיות בשניהם בבת אחת, אני מנסה להסביר עוד פעם שיהיה ברור, מדוע הנפש נחסמת כאשר ישנה חשיבה? החשיבה הוא דבר מוגדר, הוא דבר צורתי, ובשעה שהאדם חושב, הנפש שהיא דבר מופשט, היא נחסמת כי הם דברים הפכיים זה לזה. המופשטות לא סובלת את ההגדרה, אם אני חושב זה סוג של הגדרה, אני מאבד את הפשיטות שבנפש. אבל אם אני יכול בכל עת ובכו שנייה, את אותה מוגדרות להתנתק ממנה, אז היא לא מאבדת לי את הפשיטות, אם היא לא מאבדת לי את הפשיטות, אז הפשיטות נגלית בתוך המחשבה עצמה. כי המחשבה והפשיטות הם לא סותרים זה לזה. מתי הם סותרים זה לזה? עד כמה שההתחברות לצורה היא מוכרחת. עד כמה שאני יכול להתנתק מהחשיבה בכול שנייה, אם אני יכול להתנתק מהחשיבה בכול שנייה, אז התפיסה שלי בשחרור שבנפש, לא הוגבל, כי בכול רגע אני יכול להיות בו. אם אני יכול להיות בו בכול רגע, לא הפריעו לי. אם לא הפריעו לי, אז גם בשעה שאני חושב, אני יכול להיות בתוך העצם. ואז אני מגלה מקור חשיבתי חדש מהעצם. אם זה בדילוג, אני הולך מההתנתקות לעצם, מהעצם לדילוג, אז בשעה שאני בעצם אני לא נמצא בחשיבה, בחשיבה אני לא בעצם, אז החשיבה היא לא מקבלת מהעצם. במזרח מתנתקים, ומגיעים לנקודת העצם. העצם הזה סובל את ההגבלה של הגבול? לא. אם הוא לא סובל את ההגבלה של הגבול, אז בעומק חסר בעצם עצמו. כי הרי העצם הוא אחד שכולל הכול. אם הוא כולל הכול, אז למה אני לא יכול להתחבר לחשיבה? סימן שהוא לא כולל את הכול. בקשה... אותו דבר, רק נתתי דוג' מחשבה, אותו דבר בדיבור, מחשבה ומעשה. כן? אני אנסה ברשותכם עוד 2, 3, דקות להסביר ושיהיה יותר שאלות, בסדר? רק אני רואה שקוטעים ממש... ההתחברות בעצם לנקודה הפנימית שנקראת עצם, אנחנו מגדירים שאנחנו מתחברים לנקודה שהיא אחד, אם היא חד היא כוללת את הכול. אם היא כוללת את הכול, מדוע המחשבה מפריעה לי? מדוע הדיבור מפריע לי? מדוע העשייה מפריעה לי? מה? יפה, אבל אם זה האחד שכולל הכול, אז מי שכולל באחד אז הוא לא סותר אותו. אז איך זה מפריע? או... אבל אם לפי המזרח, אני מתנתק ומתחבר לאותו אחד, מדוע זה יוצר לי אי אפשרות, להתחבר למציאות כרגע כמו שהיא? כי זה כן סותר. למה אני לא יכול לתפוס דברים, ברגע שאני נמצא בשלם, שיש מציאות של נפרדים? כי הם סותרים לי. הם סותרים לי אז אם כן, הוא לא שלם, יפה... אז אם כן הוא לא שלם גם לשיטתם. גם לשיטתם לא שלם, זה לא שהם מתחברים לשלם, ומתנתקים מהנפרדות. או... אם כן גם ההגדרה של ההתחברות לשלם כשלם, הוא לא נכון. אם הוא שלם, אז הוא כולל את הכול. אם הוא כולל את הכול, אז אני יכול להתחבר לחשיבה, אני יכול להתחבר לדיבור, ואני יכול להתחבר למעשה. העומק בעצם שאדם מתחבר בתוכו, למימד העמוק ביותר שיש בתוכו, הוא מגלה את הנקודה המשוחררת. את הנקודה המופשטת. איך הוא מגיע אליה? ע"י שהוא מתחבר למעשה ומתנתק, מכוח המודעות. הוא מתחבר לדיבור ומתנתק, הוא מתחבר לחשיבה ומתנתק, ואז הוא מגלה את הנקודה של הדרור שבנפש. ואז הוא יכול להתחבר למחשבה, ולשורש הפנימי שהוא העצם בבת אחת, הוא יכול להתחבר לדיבור ולעצם בבת אחת, הוא יכול להתחבר למעשה ולעצם בבת אחת, אז הוא מגלה מקור יניקה יותר עמוק בנפש. כן? להגיד שזה רק אני לא יכול, אני יכול להגיד שזה גם. גם לעצור, כמו שאומר עניין של תרגול, חלק מהתרגול זה עצירה, אני עושה ומפסיק, עושה ומפסיק. מדבר ומפסיק, מדבר ומפסיק, חושב ומפסיק, חושב ומפסיק. אמת. נכון, כן? אבל עצם האפשרות של להתנתק, אז זה לא מאבד לי את הדרור. יש לי

אפשרות להתנתק, יש לי דרור. מרצוני, אבל יש לי דרור לא להתחבר, אז זה עדיין לא מאבד לי את הדרור. כן, רק שאם אני יכול לצאת מרצוני אז אני לא כלוא. אני יכול רק להיכנס, נכון, אבל כאן אני יכול לצאת בכול רגע. בדיוק המשל הנכון, אם אני יכול לצאת אז זה לא בית כלא. זה בית כלא, רק בכול רגע יש לי את המפתח ואני יכול לצאת, אז זה בית כלא? אי אפשר להגדיר שזה כלא, אז אני לא כלוא. כן? זה עוד לא התחברות לעצם, זה מודעות בלבד. קודם להיות באחד, ולאחר מכן להיות גם בשעה שאני מדבר. זה אומר שאני מודע לרובד העמוק ביותר, תוך כדי דיבור. מודע לרובד העמוק ביותר, והוא לא נאבד ממני בשעה שאני חושב, או מדבר או עושה. אני רואה את החיבור, אני לא יודע מה אתם מגדירים רואה חיבור, זו שאלה מאוד מאוד דקה, אם אני מוגדר רק בעצם שאני פועל ואני מודע למה שאני פועל, ואני מחובר, אבל לא נגעתי בעצם של הנפש. אני מודע לנקודת השלם, וחי בה במקביל אני פועל ועושה. ואני מודע לחסרים שנמצאים למטה, ואני פועל מתוך אותו חסר למטה. כן? תנסו להסביר יותר ברור, אני לא קלטתי בדיוק... אתם שואלים טוב, אבל אם ההגדרה, יש כאן נקודה דקה, אבל אם ההגדרה בעצם, שהעצם הוא שלם, אז אני לא יכול להגדיר שאני פועל רק מהשלם ולא פועל בגלל החסר, אני גם פועל בגלל החסר. מאותה נקודה שאני פועל בגלל השלם זה נכון, אבל יש נקודה שאני פועל מצד החסר, מצד השלם אין חסר. לכן זה ההגדרה שאני פועל במקביל בבת אחת. כן? לא אמרתי בעיקר, אמרתי לא רק... זה מורכב, אנחנו מתחילים, דיברנו על החלק של התרגול, שזה מורכב מאותה נקודה... שאנחנו מדברים, ננסה רק לסגור את הענין בנקודה ששאלת, כשאנחנו מדברים בעצם לחיות בכול הרובדים בבת אחת, הרי התכלית היא להגיע לאותה נקודת אחדות מוחלטת, של כול הבריאה. לפי התיאוריה הזאת לכאורה, אז האדם יכל לאכול מאכלות אסורות וגם להיות בעצם. אז למה התורה אסרה לאכול מאכלות אסורות? אם באמת התיאוריה כ"כ נכונה, אני מקווה שלא רק אם, למה באמת אסור לאכול מאכלות אסורות? נתתי דוג' כמאכלות אסורות, זה מתרחב הרבה יותר רחב מזה, התשובה, זו התכלית, זה היעד, לשם אנחנו צועדים. אבל מאז שחטא אדם הראשון, אנחנו לא יכולים להגיע לזה בשלמות, עכשיו, כאן בעולם הזה. יש רובדים מסוימים, שאנחנו לא יכולים הרגע לאחד אותם. הרובדים האלה זה נקרא, ג' קליפות הטמאות, כלומר כול האיסורים כולם. כול זמן שאדם מתחבר לאותם חלקים שאי אפשר לאחד אותם, עם האחד כרגע, לעתיד לבוא והיה ה' למלך על כול הארץ, והיה ה' אחד ושמו אחד. זה יתאחד. אבל עכשיו זה לא יכול להתאחד, אז בשעה לדוג' שאדם אכל מאכלות האסורות, זה נכנס לגופו, עכשיו הגוף שלו לא יכול לסבול את אותה התאחדות, אז הוא מאבד את הקשר העמוק. לכן זה לא רק עניין של תרגול, אני חייב לבנות כלים מתאימים בכדי שאני אוכל לקבל את אותה אחדות. נסכם אם כן את הדברים, הגענו להבנה ברורה, שבעצם נקודת האמצע שהיא הקרום, היא המקור החשיבתי. המקור החשיבתי יש בו נקודה של התנתקות, ונקודה של התחברות. בנקודה של התחברות כמעט ולא עסקנו, מה שאנחנו עוסקים עכשיו זה רק בנקודה של ההתנתקות. הנקודה של ההתנתקות, היא להתנתק מעיגול ליושר, ממחשבה עיגולית למחשבה יושרית, ממחשבה יושרית למחשבה עיגולית, ובעומק זה להתנתק לגמרי מהחשיבה. איך אני מתנתק לגמרי מהחשיבה? אני מעלה את עצמי למקום שלמעלה מהחשיבה, חוזר לחשיבה, מעלה את עצמי למעלה מהחשיבה וחוזר לחשיבה, ומצליח להתחבר בכהוא זה, בכהרף עין, ולהתנתק. שאני מצליח להתחבר ולהתנתק, זה לא רק שהתנתקתי והתחברתי, אלא יצרתי מצב שהחשיבה, או הדיבור או המעשה, לא חוסמים לי את עצם הנפש. כשהם לא חוסמים לי את עצם הנפש, אני יכול להתאחד איתם ולחבר אותם, אז אני יכול הגיע בעצם לנקודה שהכוח האמצעי, הוא לא רק התנתקות אלא גם כן חיבור. נעמוד כאן אם ירצה ה', נמשיך בשבוע הבא. רק הערה אחת ברשותך לפני שהם בורחים לי, שבוע הבא אין כאן את המסגרת של האברכים. יש? אתה יודע? אם כן רק לוודא שהציבור נמצא כאן, כי אני לא יכול ששבועיים שלוש לא יהיו, ואז אני צריך לעשות חזרה, לא יודע איך בדיוק מסדרים את זה אבל... כן בקשה? נכון, נכון, איפה זה נמצא בגוף? אז כמו שאנחנו מבינים זה נמצא בקרום

המוח, לשם חתרתי, כולם הבינו מייד. עכשיו האם בדממה ישנה מודעות? ברמת הדממה שעליה דיברנו עכשיו עוד יש מודעות, אבל יש רמת דממה שאין שמה מודעות, אבל לא עסקנו בה עדיין. ערב טוב לכולם.

בוקר טוב. ננסה קצת בסיעתא דישמייא, לדבר על העניין של הרפואה כמו שביקשו. איפה מוזכר העניין של רפואה בתורה הקדושה? לפני הרמב"ם, בתורה, חמישה חומשי תורה... שם כתוב שבאו לבקר אותו אבל לא כתוב במפורש שהוא היה חולה, זה בדברי חז"ל מפורש, בפסוק כתוב שבאו שלושה מלאכים, מסבירים חז"ל הקדושים מדוע הם באו, אחד מהם כדי לרפאות את אברהם, אמת. איפה מוזכר אבל המושג רפואה מפורש בתורה? יותר בקול... בתורה מוזכר למעשה כמה פעמים העניין של רפואה, פעם אחת כתוב שהקב"ה אומר לבני"ה שהם יצאו ממצרים, כול המחלה אשר שמתו במצרים, לא אשים עליך כי אני ה' רופאך. זה מקור מפורש בתורה, שהקב"ה מבטיח. כי אני ה' רופאך, מקור ראשון. מקור שני מפורש בהמשך של ספר שמות, שם כתוב בלשון אחרת, ורפוא ירפא, ורפוא ירפא. נאמר על אדם שנפצע, שם כתוב ורפוא ירפא. דורשת הגמרא במסכת בבא קמא, מהו ורפוא ירפא? אומרת הגמרא, מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות. בפס' הראשון אמרנו שם מי המרפא, כול המחלה אשר שמתו במצרים, לא אשים עליך כי אני ה' רופאך. מי שמרפא זה הבורא עולם, כביכול בעצמו. בפס' השני מוזכר ורפוא ירפא, מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות. מדובר כאן אם כן ברפואות שונות לחלוטין. הראשונה מדברת ברפואה שמי שמרפא כביכול, זה בורא העולם, כי אני ה' רופאך. רפואה שניה שמדברת, ניתנה רשות לרופא לרפאות. אז הזיהוי הראשון שאנחנו מזהים שחלוק כאן, מי מרפא? האם ה' או הרופא? פס' אחד אומר לנו כי אני ה' רופאך, פס' שני אומר שהרופא מרפא, יש לו רשות לרפאות. אז הזיהוי הראשון אם כן מי מרפא, יש אפשרות אחת שהבורא עולם כביכול, אפשרות שניה הרופא. האם במהות הריפוי ישנו שינוי מי מרפא? או שזה רק הגדרה מי מרפא, אבל הרפואה היא אותו דבר? במשל גשמי כמו שאתם אומרים שליח, נניח שיש רופא שקוראים לו ראובן, והוא שולח את השליח יחד עם הסם שלו, שקוראים לו שמעון, הרופא שהוא שליח ירפא באותה איכות, שהרופא המשלח היה מרפא? יפה. דבר ראשון אנחנו מזהים מי הרופא, אז יכול להיות בורא העולם ויכול להיות שליחים, מהות הריפוי היא שונה מהשליח למשלח? במשל גשמי אם יהיה שליח ומשלח, יהיה הבדל. אז כאשר יש לנו משלח שזה בורא העולם, כי אני ה' רופאך, ויש שליח שזה הרופא, זה אותו ריפוי? בוודאי שלא. יש ריפוי שזה מגיע מהמקור מבורא עולם, יש ריפוי שמגיע מהשליח שנקרא ורפוא ירפא, מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות. בוא ננסה להתבונן עוד מעט יותר, אז למי אנחנו צריכים לפנות כאשר יש לנו מחלה? אם הפס' אומר ורפוא ירפא, מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות, הרי כתוב כאן שגם לכאורה יש רשות לרופא לרפאות. אז למי באמת אנחנו פונים בנקודה שיש חולי? יפה. אם נאמר שזה רק לה' יתברך, הרי שעדיין הפס' אומר ורפוא ירפא, שיש רשות לרופא לרפאות, אם נאמר שזה רק לרופא, הפס' מעיד כי אני ה' רופאך. מה זה נקרא לפנות לשניהם? משל למה הדבר דומה? אדם שיש לו בעיה ברגל ויש לו בעיה באוזן, אז הוא הולך לשני רופאים, כשאנחנו אומרים שפונים לשניהם, איזה חלק שייך לזה, איזה חלק שייך לזה? איפה החלק הנפשי האמצעי? יש גם רופאים שמטפלים בנפש, לא? יפה. אז איזה חלק שייך לרפואה, שאנחנו משייכים אותו שאליו אנחנו פונים לבורא העולם? היא אומרת רק לגוף, ואיזה חלק שייך לרופא המרפא, שהולך לרופא רגיל? גוף בוודאי שייך לרופא הגשמי אתם אומרים, ואיפה שמיימי נקודת האמצע? אמת. יש קשר בין שלושתם בסוף. איך אנחנו מחלקים את אותה פניה? ואיך אנחנו מחברים את אותה פניה? הרי זה לא יכול להיות... האם כול העניין הוא רק תפילה, או יש מעבר לזה? מה שאתם אומרים בוודאי אמת. הגדרתם אם כן דבר כפול, דבר ראשון תפילה, דבר שני אמונה או הפוך, זה רק זה או מעבר לזה? המעשים הטובים הם השתדלות ישירות לרפואה? דבר נכון לכול החיים כולם. זה נכון בכללות גם לאדם בריא שהוא רוצה עזרה מאת ה' יתברך, שיעשה מעשים טובים, אבל זה לא שייכות נקודתית... זה קשר כללי לכול מערכת החיים בכללותה. כשאנחנו מדברים על הרפואה בפרט, מה

שייך לרפואה בפרט? איזה נקודה כאשר אני פונה לבורא העולם, איזה נקודה אני פונה לרופא? איזה חלקי רפואה אני מקבל מכאן, ואיזה חלקי רפואה מכאן? אז מה אני פונה לרופא, ואיזה חלק אני משאיר לבורא העולם? שאתם מגדירים חלק קל, איפה מוגדר קל, זו הגדרה מאוד לא מוגדרת, זה העצה של יתרו שכאשר הוא בא לבנו, הוא אמר את הדבר הקל יביאון, את הדבר הקשה יביאו אליך. וכשיש תרופה למחלה, לא פונים לבורא עולם? אה.. שכשאין תרופה למחלה וודאי שאין מה ללכת לרופא, אם הוא יודיע לי שאין לו מה לעזור לי. פשוט שאני אפנה רק לבורא עולם, כי אין לי אפשרות אחרת למי לפנות. על זה לא נאמר, ורפוא ירפא, מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות, כי במקרה הנוכחי אין לו מה לרפאות. אנחנו פונים לבורא העולם, באופן שיש לרופא מה להציע, ואפילו הכי אנחנו פונים לבורא עולם, שישמור או שירפא? אמרת את הדבר הכי חד, יש בן אדם שלא חולה? כאן יצאנו מנקודת ההנחה העמוקה. בוא ננסה להתבונן מי צריך רפואה? יפה, אז זה כבר הקדמה של תרופה למכה, גם למי שלא חולה. איך עושים את זה? אבל מהי תרופה לבקשה שאני לא אחלה, למה זה מוגדר כתרופה? תרופה זה כבר לכאורה דבר שבא על גבי חולי. אז מדוע זה מוגדר כתרופה? לכאורה זה מגן מפני הצרה שלא תבוא, תרופה זה דבר שלכאורה יש גדר של נקודת חולי, ועל גביה אני מביא תרופה. יש לפנינו שעה.. בעזרת ה'. מה ההיפך.. מי בא למציאות שנקראת רפואה? רק אדם שיש לו חולי, כלשון ההגדרה חולה. מהיכן השורש של המילה מחלה, חולי? מלשון חול, מלשון חולין, ומלשון חלל. כול מקום.. בקשה? ריק. כול מקום שהוא בעצם מלא, אין בו חולי. כול מקום שיש בו חללות, ריק, חוסר. שם הגדרת הדבר שיכול להיות בו מחלות. מעין זה למשל אומרים חז"ל הקדושים, והבור ריק אין בום מים. אומרים חז"ל מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים יש בו. איפה שיש ריקנות, שם מגיע החולי. בטלה מביאה לידי שעמום, שעמום לידי שיגעון. ברגע שאנחנו מעמידים דבר כריק, כחלל, כחוסר, כלא מלא, משם שורש כול המחלות כולם. ואז אנחנו צריכים להגיע להשלמה שנקראת רפואה. אבל מה קדם לחיפוש של הרפואה? אילו לא קדם לחיפוש של הרפואה, חולי ששורשו בחול, בחולין, בחלל, בחוסר של מילוי, לא היינו צריכים להגיע לידי מצב של השלמה שנקראת רפואה. שהזכירו כאן שמקדימים תרופה למכה, מה המציאות שאנחנו נמצאים, בלשון חז"ל הקדושים שאדם צריך להתפלל קודם שיחלה, ולאחר שהוא חלה. מה הגדרת הדבר קודם שיחלה? מה התפילה שם? מה העבודה שם? לחיות בחיים שממלאים את הכול, וברגע שיש מילוי לכול אין חלל, ואם אין חלל, אין חולי, אין מחלה. כאשר הדבר בא לרופא, רק כאשר יש לו מחלה, הוא הגיע מאוחר מידי, טוב מאוחר מלא כלום, אבל מתי הוא צריך להגיע? קודם. אנשים למשל מגיעים עם בעיות שיש להם עם הילדים, לאחר שיש בעיות. אבל אילו השכילו והבינו היו מגיעים לקבל הדרכה לפני הבעיות. שאנחנו באים לדבר על המושג רפואה, בוא ננסה להתחיל מהמצב הבריא של האדם, בכדי שהוא לא יחלה. ולאחר מכן אם הוא יחלה חס ושלום, הוא גם צריך רפואה. אבל השלב הראשוני שאיתו אנחנו צריכים להתחיל, להקדים מציאות של הכנה בנפש האדם, שהוא לא יגיע לידי חולי. בוא ננסה להתבונן מעט איך עושים את זה, מה זה נקרא למלאות, שלא יהיה חלל? עכשיו יש מושג שנקרא ריפוי בעיסוק, יפה. אבל אם אדם מחפש את העיסוק, רק לשם ריפוי כמו שמוגדר היום, זה תפיסה חיובית לחיים? הוא למעשה בן אדם שלא צריך את העבודה שלו, אף אחד לא מעוניין בו, הוא בא לאיזה שהוא מוסד פלוני, שמסבירים לו באותו מקום בכדי לעזור לאותו אדם, צריך לרפאות אותו בריפוי ועיסוק, אז מקבלים אותו להתנדבות ביד שרה. הוא לא מגיע מחמת שזה התפיסה של החיים שלו, שזה מה שצריך לעשות. הוא הגיע למצב של חולי, מרפאים אותו ע"י עיסוק. אבל שאנחנו מדברים להקדים רפואה למכה, אמת, אבל מה שאתם מגדירים זה מה שיש לי, עליו אני מודה. אבל באיזה יש אני אמלא את החיים? כן, אבל אני קם עכשיו בבוקר... רק שניה רק שניה... שאני קם בבוקר מלכתחילה, מה מראש אני בא למלאות את החיים? אתם מדברים בסוף היום לדוג' כמשל, לאו דווקא סוף מבחינת עיתוי, אלא כתפיסה, כול מה שעבר עלי במשך היום, אני מודה לא משנה מה עבר. מסתכל על חצי כוס המלאה ולא על חצי כוס החסרה, אמת.

אבל מלכתחילה שאני קם בבוקר, איך אני רוצה למלאות את אותו יום? איך אני בא למלאות את אותו שבוע? מהבוקר עד הערב אני אודה? שניה רק רגע, אני אגמור איתה... אני מהבוקר עד הערב מודה? מה אני עושה אבל מהבוקר עד הערב? מה? אמת. בוא ננסה להרחיב... בוא נגדיר את הדברים, נסכם ונמשיך הלאה, אם כן הגדרת הדבר שאנחנו לא באים לרפאות מחלות לאחר שהם קיימים, זה מצב דיעבד לא לכתחילה. זה לא שאנחנו צריכים לבוא עם מבט לגמרי שונה, קודם שיחלה האדם, שלא יהיה לו מחלה, שלא יהיה לו חלל, שיהיה לו מילוי, זה מה שאנחנו צריכים לכתחילה לעשות. כשאנחנו באים שבן אדם ממלא את החיים, המילוי יש בו רובדים. רובד אחד שיזכרו כאן, זהו רובד המעשי שהאדם ממלא את החיים בעשייה, בפעולה חיובית, כמו שהגדירו זאת פעולת הנתינה. אבל כולנו מבינים שאדם זה לא רובוט, גם רובוט יכול לצאת מהבוקר עד הלילה, תכנתנו אותו והוא פועל. שאנחנו מדברים על אדם כאדם, בעל נפש פנימית, כמו שהזכירו כאן מקודם, גוף, נפש, רוח. ת'גוף נצא מנקודת הנחה שאנחנו מנסים למלאות אותו, כמה שיותר בנתינה. אבל מאיפה מבוע פנימי זה מגיע? מהיכן זה נובע מתוך האדם. מאיזה תפיסת נפש? מה ממלא לו את הנפש מהבוקר עד הלילה? ומה ממלא לו את הרוח מהבוקר עד הלילה? שהפועל יוצא של המילוי הזה מוליד נתינה בפועל, כמו שאמרו. זה נקודה מאוד.. אבל הגדרת הדבר לפי זה שהפעולה הפיזית היא נתינה, הנפש כול עיניינה עסוקה באיך לתת, או יש משהו מעבר לזה? היא כבר אמרה ת'לקבל בזה שהיא נותנת, והיא מרגישה טוב, אז היא הכניסה גם את הלקבל בעומק הדק שלו. מה נפש צריכה להיות מלאה? רק מהרצון לתת ומילא גם האדם מקבל, מאהבת הנתינה, שהוא מרגיש ייעוד שהוא מילא את עצמו, או שיש מילוי מעבר לזה? מהי הגשמה עצמית? יש אור רוחני זה עוד רובד, נלך לאט, לאט. אז נזה בוודאי שיש דברים שכול אחד חלוק _____, כמו שאנחנו מגדירים את הנתינה, הרי לא כול אחד נותן באותו אופן, זה פשוט. הצורת הנתינה היא שונה מחמת שטבעי בני האדם שונים, וגם הכלים החיצוניים שונים, אמת. אבל שאנחנו מדברים לתוך עומק הנפש פנימה, בבחינת מילוי החלל שקיים בנפש שלנו, ראשית כול צריך שהאדם יהיה ברור לו, איך הוא ממלא את החלל הפנימי שבתוכו. זה לא שאלה לרגע, זה לא שאלה לשנייה, זה לא שאלה לתשובה שאנחנו יושבים כאן ליד השולחן. זוהי שאלת חיים שצריכה להעסיק את כול אחד, בתובנה עצמית שלו. אם זה נעשה במסגרת של מחשבה לרגע, תשובה לרגע, כולם מבינים שזה כמעט לא שווה כלום. אם זה נעשה כסיבה להתעורר, לחשוב לאחר מכן, ולענות תשובות לאדם עצמו, יכול להיות שהוא יבנה את עצמו בצורה הזאת. אם כן, שאנחנו מדברים על מילוי פנימי, בוודאי שיש נקודות שכול אחד מאתנו שונה, הן בכלים החיצוניים שהוא יכול להעניק, והן במבנה הנפש וכוחות הנפש, שעל ידם הוא יכול להעניק, אמת. שונה אחד מהשני. אבל בוא ננסה להיכנס טיפה יותר עמוק. כול אחד מאיתנו הוא קיים, יש לו נפש, בלשון חז"ל הקדושים זה נקרא איזהו עשיר השמח בחלקו. מה כוונת הדבר שמח בחלקו? חיצוניות הגדרת הדבר שמח בחלקו, הוא שמח בבן, בבת הזוג, הוא נשוי, הוא שמח בילדים, הוא שמח בבריאות, שמח בפרנסה, שמח בילדים, שמח בכול מה שיש מסביבו וזה אמת. אבל ישנה נקודה הרבה יותר קודמת, האם האדם שמח בעצם היותו קיים? כול אחד ענה לפי מי שהוא. אתם עניתם כן, הם כנראה אנשים שלא. שאנחנו מדברים על שמחה פנימית בנפש האדם, שמחה פנימית בתוך נפש האדם יכולה לנבוע, מנקודות יותר חיצוניות, ולכן היא לא תהיה השמחה הפנימית ביותר, על אף שהיא פנימית. אבל לא הפנימית ביותר. המחה הפנימית ביותר בנפש האדם, היא שמחת עצם ההיות של האדם. עצם הקיים שבי. עצם היותי הוויה מציאותית מוחלטת, קיימת. בד"כ שהאדם חי בשגרת החיים, במירוץ של החיים, אז הוא עסוק בדברים שחוצה לו. הן מהאנשים שרוצים כול הזמן לרכוש ולקנות. הרי שהם עסוקים כול הזמן ברדיפה חיצונית. והן באנשים שעסוקים כול הזמן לתת, ישנם אנשים שעסוקים מבוקר עד ליל לתת, אבל הם אין להם את עצמם. מרוב שהוא עסוק כול הזמן לתת, כמובן שהאנשים הללו הם הרבה, הרבה, הרבה יותר טובים מאנשים שעסוקים כול הזמן, לרכוש, לקנות ולדאוג לעצמם. אבל גם אדם שעסוק מבוקר עד ליל לתת, הנתינה

היא פועל יוצא שיש מי שיכול לתת. אם אני, אין מי שיתן. אם אין מי שיתן, אז כולם מבינים שלא תהיה נתינה. אבל הנתינה היא ענף או שורש? הנתינה ברור שהיא ענף, היא תולדה מכוח כך שיש כאן מישהו. אם אני מוצא בבוקר ליד הבית שלי, משלוח שהגיע אז אני מבין שמישהו היה כאן ושם את זה. קודם צריך שיהיה מישהו שישים, שיתן. שאנחנו מתבוננים על דברים טיפה לעומק, יכול להיות שהאדם עסוק מבוקר עד ליל או בלקבל, או יותר פנימה בלתת. אבל בהוויה של עצמו בוודאי אם נבוא ונשאל אותה, אם אתה קיים, וודאי שיגיד כן. לא עסקינין בשופטי, לא עסקינין בטפשים. אדם מכיר את עצמו, הוא קיים. אבל האם הידיעה הזאת היא הפכה אצלו לחוויה קיומית, יומית מתמשכת לאורך היממה? או שזה ידיעה סתמית. כמו שבן אדם שיש בניינים באוסטרליה, אז אני יודע שיש בניינים באוסטרליה, מה זה משמש אצלי ביום יום? אצל האדם הממוצע זה לא ממש משמש. אם אין לו עסקים מסוימים, בבניין ההוא באוסטרליה זה לא מעסיק אותו מה קורה בבניינים שם. כול אחד ואחת יודעים, במילים הכי ברורות הכי פשוטות שיכולות להיות, שאני קיים. האני קיים הזה, כמה זמן חושבים עליו? כמעט כלום. ואם נגיד במילים ברורות יותר, אולי לפעמים גם כלום. ואם לא חושבים עליו, בוודאי שלא מחוברים אליו, ואם לא מחוברים אליו בוודאי שלא חווים אותו, ואם לא חווים אותו, חיות מהיכן? אם האדם מחובר למקור ההוויתי הפנימי שלו, לאחר מכן כמובן שזה צריך להיות תהליך שהוא יגיע למיצוי, של נתינה מתמשכת, אין צל של ספק. אסור לו לאדם שחיוו יהיו התמקדות פנימית בתוך עצמו לצורך עצמו. אבל ראשית הוא צריך שהוא יחווה את מה שקורה כאן. אדם נכנס לדוג' למשרה חדשה, לוקח לו לפחות כמה שבועות עד שהוא קולט את השטח, מריח. ישנם אנשים, שרי ממשלה נכנסים, תוך יומיים הם כבר מוציאים תוכניות. איך אפשר להוציא תוכנית תוך יומיים, אם עוד לא נשמת את מה שקורה כאן? כמה שבועות תנשום, תרגיש, תבין במה מדובר, ולאט, לאט הפעולה יכולה להיות שלב שני לפחות, ואם לא לאחר מכן. הנתינה על אף שהיא דבר חיובי מאין כמוה, אבל היא לא נקודה ראשונה. היא יכולה להיות שנייה ובד"כ צריכה להיות גם לאחר מכן. אבל ישנה נקודה בסיסית, ראשונית. לאט, לאט... ראשית כול נבין מהיכן שורש נקודת הנידון. אנחנו נמצאים בדור שרבות מאלו האנשים מטופלים, בידי כול מיני אנשים מקצועיים ופסיכולוגים, רבים המטפלים ורבים המטופלים. כמובן שם ננסה לבוא לזהות איפה הבעיות, יש הרבה סיבות מדוע שיהיה בעיה. יש לאנשים קשיים כלכליים, בתקופות האחרונות במיוחד, יש לאנשים קשיים בריאותיים שמולידים גם קשיים בנפש. יש לאנשים גם קשיים משפחתיים וכו'. סיבות לרוב, שכולם אפשר לומר על דרך כלל, גם נכונות. אבל הבעיה מתחילה הרבה יותר קודם, משל למה הדבר דומה? יש בן אדם שנולד בריא ולאחר מכן ישנה איזה שהיא מחלה. ויש בן אדם שרחמנא ליצלן משעת לידתו, הוא בעל מום. קודם אנחנו צריכים שיהיה לנו מציאות של חיים שניקרא בריאים, ולאחר מכן נדון על המחלות שיכולות להתגשם שם. אבל קודם צריך שהאדם יהיה בגדר של אדם בריא, מה זה אדם בריא? לקבל את עצמו כמו שהוא, זו כבר קבלה של דברים חיצוניים, איך הם עושים עלי רשם בנפש. אבל קודם צריך שאני אחווה את הנפש, לפני הרשמים החיצוניים שמושפעים עלי. אם אדם מקבל את עצמו רק ביחס לדברים שהוא מחוץ לו, והם רבים אצל כול אחד מאתנו, אבל הנפש לו ביחס למה הוא חש אותה? ביחס לדברים שהוא חווה מבחוץ. אבל איפה הנפש לו כנפש? הוא חי את עצמו רק ביחס לרשמים, של מה שהוא מקבל בחוץ. משל למה הדבר דומה? יש בן אדם שכול התדמית העצמית שלו, זה תלוי מה אומרים לו, שחושבים עליו. אבל לא מה הוא חושב על עצמו באמת, מי הוא. במקביל לזה ממש, בתוך הנפש פנימה, אנחנו הרי חווים רשמים מבחוץ לרוב, האם יש לנו גם חוויה בנפש, לא ביחס למה שקורה בחוץ? לא ביחס למה שקרה היום, לא ביחס למה שקרה אתמול, ולא ביחס למה שקרה מחר, אלא הנפש שלנו כנפש, מציאות שלנו כמציאות? כמובן שעל גבי זה, אני גם צריך לחוות אתה כול מה שקורה סביבותיי. אדם לא יכול להיות מנותק מבחוץ, זה טבע האדם שהוא אדם מדיני חברתי, שצריך להיות מחובר. אבל ראשית מה האדם צריך שהוא יחווה? את הנפש של עצמו כעצמו. לאחר מכן על גבי אותה חוויה, הוא יכול לחוות את

הנפש ביחס למה שהיא פועלת, ביחס למה שהיא עושה, ביחס לסביבותיה. אדם הולך לישון בלילה, קם בבוקר, יכול להיות שכול המחשבות שנמצאות במוחו, מה אני צריך לעשות, מה אני אעשה, וכן עלזה הדרך. הוא חושב כול הזמן על דברים שחוצה לו, חוצה לו. או שהוא יעשה, או שאחרים עושים, סיפורי דברים שהיו, שיהיו. טרדות לרוב שכול העולם מלא בהם, עד אין ספור. לשם אנחנו חותרים בדיוק... בדיוק... זה הנקודה. ברשותכם, אני רק מנסה לא ללכת מידי מהר, שלא יהיה דילוג. אם כן הבנו מהיכן שורש המחלה, ננתח את השאלה הראשונה ששאלנו, שורש המחלה עסוק בזה שיש לאדם חלל, מהו החלל העמוק ביותר שקיים בנפש שבתוכנו? בוודאי שהחללים החיצוניים, חסר לנו פרנסה, חסר בריאות, חסר בן זוג, חסר ילדים, חסר, חסר, חסר. אלו הם חללים של ענפים. מהו החלל האמיתי שחסר בתוכנו? האני עצמו הוא החלל שלנו. כול המחלה אשר שמת במצרים לא אשים עליך, כי אני ה' רופאך, אחד הביאורים איך הוא מרפא אותך? כי הוא נותן לך אני. זה גופא מה שהוא נותן לך. זה השורש הרפואה. שורש החלל זה מה שחסר לאדם, את עצם האני שלו. שאר כול המחלות, יכול להיות שהוא חולה ביד, חולה ברגל, חולה בלב רחמנא ליצלן, חולה בכליות, חולה בריאות, חולה, חולה. כול האיברים הללו הם איברי האדם. אבל יש אדם. אם אין לאדם את החוויה של נפש כנפש, שהוא חי בתוכו, זה שורש החלל. זה שורש המחלה. אם נבוא ונבין את שורש המחלה, נוכל להבין את ורש הרפואה. שלא נבין את שורש המחלה, כולם מבינים שלא נתחקה אחרי שורש הרפואה. אם כן סיכומם של דברים ברור, מהי שורש כול המחלות כולם? ומהם ענפיה? שורש המחלות כולם זה זה שאדם שוכח את עצם ההוויה האמיתית, של עצמו, והוא עסוק רק בדברים שחוצה לו. ענפי המחלה, שחסרים לו דברים שחוצה לו. בין אם זה באיברי הגוף, ובין אם זה בדברים שסביבותיו, שגם אותם האדם צריך. אם כן, הבנו מהי מחלה, לפחות אני מקווה. ונסה עכשיו להתחיל להבין מהי שורש הרפואה. שורש הרפואה הוא שהאדם מוצא את עצמו, הוא מוצא את עצמו, זה שורש הרפואה. איך מוצאים את עצמו? ישנו פתגם ידוע, שמספרים שאחד הלך ברחובות אתונה עם נרות, הוא חיפש, שאלו אותו מה אתה מחפש? הוא אמר את עצמי. אבל הבעיה שהוא חיפש ברחובות עם נרות. את עצמו האדם מוצא בתוך עצמו. כול אחד מבין את זה, השאלה אם רק שם הוא מחפש את זה. על דרך כלל האדם רוצה למצוא את עצמו, הוא מחפש את זה בדברים שחוצה לו, מנסה למצוא את זה בחברה, בבני הזוג, בפרנסה, בדירה, וכן על זה הדרך. אבל היכן באמת האדם מוצא את עצמו? האדם מוצא את עצמו בתוך תוכו, שם הוא ימצא את עצמו. איך הוא מוצא את עצמו בתוך תוכו? הסיבה שהאדם לא מוצא את עצמו, מחמת שהוא מחפש בחוץ. כשהוא יפסיק לחפש בחוץ, אפילו אם זה יהיה דקה אחת ביום, אבל מתוך מודעות שהוא לא מחפש כלום בחוץ, הוא לאט, לאט יתחיל להרגיש את עצמו. משל למה הדבר דומה? אדם נמצא בתוך בית, הוא מוציא את הראש מחוץ לחלון, אז הוא רואה את מה שנמצא בתוך הבית? או מה שנמצא מחוץ לבית? את מה שנמצא מחוץ לבית. הוא הוציא את ראשו מהחלון. במשל של נפש, כאשר האדם במחשבותיו, ברצונותיו, הוא חושב על מה שנמצא בחוץ, הוא רוצה את מה שנמצא בחוץ, אז את מה הנפש מרגישה, את מה הנפש רואה? את מה שנמצא בחוץ. ולכן הוא בוודאי לא ימצא את עצמו. אם אדם באמת רוצה למצוא את עצמו, הוא צריך שהרצונות שלו יהיו למה? לעצמו. זוהי הבחנה מאוד דקה. האם אני חושב שהדברים שמבחוץ ישלימו אותי, או שתוך תוכי ישלים אותי? והמחשבה שלי לפחות כול אחד, לכמה זמן ביום שהוא יכול, היא תהיה על מה? לא על דברים שחוצה לי, מה כוונת הדברים לא כל דברים שחוצה לי? לא מה שקורה בניו יורק, כול נושא שהוא לא עצם האני, הוא מוגדר יחסית חוצה לי. המחשבה היחידה שצריכה למלאות את האדם, באותה הוויה היא עצם כך שאני קיים. אפילו אם נדבר על תכונות נפש, זה כבר שלב שני בעצם האני. תכונות נפש כלומר, יש אני שיש בו נפש, ויש בה תכונות. אבל אם אנחנו באים לדבר על עצם האני, עצם האני הוא למעלה מהתכונות של האדם. עצם האני זה לא דברים שחוצה לי כפשוטו, אבל גם לא תכונות הנפש. כשאדם בד"כ רגיל לחשוב על עצם האני, מה הוא רגיל לחשוב? מה אני אוהב, מה אני אוהבת. מה אני שונא,

מה אני אשנא. איזה דברים משמחים אותי, איזה דברים מעציבים אותי, וכן על זה הדרך, מה השאיפות שלי, מה הרצונות שלי. זה נקרא על דרך כלל, אצל רוב בני אדם מחשבות שזו פנימיות, וממילא זאת ההוויה שנוצרת אצלם. מה המחשבה הכי פנימית בחיים, שאנחנו מכירים? אני עוד לא מדבר על אמונה. אני מדבר מחשבה פנימית בתוכנו. שאני רוצה לחיות זה כבר שלב שני, יש אני שרוצה לחיות, אז הוא לפחות שני אם לא שלישי. ואם אני אמות, אני לא אהיה קיים? אז מי זה האני? במילים יותר פשוטות, זה אני זה לא הנשמה שלי, זה אני. מהי המחשבה הכי יסודית בנפש, שאנחנו יכולים למצוא? הכי פנימית בתוכנו, אני נושם זוהי מחשבה ראשונית? יש אני שנושם. אז זו מחשבה ראשונית? היא לא ראשונית. שמחה זו בוודאי לא ראשונית. אני שמח כי יש לי אה... כבר כמה צירופים צירפנו? מה המחשבה הכי יסודית בנפש? המחשבה הכי ראשונית שיכולה להיות קיימת? אני, עצם ההוויה שלי. בוודאי, שמה יהיה מקור הרפואה. כול המחלה אשר שמתי במצרים, לא אשים עליך, כי אני ה' רופאך, כמו שאמרנו מהיכן שורש הרפואה? בעצם האני. האני מצד עצמו הוא יכול להיות חולה? מי חולה? האני יכול להיות חולה בעצם? התשובה הברורה, לא. יכול להיות שהגוף חולה, יכול להיות שהרובדים החיצוניים של הנפש שיש בהם ליקויים, אם אדם סבור שעצם האני שלו חולה, הוא נמצא בבעיה חמורה מאוד. הוא לא יודע מי זה אני. אני כאני לא יכול להיות אף פעם להיות חולה. האני זה דבר שאין לו שום השפעה, על כל מה שקורה סביבותיו. מהיכן המחלה באה? מדברים שחסרים שהם חוצה לי. האני הפנימי השלם בתוכי, הוא לא מושפע מדברים שמבחוץ, ואם הוא לא מושפע מדברים שמבחוץ, הוא גם לא יכול להיות חולה. אז כשאנחנו שומעים הגדרה של בן אדם שאומר, אני חולה זו אחת מההגדרות הלא נכונות, שיכולות להיות. זה יכול להיות הגדרה שהגוף שלי חולה, רחמנא ליצלן, יכול להיות שאדם יגדיר, הנפש שלי לא מרגישה טוב. אבל אני בריא. תמיד בריא. זוהי הבחנה עמוקה מאוד בנפש. אם אדם סבור שהאני שלו חולה, אז אין לו מציאות בריאה. אם אין לו מציאות בריאה, הוא מנסה בעצם להתמודד עם בן אדם שנפל כולו. מה שאין כן, אם אדם ראשית כול מבין איפה מקור החולי, מקור החולי הוא במקום החלל, הוא במקום החיצוני שבי, הוא לא בעצם ההוויה שלי. עצם ההוויה שלי היתה, בהווה, ובעתיד תהיה בריאה, אין בה מחלה. כמו שברעיון שכלי לא שייך מחלה, עצם האני הוא לא במימד של מחלות. האני בעצם הוא לא יכול להיות חולה. חז"ל הקדושים עוד אומרים עוד יותר, שהיו תקופות בבריאה שלא היה כזה מושג חולי. המושג חולי התחדש בחלל, בחסר, בחטא, בעבירה. אילו באמת לא היה מציאות שהאדם היה יוצא לרובדים החיצוניים שבו, לא הייתה מחלה בעולם. מדוע יש מחלה בעולם? כי האדם יוצא לרובדים החיצוניים שבו. אז מה שורש הרפואה? לקחת פסק זמן ביום, ולחיות עם האני הבריא. זהו זמן של שקט, אנחנו לוקחים את הזמן של השקט, ומנסים לא לחשוב על כלום. כול מחשבה שעולה במוח, איך שאתם רוצים תקראו לזה... תתנו כותרת אחרי ההגדרה שלי... זה סוג מסוים מוכרח לנפש... המציאות הפנימית שלנו כמו שאמרנו, היא עצם האני. אנחנו צריכים רק לייחד לה זמן. יש לנו זמן לישון? כן. יש זמן לאכול? כן. יש זמן לשאר צרכי האדם? כן. כול אחד לפי ערכו משקיע, טורח. השאלה היא אם יש לנו זמן לעצם האני. ראשית כול צריך זמן לאני. אם אין לי זמן לאותו אני, משל למה הדבר דומה? אדם חולה, אומרים לו נו אז למה אתה לא הולך לרופא? אין לי זמן, אני מאוד עסוק. יש אנשים כאלה, חולים במחלות קשות, הם דוחים את הניתוח לעוד חודשיים כי הם טרודים בעבודה, בינתיים הוא ממשיך הלאה. ראשית כול השאלה הבסיסית היא, אנחנו מבינים שכול דבר שאנחנו רוצים להשיג אותו, הוא צורך זמן? כן. שום דבר בלי זמן לא מצליח. אם הבנו הנחת בסיס שאנחנו צריכים זמן, הבנו מה חסר, עכשיו אנחנו לוקחים את הזמן שהקדשנו לאותו דבר. כול אחד ואחת לפי הזמן שהם יכולים לייחד, ולפי כוחות הנפש. זה מורכב גם מזמן, אבל גם מכוחות נפש בשביל לעשות את אותה עבודה, אבל צריך זמן וכוחות נפש. זה בלא זה אי אפשר. כשייחדנו את אותו זמן, אנחנו יושבים בשקט עם עצמנו, וחושבים מחשבה חיובית שאני קיים. קיים, יותר מחי. חי גם אם אני אמות, האני ישאר. האני הוא קיים בין אם הוא חי, בין אם הוא מת. כשהוא

חי הוא נמצא בעולם הזה, כשהוא מת הוא עובר דירה. הוא קיים בכול אופן. אני חושב על עצם ההיות הקיום של האני שבי. כול אחד מאיתנו שינסה את זה, יראה שהמחשבה בורחת מאוד מהר, למקומות אחרים, וברגע שאני מודע לבריחה של המחשבה, אני מודע לאיפה היא ברחת, ואני מחזיר אותה בחזרה למקום. משל למה הדבר דומה? מלמדים ילד קטן, ילדה קטנה ליסוע על איזה שהוא אופניים קטנים וכדומה, הם סוטים קצת מיישרים אותם, סוטים ומיישרים אותם, וחוזר חלילה. אני לוקח את אותו זמן של שקט, מתחיל או בשקט, או במחשבה חיובית, זה עוד עניין עמוק לעצמו. ואני נותן למחשבה לנסות להתמקד בנקודה, בעצם שאני קיים. המחשבות הלכו וגלשו למקום אחר, יכול להיות שבתחילה אדם לא מזהה את הגלישה, המחשבה הלכה וגלשה, אבל לאחר זמן מסוים, כול אחד לפי רמת המודעות העצמית שלו, הוא יזהה את אותה גלישה. הוא חוזר לעצמו עוד פעם לאותה מחשבה. כמובן שבימים הראשונים רמת השליטה על המחשבות תהיה יותר נמוכה, או מי שהתנסה כבר בצורת עבודות אחרות, יותר קל לו. שורה אחרונה, לאט, לאט האדם צריך להגיע לידי כך, שיגיע למרכז של מחשבה הרבה יותר גבוה, באיטיות ובהדרגה. כמובן שזה לא נעשה במהירות, זה דבר שצריך לו סבלנות, זמן, ועקביות. אבל לקחנו את אותו זמן קבוע, אנחנו צריכים לזהות בנפש לאחר שבועיים, לאחר חודש, לאחר חודשיים, האם רמת הדיוק שלי למחשבה הראשונית הולכת ומתחדדת, או לא? אם היא לא הולכת ומתחדדת, כנראה שאדם לא פעל בצורה הנכונה. אם הוא פעל בצורה הנכונה, אז רמת הדיוק שלו לעצם האני, תלך ותתחזק. יתר על כן, לא רק שבכמות של זמן הוא יהיה יותר מדויק למחשבה הזו, וכל שאר המחשבות הוא מצליח להשיל אותם, להזיז אותם הצידה, אלא הוא לאט, לאט יתחיל להרגיש את האני שלו. כול אחד ואחת מאתנו יודעים שיש אני, אם נבוא ונשאל את האדם, מהו אותו אני שאתה מרגיש? אני כזה ואני כזה, ואני כזה. האני כזה ואני כזה לא אני. זה תופעות חיצוניות לאני, זה הוויה של האני שמורכב עליה תכונות נפש. אבל זה לא עצם האני. כאשר אני מגדיר את האני, שאני מרגיש את האני ככזה, וכזה, וכזה, במילים פשוטות זה לא האני. משל למה הדבר דומה? אדם עולה לבניין בקומה שלישית, דופק בדלת, כאן גרה משפחת לוי? לא. הם גרים בקומה למעלה, לא הגעת עוד. יש עוד קומה לעלות. כאשר אנחנו נרגיש את עצם האני, לא ביחס לתכונות הנפש שלנו, לא ביחס לזיהוי, מי האני הזה ומה הגדרתו ביחס לכול דבר שהוא, אלא נרגיש אותו כקיים, שם נגענו בעצם ההוויה שלנו. כשניגע בעצם ההוויה שלנו יש לנו מקור למלאות את החלל, שם אנחנו צריכים להגיע, לבורא עולם, ולמלאות את החיים. אבל איך נגיע? דרך איפה? דרך המיצוי של העצם הפנימי של האני שבתוכי, שזה עצם הווייתי. כול זמן שהחיים עסוקים רק בעת מציאות של חיצוניות לאדם, בין אם זה דברים חיצוניים ממש, ובין אם זה תכונות הנפש, בעצם בן אדם שם את עצמו בבית חולים. וכולם יודעים שבית חולים, זה מקום להידבקות במחלות. ובלשון פשוטה ועמוקה, עצם כך שאני מזהה את עצמי רק בתכונות שחוצה לי, הרי ששמתי את עצמי במקום שחוצה לי. זה גופא שורש החלל, שורש החסר, שורש כול המחלות כולם. אם אני אזהה את עצמי במחשבה, ראשית כתפיסה, לאחר מכן כמיקוד, וכשלב שלישי כהרגשה של חוויה וחיבור לעצם האני, הרי שהתחברתי למקום שאין בו מחלה. רק שנייה הם שאלו... כן? כאשר האדם עוצם עיניים והוא ממשש כיסא, הוא לא רואה אבל הוא מרגיש שיש כיסא? הוא מרגיש, יש לו כוח מישוש ביד. כאשר האדם נמצא בחדר ויש מוזיקה, הוא שומע? כן. אנחנו שואלים איך? לא. בתוך הנפש פנימה, יש כוח של הרגשה? כן. האם בן אדם יכול להרגיש את עצמו? התשובה הברורה, כן. למה בן אדם לא מרגיש את עצמו? משל למה הדבר דומה? גם ביחס למה שאתם שואלים, מדוע בן אדם לא יכול להרגיש את עצמו בד"כ? כמשל פשוט, אדם נכנס לאיזו שהיא חתונה רועשת, ורוצה לדבר עם מישהו, הוא לא שומע כלום, יש תזמורת שדופקת מכול הכיוונים בכזה ווליום, שהוא לא מקשיב. אפילו אם הוא ינסה להקשיב הכי טוב, הוא לא יצליח לשמוע. למה כמעט אין בני אדם ששומעים את עצמם? זה לא שאלה איך מרגישים, כשאני לא ארגיש את מה שבחוץ, באופן טבעי אני ארגיש את מה שבתוך. אנחנו לא חרשים. אדם שנמצא

באולם שמחות, שיש ווליום חזק, הסיבה שהוא לא שומע לא כי הוא חרש, כי יש הפרעה חיצונית. אם אין הפרעה חיצונית, באופן טבעי הוא ישמע. כשבני אדם שואלים, ושואלים הרבה את אותה שאלה, איך אפשר להרגיש בתוך? השאלה צריכה לביות בדיוק הפוכה, איך אפשר לא להרגיש? אבל מדוע האדם לא מרגיש? כי כול הרעש מבחוץ, תראו איפה אנחנו חיים. כול שעון העולם בעצם יוצר לבן אדם, חוסר השקטה, והחוסר השקטה גורם לכך שהוא לא יכול להקשיב, לצליל יותר דק פנימי שבתוכו. אין אחד ואחת מאתנו, שלא יכולים להקשיב לאותו צליל, רק צריך להוריד את כול הווליום מבחוץ, להיות באותו מקום שקט, ובלשון פשוטה בנפש, שאני לא חושב עכשיו ומהרהר, בדברים שחוצה לי, אלא רק בעצם ההוויה שלי. וכשאני מגיע לאותו מקום של שקט, אני אשמע את הצליל הפנימי שנמצא בתוכי. וכשאני אשמע אותו, אז אני ארגיש אותו עמוק, ולאט, לאט כמו מנגינה קסומה שאדם שומע, קשה לו להתנתק ולצאת משם, זה טבע האדם. אז כשהוא יתחיל להקשיב לעצמו, הוא יחפש חיים יותר מבודדים, יותר שקטים, כול מה שהוא חיפש בחוץ יקבל איזה שהוא הנמכת פרופיל. הוא יתחיל להתייחס אחרת לכול החיים כולם, יהיה קשה לו אפילו להסתובב במרכז ת"א, מרוב הרעש מה שקורה כאן, הוא יחפש מקומות לגמרי אחרים. לדוג'... הגדרתם את זה בלשון הכי ברורה, יותר קשורים, זה עדיין לא אומר שהם הגיעו לנקודה הפנימית. נכון, יש בן אדם שיושב במקום הכי שקט בעולם, ויש לו את הרעש הכי גדול בעולם. השאלה איזה מצב נפשי הוא נמצא, ולא רק מצב פיזי. וודאי שמצב פיזי גם משפיע לא מעט, אבל הוא חלק. נחזור אם כן לנקודת הראשית שבה התחלנו, כול המחלה אשר שמתה במצרים, לא אשים עליך כי אני ה' רופאך, אז מי מרפא את האדם, אחד כתוב בפס' אני ה' יתברך. אבל מאידך מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות. רופא שמרפא, אז הוא מרפא דבר שמחוצה לו, או דבר שבתוכו? מחוצה לו. ה' יתברך שמרפא את האדם, איך הוא מרפא אותו? שאלנו מה ההבדל בין רפואה שבורא עולם מרפא את האדם, לבין רפואה שהרופא מרפא את האדם, אלו רפואות שונות לחלוטין במהותם. ההגדרה הראשונה שחלוק מי המרפא, אבל ההגדרה השנייה שחלוק, מהות הריפוי. מהות הריפוי חלוקה באותה הבחנה, שיש כאן מהות של ריפוי שבאה מבחוץ, ומהות של ריפוי שבאה מבפנים, כי אני ה' רופאך, ה' נותן לאדם את עצם האני, זה נקודת הרפואה שלו. את החלק החיצוני אנחנו הולכים לחפש אצל רופא, אבל למצוא את האני, זה אי אפשר למצוא אצל אנשים מבחוץ. אף אחד בחוץ לא יכול, לתת לנו את האני. זהו דבר שאנחנו יכולים עם התמקדות פנימית בתוכנו, וכמו שהזכירו כאן, תפילה ואמונה לבקש מבורא עולם, אני אמצא את עצם האני שלי, שהוא יהיה שורש כול הרפואה כולה. למעשה הדברים שנאמרו כאן עכשיו, אני מאמין שכולם מבינים שזה לא רעיון, זה לא שאלת בוקר, זו שאלה של צורת חיים. אם הדברים שנאמרו הם יבואו לידי ניסיון מעשי, היה תועלת בדברים. אם לא, עוד שעה של דיבורים שעברה בעולם, וכמעט ולא הועילה. רק דבר אחד אני יכול לומר במילים פשוטות, אם נמשיך את החיים בצורה החיצונית שהעולם מתנהג בו, זה לא יוביל לשום מקום. ורמת הסבל שכולנו נסבול היא גבוהה מאוד. אם נחפש חיים אחרים, פנימיים יותר, נקדיש לזה זמן בתוכנו, כמו שדיברנו והסברנו עד כמה שניתן, בזמן הקצר שלפנינו, אז נוכל לנסות לגעת ברובדים היותר פנימיים של החיים. אני מאחל לכולם שתנסו, ותצליחו.